

"Tuuli puhaltaa, missä tahtoo ..."

RIKU RINNE
KADONNEET
SANKARIT
OSA 2

Tekijänoikeudet

Copyright © 2022 - Riku Rinne
Versio 2.0 - (kirjoitusvirheitä korjattu ja lisätty juonen
tarkennuksia)

Kaikki oikeudet pidätetään.
Tämän teoksen kopiointi ilman tekijän lupaa on kielletty.

Kansi ja kirjan piirrustukset editoinut Riku Rinne

www.rikurinne.com

Youtube-kanava: Riku Rinne

Instagram: koulu ja nuorisotyö Riku Rinne

Facebook: Riku Rinne

Kirjan tunnuslause

“Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen
huminan,
mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee;
niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt.”
(Joh. 3:8)

SISÄLLYSLUETTELO

[LUKU 1](#) AAVIKOLLA

[LUKU 2](#) KUOLLEET LUUT

[LUKU 3](#) TUULI

[LUKU 4](#) ALOITTEENTEKIJÄ

[LUKU 5](#) UNI JATKUU

[LUKU 6](#) MUSTA USVA

[LUKU 7](#) MYRSKY JA KUKKIVA AAVIKKO

[LUKU 8](#) TUULI PUHALTAA, MISSÄ TAHTOO

[LUKU 9](#) PUHALLA TUULI NELJÄLTÄ TUULELTA

[LUKU 10](#) KAVERIT

[LUKU 11](#) NÄKY

[LUKU 12](#) AIKA ON LÄHELLÄ

[LUKU 13](#) ONKO TÄMÄ SE HETKI

[LUKU 14](#) SADE ON ALKAMASSA

[LUKU 15](#) MONTA TUHATTA TARINAA

[LUKU 16](#) KUTSU VAHVISTUU

[LUKU 17](#) DAMASKON TIELLÄ

[LUKU 18](#) HÄLYTYS

[LUKU 19](#) IHMEIDEN YÖ

[LUKU 20](#) OLE LUJA JA ROHKEA

[LUKU 21](#) YKSI PÄIVÄ TUHAT VUOTTA

[LUKU 22](#) PUNAINEN RATSASTAJA

[LUKU 23](#) PALAVAT NUOLET

[LUKU 24](#) VIIMEINEN VARJO

LUKU 25 TEIDÄN LAPSENNE KUULEVAT SEN TUULEN

LUKU 1

AAVIKOLLA

Hiekkaa. Kaikkialla näkyy vain tuulen mukana kulkevaa hiekkaa. Sami katselee ympärilleen silmäkantamattomiin ulottuvaa aavikkoa. Hän ei voi käsittää, miten hän on voinut joutua tänne. Hänellä ei ole mitään muistikuvaa siitä, että hän olisi matkustanut jonnekin. Hänen pitäisi olla kotona Tampereella nukkumassa omassa sängyssä.

- Tässä ei ole mitään järkeä. Miten täällä hiekan keskellä voi edes elää ilman vettä ja ruokaa.

Sami kääntyy joka suuntaan, mutta missään ei näy mitään eikä ketään. Häntä ei pelota, mitä ihmettelee itsekseen. Syvällä

sisimmässä Samin on myönnettävä, että hänellä on erikoinen tunne siitä, että hän on oikeassa paikassa.

- Mutta miksi minä olen täällä? Pakko tälle on jokin syy olla. Olenko minä siis vain yksin täällä? Pääsenkö koskaan pois täältä keskeltä aavikkoa?

Tuuli nostattaa hiekkaa voimakkaisiin pyörteisiin Samin ympärillä, mutta hän ei tunne hiekan iskeytyvän kasvoilleen eikä silmiin. Sami vetää ilmaa keuhkoihinsa ja ihmettelee, miten hengittäminenkin onnistuu normaalisti hiekkapölystä huolimatta. Mikä tämä paikka todellisuudessa on?

Sami havaitsee lisää kummallisuuksia. Missä aurinko on? Kaikkialla on valoisaa kuin päivällä, mutta mistä valo tulee. Mitään valonlähdettä ei näy, joka tuottaisi valoa. Lopulta hän tulee siihen ymmärrykseen, että kaikki ympärillä oleva tuottaa itse valoa. Hiekassa itsessään on valo. Taivas on valoa. Jopa hänen kätensä ja vaatteensa säteilevät lempeää valoa.

Sami antaa katseensa kiertää ympäri aavikkoa. Tuuli puhaltaa voimakkaammin ja on muuttumassa hiekkamyrskyksi. Tuulen nostattama hiekkapöly estää näkyvyyden hetkeksi, vaikka kaikkialla on edelleen valoisaa. Äkkiä Sami havaitsee noin 200 metrin päässä tummat ääriiviivat hiekan keskellä. Hän terästää katsettaan ja näkee ison kallion nousevan aavikon hiekasta. Sekin hehkuu outoa valoa. Sami haluaa lähteä katsomaan tätä hehkuvaa kalliota. Samalla hetkellä, kun hän ajattelee kävellä kallion luo, hän huomaa seisovansa aivan sen edessä. Mitä? Kumpi liikkui? Hän vai kallio. Sami on täysin ällikällä lyöty.

- Nyt menee todella oudoksi. Liikunko täällä ajatukseni voimalla? Mitä tämä kaikki on?

Sami ei osaa vastata omaan kysymykseensä. Kallion pinta on hyvin eriskummallinen. Toisaalta se näyttää harmaalta graniitilta

ja kuitenkin se edelleen hehkuu valoa. Kun Sami ottaa askeleen kohti kalliota, hänen jalkansa osuu johonkin kovaan. Jotakin on peittänyt hiekkaan. Hän kumartuu ja ojentaa kätensä hiekkaan tutkiakseen, mihin jalka osui. Samalla tuuli pyyhkäisee hiekkaa jalkojen vierestä pois.

- Luita? Mitä ihmettä?

Sami tajuaa seisovansa hiekalla, joka on peittänyt alleen ison määrän luita. Hän pyyhkii hiekkaa luiden päältä, jolloin paljastuu, että luut ovat hyvin kuivia, joten ne ovat olleet täällä pitkään. Luita tarkemmin tutkittuaan, Sami saa varmuuden, että nämä ovat ihmisten luita.

- Tämä ei ole hautausmaa. Miksi nämä luut ovat juuri tässä kallion edessä?

Sami ei tunne tässä tilanteessa pelkoa vaan surua. Surua siitä, että mitä näille ihmisille on tapahtunut? Katsellessaan kuivia luita Samin valtaa täysin kummallinen ajatus. Hän yrittää saada sitä pois mielestään, mutta se tulee takaisin.

- Mitä? Tässä ajatuksessa ei ole mitään järkeä. Odottavatko nämä luut jotakin? Onko luille vielä tapahtumassa jotain? Eivätkö ne olekaan kuolleita?

Sami ei ehdi kuin hetken pohtimaan luiden mysteeriä, kun maa jalkojen alla järisee. Sami pysyy hädin tuskin pystyssä. Maanjäristys menee nopeasti ohi. Kallio hehkuu nyt kirkkaammin ja siihen ilmestyy ovia. Yksi kerrallaan ovet saavat muotonsa. Sami alkaa laskemaan ovien lukumäärää, joita syntyy hitaasti kallion pintaan. Sami ei ole aivan varma, laskeeko hän oikein, mutta yli 10 ovea hän mielestään havaitsee kalliossa.

- Mihin nämä ovet johtavat? Mitä näiden ovien takana on?

Kun Sami ojentaa uteliaana kättään kohti lähellä olevan oven kahvaa, hän huomaa ovessa roikkuvan ison riippulukon. Sami tarkastaa samassa kaikki ovet, jolloin varmistuu, että kaikki ovet on lukittu isolla lukolla. Hän huomaa myös, että muutamissa

ovissa on useampi lukko.

Samin ympärillä tuuli on rauhoittumassa ja hiekkamyrsky näyttäisi laantuvan. Tuuli kuitenkin vielä kiertää kalliota ja hiekkaa liikkuu pitkin aavikon pintaa. Kallion hohde hiipuu ja ovet sulautuvat takaisin kallion pintaan ja häviävät näkyvistä. Tuulen pyörittämä hiekka peittää luut jälleen näkymättömiin. Samille tulee varmuus siitä, että kaikki jää odottamaan jotakin, mitä on tarkoitettu tapahtuvaksi. Kallio, ovet, luut ja tuuli odottavat.

Sami kokee olevansa mukana jossakin näytelmässä, jonka käsikirjoitusta tai seuraavaa kohtausta hän ei vain tiedä. Kuka on kirjoittanut tämän näytelmän juonen, jää kysymykseksi vailla vastausta. Hetkessä koko aavikko alkaa hämärtyä. Sami havahtuu ajatuksistaan, kun valo hiipuu ympäriltä ja pimeys valtaa aavikon. Jostain kaukaa kuuluu musiikkia.

- Mistä tämä hieno musiikki tulee? Miten täällä aavikolla voi soida musiikki. Hei, minä tiedän tämän laulun!

Musiikki kovenee entisestään ja se häiritsee Samia. Musiikki vain jatkuu ja jatkuu. Samia ärsyttää suunnattomasti tämä ääni. Hän haluaisi laittaa musiikin pois. Sami laittaa silmät kiinni ja yrittää paikallistaa, mistä musiikki tulee. Hän ei pysty kuitenkaan selvittämään äänen aiheuttajaa.

Epäonnistuneen yrityksen jälkeen Sami avaa silmänsä ja huomaa puristavansa värisevää kännykkäänsä.

- Herätyskello! Ei oo todellista. Tämä uni oli liian todentuntuinen. Siis, miksi nyt just pitää herätyksen soida. Tämä unen arvoitus ei ratkennut vielääkään.

Samia harmittaa, ettei uni päässyt jatkumaan. Kello on 6.05. Tasan kello 7.00 alkaa työt Tampereen Lielahden kauppakeskuksen

marketissa. Sami päätti lukion jälkeen pitää väli vuoden, kun syksyllä pitäisi mennä armeijaankin. Pääsykokeissakin tuli käytyä keväällä kokeilemassa. Samia on kiinnostanut jo lukion ekasta luokasta asti sähköinsinöörintopinnot, mutta nuorisotyökin kiinnostaisi. Nyt on ihan kiva olla kesäduunissa, kun Jennikin pääsi samaan paikkaan töihin. Sami on marketin varastolla ja Jenni pääosin kassalla.

Sami näpyttelee Jennille viestin.

- Näin taas sen saman unen, mistä oon sulle kertonut. Tämä oli ehkä jo kolmas kerta. Tää alkaa jo vaivaan. Mitä tää uni voi tarkoittaa? Taas se päättyi samaan kohtaan. Yrittääkö Jumala puhua meille jotain?

Sami lähettää viestin, vaikka hän tietää, ettei saa vastausta hetkeen, koska Jenni nukkuu pidempään tänä aamuna. Jenni menee töihin vasta iltavuoroon eikä halua nousta aikaisin.

Sami syö aamupalan yksin. Isä on pitkällä työmatkalla ja äiti heräilee yleensä vasta kello 8 aikaan. Pikkusisko Siru nukkuu pitkään, kun vihdoinkin on koulusta kesäloma. Sami asuu vielä kotona perheensä luona ja on suunnitellut muuttamista omaan asuntoon vasta armeijan jälkeen. Vanhempien kanssa arki toimii moitteettomasti. Näin eläminen on lisäksi huomattavasti halvempaa kuin omassa yksiössä vuokraa maksellen. Tämän kesän palkka jää taas sopivasti säästöön tulevia päiviä varten. Onhan Jennin kanssa kaikenlaista suunniteltu, mutta niistä sitten aikanaan. Näin he ovat yksimielisesti päättäneet. Muutenkin Sami ja Jenni ovat jättäneet elämänsä niihin Suuriin käsiin, jotka tietävät parhaiten myös tulevaisuuden aikataulut.

Ajokortin Sami ajoi keväällä, mutta töihin hän kulkee mieluummin pyörällä aina kun voi. Lielahteen ei ole Pispalasta pitkä matka. Vain Pispalanharjun yli ja sitten onkin melkein alamäkeä loppumatka. Sami osaa arvostaa kotiseutuaan ja on

aina viihtynyt hyvin Pyynikin metsäisellä alueella. Luonnon läheisyys on tärkeää ja monet lapsuuden leikit on leikitty kotitalon pusikoissa.

Aamun aurinko paistaa jo lämpimästi aikaisin aamulla. Tänä vuonna kesäkuu on alkanut helteisenä, joten pyöräilykelit ovat olleet loistavat. Sami ajelee omissa ajatuksissaan kohti Lielahtea. Aavistus siitä, että tuolla viime yön unella on jokin suurempi merkitys, vaivaa jälleen entistä enemmän. Unen toistuminen on outoa. Heti ylioppilaskirjoitusten jälkeen tuli ensimmäinen kerta. Nyt kolme kertaa saman juonen mukaan. Hiekkaa, aavikko, tuuli, kallio, luut, ovet, valo ja kirkkaus. Sami joutuu jälleen odottamaan vastausta, jos sitä koskaan on tulossakaan.

Sami ei ole ainoa, joka on jäänyt vaille vastausta. Siellä minne ihminen ei näe, on seurattu huolestuneena tapahtumien kulkua. Varjo-olennot ovat raportoineet toisilleen epämääräisestä väreilystä Samin kotitalon läheisyydessä. Ne tiesivät kokemuksesta, että Korkein suunnitteli jotakin.

Ihmissilmä ei myöskään nähnyt sitä, että Samin talon oli ympäröinyt se sama hohde, joka loisti aavikolla kalliosta. Sama aavikon tuuli kiersi kotitalon ympärillä kuin suojamuuri unen aikana. Samille nämä olivat unta, mutta toisessa todellisuudessa ne olivat oikeita todellisia tapahtumia. Nämä voimavaikutukset pystyvät ylittämään näkyvän ja näkymättömän rajan.

Kukaan ihminen ei nähnyt unessa tapahtuneita ilmiöitä, mutta kauas toiseen ulottuvuuteen, Varjojen valtakuntaan, hohde näkyi kirkkaana. Valo oli niin voimakas talon ympärillä, että varjo-olennot pystyivät vain aavistelemaan kaukaa turvallisen etäisyyden päästä tapahtuvia asioita. Ne päättelivät, että jotakin sellaista on meneillään, josta heille on tulossa suurta harmia ja tappiota vielä eräänä päivänä. Ne olivat yrittäneet saada selville monin keinoin, mitä talossa tapahtuu, mutta aina kirkas valo esti

niiden aikeet. Varjo-olennot pystyivät liikkumaan vain silloin, kun Valo ei ollut paikalla. Niille tämä Valo ei ollut vain valo. Valo oli heille persoona, joka oli Valo itse. Hän, jonka nimeä varjo-olennot eivät voi lausua ääneen, koska tämä nimi tuottaa niille suurta tuskaa.

*Hän oli alussa Jumalan luona. Kaikki on syntynyt hänen kauttaan.
Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.
Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.
Valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa.
(Joh. 1:2-5)*

*Todellinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.
Maailmassa hän oli, ja maailma oli hänen kauttaan syntynyt,
mutta maailma ei tuntenut häntä. Hän tuli omaan maahansa,
mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan.
(Joh. 1:9-11)*

Miksi tämä Valo ei sitten poistanut pimeyttä kokonaan? Miksi varjo-olennot pystyivät toimimaan? Tähän on vain yksi vastaus: ihminen. Ihminen syntyi Valoon, mutta lähti itse oman valinnan kautta vaeltamaan Varjojen maahan. Varjo-olennot saavat voimansa ja valtuutuksensa ihmisen valintojen kautta. Valo antaa varjo-olennoille mahdollisuuden toimia tietyissä rajoissa ja tiettyyn aikaan asti. Kun Varjojen maasta on saatu pelastettua mahdollisimman paljon ihmisiä valoon, niin silloin ajat täyttyvät ja alkaa tapahtumat, joiden ajankohdasta vain Korkein tietää.

Jenni vastaa Samin viestiin.

- Heräsin. Sä oot kait töissä jo. Oon samaa mieltä. Meidän on pakko yrittää viimein selvittää, mitä sun unet tarkoittaa. Mulla on kans aavistus, että Jumala yrittää sanoa meille jotain. Nähdään kohta. Pusut!

Sami on Kauppakeskuksen ruokamarketin varastossa nostamassa

aamalla saapuneita vihanneslaatikoita kuljetusvaunuun, kun Jennin viesti tulee. Hän vilkaisee pikaisesti viestin ja jatkaa loppujen laatikoiden nostamista.

- Tuula! Kuorma on valmis. Voit viedä myymälän puolelle.

Sami huutaa varaston käytävän toisessa päässä työskentelevälle naiselle.

- Okei. Tuun hakemaan kärryn. Lastaatko mulle seuraavaksi noita kuivamuonatarvikkeita. Siinä on riisiä ja jauhoja sekä ilmeisesti vielä puurohiutaleita. Ne on kans myymälän puolella vähissä.

Sami viihtyy hyvin töissä marketin varastolla. Koko marketin henkilökunta on mukavaa porukkaa. Tuula on alusta pitäen tuntunut kivalta työkaverilta, vaikka heillä on ikäeroa yli 20 vuotta. Tuula voisi olla hänen äitinsä ikänsä puolesta.

Lastattuaan seuraavan kuorman valmiiksi toiseen kuljetuskärryyn, Sami vastaa Jennille.

- Jep. Nähdään taukokuoneessa, kun tulet. Pusut kans.

Samin päivä sujuu rauhalliseen tahtiin. Normipäivä. Iltapäivällä alkaa Jennin työvuoro ja vaihdettuaan työvaatteet pukuhuoneessa hänellä on vielä hyvin aikaa poiketa taukokuoneen kautta. Sami on ehtinyt jo ottamaan kaakaota kupillisen ja hörppii sitä Jennin saapuessa.

- Eiks tääl oo ketään muita tauolla?

- Ei oo viel näkyny. Tulin itsekin ihan just.

Jenni istuu Samin pöytään.

- Oliko se uni siis ihan sama taas?

- Oli. Nyt se oli kuitenkin ehkä tarkempi ja pidempi. Näin kaiken selvemmin kuin kertaakaan aiemmin. Nyt jopa laskin ovien määrän.

- No toi on kyl aika outoa. Miksi niitä on just sen verran? Paljon niitä oli?

- Yli 10. Siis ainakin ne, mitä huomasin. Voihan olla, että ihan kaikkia en nähnyt. Oikeastaan pitäisikö niitä ovia sanoa

luukuiksi. Ne näyttävät ehkä enemmän luukuilta kuin ovilta.

- Kui niin?

- No, kun ne on melkein neliöitä. Vähän niin kuin joulukalenterin luukut.

- En tiedä. Ovi tuntuu siinä mielessä paremmalta, koska ovesta kuljetaan aina jonnekin, mutta luukku tuo mieleen komeron, jossa säilytetään jotakin.

Sami muistelee mielessään hetken untaan ja yrittää päästä takaisin siihen olotilaan, mitä hän tunsikin katsellessaan ovia.

- Mitä mietit?

- Yritän päästä takaisin siihen, mitä unessa koin. Musta tuntuu, että ne ovet ovat molempia. Jokaisen oven takana on jotakin, mitä säilytetään ja jokainen ovi myös vie jonnekin. Näin sen koen.

- Toi on hyvä. Tämä olkoon ensimmäinen johtolanka. Ovi johtaa jonnekin ja sen takana säilytetään jotakin. Tämä on edes jokin aloituspiste. Mutta mitä niissä säilytetään? Kuka on laittanut ne lukkoon?

- Täytyy kirjoittaa uni nyt tarkkaan talteen ja pohtia se läpi. Olen muutamia muistiinpanoja jo tehnyt, mutta täytyy kirjata uni sanatarkasti talteen.

- Niin kannattaa tehdä. Kirjoita vaan.

- Monelta sun työvuoro päättyy. Mä pääsen kotiin jo tunnin päästä.

- Mulla menee varmaan noin klo 22.15 asti.

- Okei. Mulla on huomenna vapaapäivä, niin tuun sua vastaa pyörällä. Okei?

- Joo. Tehdään niin. Kaikista eniten ihmettelen unessa sitä, kun ...

- Moi lapsukaiset. Onko kahvia vielä jäljellä? Onhan tuolla keittimessä puoli pannua. No hyvä. Meetkö Jenni kassalle viisi? Pyyhin just hihnankin, kun erään asiakkaan maitopurkki tiputti siihen maitoa.

- Joo. Voin mennä vitoselle.

Nina on ollut marketissa viisi vuotta töissä. Hän oli pitkään yrittäjänä pitäen omaa kahvilaa, mutta uuden ostoskeskuksen

valmistuttua asiakkaat pakenivat tänne. Nina lopetti kahvilan ja tuli työntekijöidensä kanssa uuteen markettiin töihin. Omien sanojensa mukaan hän on aivan tyytyväinen ratkaisuunsa, koska näin jää perheelle enemmän aikaa, kun lapsenlapsiakin on jo kaksi ja kolmas tulossa.

- Meenkin tästä jo myymälän puolelle, mulla alkaa vuoro 10 minuutin päästä. Jatketaan, Sami, juttua illalla.

- Okei. Iltaan.

- No mitäs Sami. Pääset kohta kotiin.

- Kyllä. Vajaa tunti vielä. Meen varastolle laittamaan hyllylle loput tavarat tauon jälkeen. Pidin taukoni nyt vähän myöhemmin, kun moikattiin Jennin kaa.

- Jenni on mukava tyttö. Oletteko te tunteneet toisenne pitkään?

- Oikeastaan ihan lapsesta saakka. Jenni oli mun paras kaveri hiekkalaatikolla. Mutta sitten tuli vuosien katko, ettei tiedetty toisistamme. Noin vuosi sitten Jenni muutti takas Tampereelle Oulusta. Eka Jenni asu Tahmelassa, mutta nyt keväällä ne tuli takas vanhaan omaan taloonsa, kun se tuli yllättäen myyntiin. Meidän naapuritaloon siis takas. Eli asutaan molemmat taas lapsuuden kodeissamme.

- Jopas jotakin. Aika hauskaa. Erikoinen sattuma.

- Joo. Melkein ihan sattumalta ... sanoisin, että paremminkin johdatettiin. Kaikenlaista alkoi tapahtua.

- Jaaha. Sellaista se elämä on. Olipas kyllä hauska sattuma, että naapuriin muuttivat. Juu, juu. Tiedätkö muuten, että mun pikkuveli ja sun isä on ollu nuorena hyviä kavereita keskenään. Pelasivat samassa joukkueessa jalkapalloakin - Tahmelan Vesassa.

- En tiennyt. Täytyykin kysyä isältä, kun se palaa työreissulta. Mikä sun pikkuveljen nimi on?

- Sakari, "Sakke". Varmasti isäs muistaa. Veljeni asuu nykyään Savonlinnassa.

Nina jää jatkamaan keksin mutustelua kahvin kera. Sami menee mietteliäänä jatkamaan loput varastohommat. Laatikoita nostellessa hän pyörittelee ajatuksia mielessään. Nyt kun he

Jennin kanssa päättävät selvittää tosissaan unen merkityksen, niin tarvitaan erityistä johdatusta asioiden ylle – ja rukousta.

- Nyt on siis oltava tarkkana ja huomioitava kaikki, mitä tapahtuu ympärillä. Mihin tahansa tilanteeseen voi liittyä johdatus, joka vie seuraavaan ja taas seuraavaan askeleeseen.

Sami polvistuu hetkeksi varaston hyllyjen taakse laatikoiden viereen.

- Jeesus. Kiitos, että johdatat kaikessa nyt. En omin voimin ja omalla järjellä voi ratkaista näitä asioista. Anna myös Jennille viisautta. Johdata meitä!

- Sami ... Sami, ootko sä täällä jossain?

- Joo, Tuula, täällä olen. Hyllyjen takana.

Sami työntää lastaamansa karryn edellään käytävälle.

- Hienoa, juuri noita laatikoita tarvitsenkin. Siinä onkin viimeiset, mitä tänään viedään myymälän puolelle. Tuutko auttamaan.

- Juu. Tietysti. Mulla on yli puoli tuntia vielä työaika.

LUKU 2

KUOLLEET LUUT

Sami pyöräilee työpäivän jälkeen kotiin ja rukoilee mielessään.
- Jeesus, me ei Jennin kanssa yhtään tiedetä, mikä on seuraava askel. Mitä Pyhä Henki haluaa avata meille? Minä tiedän sydämässäni, että Sinä kuulet ja autat. Kiitos, Jeesus!

Enkeli Otnielin vyössä miekka säteilee valmiudessa, koska varjo-olennot tarkkailevat nyt tiiviisti Samin liikkeitä. Nuorten päättäväisyys on havaittu Varjojen maassa. Rukous on kutsunut myös varjo-olennot paikalle. Se tuntuu hyvin nurinkuriselta. Varjo-olennot eivät ole kuitenkaan vastaamassa rukouksiin vaan vastustamassa niitä. Se on ollut niiden taktiikka vuosituhansien ajan. Jokainen Korkeimmalle rukoiltu rukous on tehtävä tyhjäksi,

koska se vie niiltä valtuuksia toimia. Jokainen rukous, johon vastataan Korkeudesta, on vaarallinen, koska sillä voi olla Varjojen maalle tuhoisia seurauksia.

Suuri ongelma varjo-olentoille on, että ne eivät tiedä, koska rukousvastaus tulee. Heti, seuraavana päivänä, vuosien päästä vai jopa vuosisatojen päästä. Varjo-olennot ovat alusta asti yrittäneet saada selville Korkeimman suunnitelmat, mutta se on ollut ja on niille salattua tietoa. Seuraamalla ihmisten käyttäytymistä ja toimia, ne saavat jotain vihjeitä suunnitelmista. Mitä enemmän ihminen kuuntelee valheita ja elää vääryydessä, niin sitä helpompi varjo-olentojen on pystyä suunnitelmissa mukana. Ihminen, joka kulkee Korkeimman suunnitelmissa, on niille aina täydellinen arvoitus. Ihminen, joka kuuntelee Korkeimman ääntä, toimii juuri päinvastoin, mitä varjo-olennot haluavat. Niiden periaatteita ovat mm. "älä anna anteeksi", "kosta hyväkin pahalla", "ole itsekäs", "kiusaa", "valehtele", "kiroile" ja "ole ilkeä". Siksi niiden on seurattava Samin liikkeitä tarkasti, jos edes joitakin johtolankoja suunnitelmista selviäisi.

Otniel liikkuu vaivattomasti Samin yläpuolella ja katselee tarkasti ympärilleen. Samin rukous antoi enkelille valtuutuksen toimia ja katkaista varjo-olentojen yritys juuri hetki sitten. Nimittäin eräs mies, Tapani, yritti lähteä humalassa ajamaan autoa. Otniel havaitsi ajoissa epäilyttävää liikehdintää Lielahden kerrostalojen lähellä, kun varjo-olennot säntäilivät edestakaisin ja etsivät sopivaa uhria suunnitelmilleen. Tapani oli nauttinut liian monta paukkua ja oli juuri avaamassa parkkipaikalla autonsa ovia, kun poliisipartio sattumalta kääntyi parkkipaikan ohi kulkevalle tielle. Kun Tapani näki poliisiauton ajavan ohitse, hän laittoi äkkiä auton avaimen taskuunsa piiloon ja käveli muina miehinä parkkipaikalta takaisin kotiinsa.

Varjo-olentojen pyrkimys oli saada humalainen Tapani ajamaan lähistöllä pyöräilevän Samin päälle, jotta se, mitä oli

tapahtumassa, estyisi tai ainakin vaikeutuisi. Tämä yritys meni tällä kertaa mönkään. Poliisipartiokaan ei tullut aivan sattumalta paikalle, sillä Otniel ehti saamaan ajatusvälähdyksen autoa ajavan poliisiin mieleen, jolloin hän kääntyi "sattumalta" parkkipaikan ohi kulkevalle tielle.

Sami saapuu turvallisesti kotiin täysin tietämättömänä uhanneesta vaarasta. Keittiön pöydällä on viestilappu:- Mentiin Sirun kanssa Ratinaan kaupoille. Leena ja Anu tulee myös. Lihapullia ja muusia on jääkaapissa, jos on nälkä. Mennään sieltä kylään Leenalle. Tullaan illalla kotiin.

Leena on Samin äidin pitkäaikainen ystävä. Hänen tyttänsä Anu on Sirun luokalla. Tytöt ovat parhaita kavereita keskenään. Sami miettii keittiössä hetken ja huomaa ettei hänellä ihan vielä ole nälkä. Käytyään suihkussa, hän päättää nyt kirjoittaa unensa tarkasti ylös. Sami avaa kännykästään muistiinpanot.

- Otsikko: Outo uni.

Kun Sami on kirjoittanut untaan siihen kohtaan, missä hän havaitsee hiekkaan peittyneet luut, niin hän säpsähtää kesken näppäilyyn.

- Hetkinen. Miksi en ole sitä aikaisemmin ajatellut? Olen lukenut Raamatusta joskus kuivista luista. Missähän se kohta oli? Sami tallentaa tekstinsä ja avaa Raamattu-apin. Hän laittaa hakusanaksi: "kuivat luut". Samin silmät tuijottavat näytölle avautuvaa jaetta:

"Hän sanoi minulle: "Profetoi näistä luista ja sano niille: Kuivat luut, kuulkaa Herran sana! "

- Tää on Hesekiel 37:4. Voiko olla totta! Muistin oikein. Se on täällä!

Malttamattomana Sami klikkaa auki koko luvun, minkä

yhteydessä tämä jae on. Sami lukee sydän jyskyttäen jakeita Hesekielin kirjasta eikä meinaa uskoa lukemaansa todeksi.

*Herran käsi tuli minun päälleni
ja vei minut pois Hengessä ja laski minut keskelle laaksoa,
joka oli täynnä luita.
Hän kuljetti minua kaikkialla, niiden ympärillä ja minä näin,
että niitä oli hyvin paljon pitkin laaksoa
ja että ne olivat hyvin kuivia.*

*Hän kysyi minulta: "Ihmislapsi, voiko näistä luista tulla eläviä?"
Minä vastasin: "Herra, Herra, sinä sen tiedät."
Hän sanoi minulle: "Profetoi näistä luista ja sano niille:
Kuivat luut, kuulkaa Herran sana!"*

*Näin sanoo Herra, Herra, näille luille:
Katso, minä annan teihin tulla hengen,
ja teistä tulee eläviä.
Minä kasvatan teihin jänneet ja lihan,
peitän teidät nahalla ja annan teihin hengen.
Niin teistä tulee eläviä, ja te tulette tietämään,
että minä olen Herra."*

*Minä profetoin niin kuin minua oli käsketty.
Profetoidessani kuului ääntä,
kuului kolinaa, ja luut lähenivät toisiaan.
Minä katselin niitä ja näin, kuinka niihin kasvoi jänneet ja liha,
ja niiden päälle tuli nahka. Niissä ei kuitenkaan ollut vielä henkeä.*

*Herra sanoi minulle:
"Profetoi hengestä. Ihmislapsi, profetoi ja sano hengelle:
Näin sanoo Herra, Herra :
Tule, henki, neljältä tuulelta ja puhalla näihin surmattuihin,
että he heräisivät eloon."
Minä profetoin niin kuin hän oli minua käskenyt.*

*Silloin surmattuihin tuli henki; he heräsivät eloon ja nousivat jaloilleen.
Heitä oli hyvin suuri joukko. (Hes. 37:1-10)*

Sami lukee uudestaan ja uudestaan näitä kymmentä jaetta läpi. Aivan sama tunne valtaa hänet kuin unessa. Sulkiessaan silmänsä, hän tuntee jopa tuulen puhaltavan ympärillään samalla tavalla kuin unessa. Samin sisimmässä hiipii hiljaa kokemus, että hänen olisi uskallettava sanoa jotakin. Olla Hengen johdatuksessa, niin kuin tämä Jumalan mies Hesekielin kirjassa. Olisi sanottava jotain, mutta mitä? Samin mielen valtaa tuskainen epätoivon tunne.

- Mistä ihmeestä minä voin tietää, mitä pitäisi sanoa? En ole mikään Raamatun ajan profeetta.

Sami tuntee itsensä täysin mitättömäksi ja typeräksi.

- Tämä on varmaan taas jotain omaa kuvittelua. Miten minun uneni voisi liittyä johonkin ikivanhaan kirjoitukseen kuivista luista? Aina pitää luulla kokevansa jotakin erityistä.

Otnielilla on täysi työ huitoa miekallaan suojamuuria Samin kodin ympärille, koska varjo-olentojen armeija oli hyökännyt heti Samin alkaessa lukemaan Hesekielin kirjaa. Nyt Otniel toivoo, että Sami tajuaisi pian rukoilla. Sami on kuitenkin niin käpertyneenä omaan mitättömyyteensä, että hän ei jaksakaan miettiä asiaa enempää.

- No. En pääse tässä nyt yksin eteenpäin. Ehkä Jenni on nokkelampi. Täytyy jatkaa illalla yhdessä. Pitääköhän Jennikin mua ihan hörhönä?

Nälkä vaivaa jo sen verran Samin vatsassa, että matka jääkaapille on seuraava asia, mikä pitää hoitaa. Pian lihapullat ja muusi löytävät tiensä mikron. Mikron huristessa Sami ei saa enää aikaisemmasta tunteesta kiinni, mikä hänellä oli Hesekieliä lukiessa. Sen sijaan olo on aivan tyhjä ja typerä.

Otniel on jo aivan uuvuksissa. Kaikki tapahtui niin nopeasti, että

se ei ehtinyt hälyttää apuvoimia. Otniel ymmärtää, että nyt on jaksettava vielä hetki taistella, jotta Sami saisi pidettyä äskeisen kokemuksensa sisimmässään edes osittain. Hesekieliä ei saa unohtaa.

Jennin työvuoroon kuuluu tänään myös palvella pikakassalla. Tällä kertaa asiakkaita on harvakseltaan. Kun Sami laittoi ruuan mikroon, niin Jennin viimeinen asiakas poistui juuri.

- Kiitos, hei. Hyvää päivänjatkoa. Tervetuloa uudelleen.

Jenni kurkistaa kaupan käytävälle. Ketään ei ole tulossa kohti pikakassojen nurkkaa. Nyt Jennillä on pieni hetki aikaa ajatella Samin unta.

- Pitäis varmaan rukoilla Samille viisautta ja ymmärrystä oudon unen selitykselle.

Jenni kuiskaa hiljaa mielessään rukouksen.

- Jeesus. Tämä ei ole meille helppo tehtävä. Me tarvitsemme sun viisautta. Siunaa ja auta Samia juuri nyt. Johdata meitä. Kiitos, että kuulet rukouksemme. Anna Samille Pyhän Hengen kosketus. Aamen.

- Tervetuloa. Moi. Täällä on kaikki itsepalvelukassat vapaita. Autan tarvittaessa.

Ensimmäinen asiakas saapuu pienen tauon jälkeen pikakassalle kolme.

- Kiitos. Hyvää illan jatkoa.

Salama iskeytyy Otnielin miekasta voimalla kohti varjo-olentojen armeijaa. Kirkkaus, mikä nyt iskeytyy pimeyteen, rakentaa samalla väylän, jonka kautta Korkeimman siunaus ympäröi Samin. Otniel toteaa helpottuneena.

- Kiitos, Jenni. Juuri ajoissa.

Samin mikro piippaa. Ruoka on lämmitetty valmiiksi. Hyvä ja helpottunut olo hiipii Samin sisimpään. Kun tuska ja tyhjiys ovat poissa, hänelle tulee uusi ajatus mieleen.

- Ehkä vastaus löytyy siitä, mitä luille tapahtuu seuraavaksi. Sehän on täsmälleen sama kuin unessa. Mitä jos tämä Hesekielin kirjan tarina onkin myös unen selitys!

Sami saa jälleen varmuuden ja uskon siihen, että unella on pakko olla jokin merkitys ... ja ehkä uni on sittenkin viesti Jumalalta.

- Näin sen on pakko olla. Tämä ei voi olla sattumaa. Jumalalla on jokin suunnitelma. Jeesus, tässä olen, johdata. Anna anteeksi epäuskoni ja epäilyni. Sinulle, Herra, on kaikki mahdollista, jopa minun elämässäni.

LUKU 3

TUULI

Otnielin miekka palautuu takaisin hohtavalle vyölle, jossa ei ole mitään tuppea tai kiinnikettä. Miekka on luotu osaksi enkelin olemusta ja vaatetusta. Se lukittuu vyöhön itsestään kuin magneetti. Seuraavaksi Otniel odottaa iltaa, jolloin Sami menee Jenniä vastaan. Tästä hetkestä Otniel ei ole kovin huolissaan, koska hän ei ole siinä tilanteessa yksin. Jennin mukana ja suojana kulkee Adel, joka on Jennin palvelukseen määrätty oma suojelusenkeli.

Sami lähtee ajoissa ajelemaan pyörällä kohti Lielahden markettia. Aurinko paistaa vielä mukavasti lämmittäen. Sami nauttii kesän valoisista illoista, jolloin ehtii paljon enemmän tehdä kaikenlaista.

He ovat Jennin kanssa seurustelleet jo vuoden, joka ei ole ollut ihan tavallinen vuosi. Sami muistaa uskontielle lähtemisen hetken kuin eilisen päivän. Hän on ikuisesti kiitollinen, että Jenni kesti hänen kömpelöitä kysymyksiään ja turhia väittelyitä.

Talvi ja kevät menivät koulukiireiden kanssa eikä paljon muuhun jäänyt aikaa. Isä haluaisi Samista insinöörin, mikä on Saminkin haave. Toisaalta häntä itseään kiinnostaa enemmän lasten ja nuorten parissa tehtävä työ. Opettajan ammattikin olisi sopiva, ainakin Samin itsensä mielestä. Hän on kuitenkin luottavaisin mielin, koska hän tietää kulkevansa Korkeimman johdatuksessa.

Otniel liittää aivan Samin lähellä. Miekan isku varjo-olentojen keskelle oli niin voimakas, että Otniel uskoo sen pitävän häiritsijät hetken aikaa punomassa uusia juonia. Vuosisatojen aikana Otniel on nähnyt hyökkäysten tulevan kuitenkin aina uudestaan. Se tietää taistelun jatkuvan siihen päivään asti, minkä Korkein on säätänyt.

Sami kurvaa marketin taakse, missä näkee Jennin pyörän olevan lukittuna telineessä. Sami katsoo Apple Watchiaan – 22.05. Mieluisa yo-lahja on uskollisesti kulkenut ranteessa heti paketin auettua.

- Moi. Ootko odotellut kauan?

- Tulin pari minsaa sit.

- Tiedätkö mitä? Mulle tuli yllättäen kans huomiseksi vapaapäivä, kun Tuula halus vaihtaa vuoroa. Sillä on joku tärkeä meno perjantaina, niin se halus siirtää vapaansa sinne. Eli mun vapaa onkin huomenna ja mulla on töitä vasta perjantaina.

- Ok. Sehän meni sit aikas sopivasti. Voidaan tänään valvoa vähän pidempään, kun ei oo herätystä aamulla.

- Mä voisin lainata äidin autoa ja ajettais jonnekin rauhalliseen paikkaan. Otetaan Raamatut mukaan ja tutkitaan sitä sun unen tarinaa.

- Joo. Mulla onkin sulle uutta kerrottavaa.

Otnielin ja Adelen miekat säteilevät valmiudessa heidän vyötäisillään. Adel katsoo silmät kirkkaasti liekehtien Otnielia.

- Lapset ottavat nyt tietämättään ison askeleen Korkeimman suunnitelmassa. Tämä ilta on ehdottomasti turvattava.

Hyökkäyksiä voi tulla.

- Näin varmasti on. Tänään on se päivä.

Samassa voimakas tuuli kiertyy enkelien ympärille. Otnielin ja Adelin kasvot alkavat hohtaa kirkkaammin. Miekat siirtyvät itsestään kuin salamana heidän käsiinsä ja he kohottavat miekkansa huutaen ääntä, jota ihminen ei voi käsittää tai kuulla. Huuto on samaan aikaan musiikkia ja laulua. Sanat ovat kieltä, jota ihminen ei ole koskaan kuullut. Jokainen laulun sana sekä musiikin sävel osoittavat kunnioitusta ja ylistystä Korkeimmalle. Kun enkelien luoma musiikki ja laulu vaimentuvat, enkelit laskevat miekkansa. He polvistuvat toiselle polvelleen ja painavat päänsä. Voimakkaan tuulen jälkeen enkelien ympärillä kuuluu hiljainen tuulen hyminä. Ihmiselle tämän hetken ymmärtäminen on mahdotonta. Korkein painaa sinettinsä tässä hetkessä ikuisen ajan virtaan. Otniel ja Adel tietävät, että tuuli puhaltaa, missä tahtoo ja nyt on tuulen aika puhaltaa. Korkein toteuttaa omia suunnitelmiaan, joissa enkelit valmistautuvat palvelemaan.

Jenni on juuri avannut pyöränsä lukon, kun hän kääntyy Samiin päin.

- Tunsitko? Täällä tuuli äsken.

- Kyllä. Niin tuuli. Erikoista. Täällä on muuten aivan tyyni kesäilta.

- Tuliko sulle hyvä ja turvallinen olo, kun tuulen pyörre meni tästä.

- No todellakin. Tunsitko sä just niin.

- Joo. Just saman. Tässä on jotain hyvällä tavalla kummallista. Pitäisköhän heti rukoilla.

- Hyvä ajatus. Jeesus. Jeesus sun nimi on Korkein. Olet

kuninkaiden kuningas. Sinulla on kaikki valta ja voima. Johdata meitä tänään.

- Joo. Varjele meidät kaikilta vihollisen hyökkäyksiltä. Kätke meidät sun siipien suojaan.

- Aamen.

- Aamen.

Sami ja Jenni eivät puhuneet omia sanojaan tässä rukouksessa vaan juuri sitä, mitä Jumalan Henki heille antoi. Tämä ilta sinetöitiin Kaikkivaltiaan varjelukseen.

- Tuuleeko taas

- Kyllä mun mielestä. Odota vähän, ei lähdetä ihan vielä ajamaan. Suljetaan silmät.

Jenni sulkee silmänsä ja seisoo pyörän vieressä, kunnes Sami rikkoo hiljaisuuden.

- Se unessa puhaltava tuuli on aivan sama. Se tuntuu siis samalta kuin tässä meidän hetkessä äsken.

- Oikeesti. Tässä taitaa olla nyt uusi askel edessä. Pidetään sydän auki. Mennään!

Sami ja Jenni ajavat pyörillä rivakasti kotiin. Siitä on ollut monta kertaa hyötyä, kun he asuvat taas vierekkäisissä taloissa. Ainakin he voivat hauskasti todeta, että on oikein mukavat naapurit.

Vuosia sitten Otniel ja Adel jo toimivat tiiviisti, kun Sami ja Jenni leikkivät lapsena yhdessä. Kun Jenni muutti Ouluun, niin Kaikkivaltias paljasti, että enkeleiden yhteinen tehtävä jatkuu vielä vuosia myöhemmin Samin ja Jenni kanssa. Nyt nämä päivät ovat tulleet.

Jennin äidin auton lainaaminen illaksi onnistuu. Äidillä on aamuvuoro töissä ja hän menee ajoissa nukkumaan eikä tarvitse autoa illalla. Sami ja Jenni ovat ottaneet tavaksi puhua kotona avoimesti ja suoraan uskostaan ja periaatteistaan. Mikä tänä päivänä ei ole kovin yleistä. Tämän vuoksi heihin luotetaan täysin kaikessa, joka antaa automaattisesti vapauden mennä ja

tulla yhdessä. Sami ja Jenni käyttävät tätä vapauttaan vastuullisesti. He tiedostavat myös sen, että he ovat Kaikkietävän ja rakastavan Taivaan Isän kasvojen edessä elämänsä ratkaisuihin. Onko elämä helppoa? Ei. Mutta kun elämä on Suurissa käsissä ja iankaikkisessa sylissä turvassa, niin vaikeuksista on helpompi mennä läpi. Ei tarvitse koskaan olla yksin.

Minä rakastan Herraa, sillä hän kuulee anomiseni äänen ja on kallistanut korvansa puoleeni.

Siksi minä huudan häntä avuksi kaikkina päivinäni.

Kuoleman köydet kietoivat minut, tuonelan ahdistukset kohtasivat minua, jouduin hätään ja murheeseen.

Mutta minä huusin avukseni Herran nimeä: "Oi Herra, vapauta minun sieluni!"

Herra on laupias ja vanhurskas, meidän Jumalamme on armollinen.

Herra varjelee yksinkertaiset. Minä olin vajonnut kurjuuteen, mutta hän pelasti minut.

(Ps. 116:1-6)

Jenni ajaa Pyynikin rannan parkkipaikalle, hotelli Rosendahlin viereen. Näin keskiviikkoiltana siellä on hyvin hiljaista. Aurinko alkaa jo laskea, mutta on vielä sen verran valoisaa, ettei auton sisävaloa tarvitse laittaa päälle.

- Aikas lämmin tässä parkkipaikalla vielä, kun aurinko on koko päivän paistanut mustaan asfalttiin.

- Joo. Pidetään vaan ikkunat auki, niin vaihtuu ilma.

Sami avaa Raamattunsa Hesekielin kirja luvusta 37. Jenni muistuttaa kuitenkin vielä tärkeästä asiasta.

- Rukoillaan ensin, niin sitten voit kertoa sun kokemukses, joka näyttää tekevän sut malttamattomaksi.

- Tietysti. Todellakin. En malta odottaa. En halunnut sanoa mitään aikaisemmin, kun en tiedä, miten kaiken kertoisin. Mutta

... rukoillaan.

Nuoret pyytävät johdatusta, siunausta ja varjelusta kaikkeen. Otnielin ja Adelen miekat hehkuvat heidän vyöllään rukouksen voiman vahvistaessa heitä. He vaistoavat varjo-olentojen kerääntyvät lähistölle. Mitään ei vielä näy, mutta vaara mahdollisesta hyökkäyksestä kasvaa. Kaikki häiriötekijät ovat jälleen mahdollisia.

Samaan aikaan Tampereen keskustassa, Ratinan sillan lähellä, moottoripyöräjengi päättelee tupakkataukoaan.

- Minne ajettais viettää loppuilltaa?

- Pyynikin rantaan vai Hervantaan?

Varjo-olentojen punaiset silmät hehkuvat ja niiden limainen iho värisee, kun ne yrittävät vaikuttaa miesten päätökseen. Ne toistavat kähisevän kimeällä äänellä.

- Pyynikin ranta, Pyynikin ranta, Pyynikin ranta

- Haetaan kaljat ja mennään Pyynikin rantaan. Sinne saa parkkipaikalle hyvin pyörät. Ryypätään siellä ja laitetaan bileet pystyyn. Oteaan kaiutin mukaan ja pistetään musa soimaan, että kuuluu vastarannalle.

- Jee. Näin tehdään.

Otniel ja Adel tuntevat raskaan painon kerääntyvän päälleen, kun varjo-olennot jo lähestyvät aluetta. Heidän miekkansa hehkuvat ja irtoavat itsestään vyöstä ja tempautuvat heidän käteensä.

- Sami muistatko, mitä sun mummu aina piti tärkeänä. Hän kertoi, että hänen paljon arvostamansa evankelista Hilja Aaltonen aina muistutti rukoilemaan Jeesuksen veressä, koska siinä on voima. Jatketaan vielä rukousta.

- Kyllä muistan. Jeesuksen veri on se, minkä kautta meillä on pelastus. Veren kautta on sovitus. Muistan myös Raamatusta, miten Karitsan verta siveltiin oviin ja tuho Egyptissä meni sen talon ohitse.

- Jeesus, sun veressä on voima. Mikään valhe ei kestä sun edessä.

Suojaa meidät samalla tavalla kuin kansaasi Egyptissä. Kaikki pimeyden voimat väistyköön.

- Joo, just niinku Jenni sanoo, sun veressä on suoja. Ole muuri meidän ympärillä.

Näkymättömissä punainen suoja verhoaa koko Pyynikinrannan parkkipaikan. Samaan aikaan voimakas ja kirkas kehä ympäröi Otnielin ja Adelen, joka toteaa iloisena:

- Lapset ottivat järeän aseeseen käyttöön. Tämä ratkaisi taistelun.

Miekat palautuivat takaisin vyölle, kun punertava hehku kiertyy kaiken ympärille.

Moottoripyörien päälle nousseet miehet ovat juuri laittamassa kypärät päähän, kun yksi miehistä saa uuden idean.

- Jätkät. Mennään Hervantaan. Damelta tuli just viesti, että se kuuli uudesta vuokrattavasta kerhotilasta. Se on Hervannassa, jonkin varaston toisessa päädyssä. Mennään tsekkaan se.

- Hyvä ajatus. Hervantaan siis. Saa sieltäkin kaljaa.

Varjo-olentojen pettymys on suuri, kun ne sihisten ja kähisten katoavat paikalta. Punainen hehku Pyynikin rannasta muistuttaa niitä monista tappioista, joita ne eivät halua kokea uudestaan tai saati muistella yhtään sekuntia. Ne eivät tiedä, mistä punainen hehku johtuu, koska se on niiltä salattu, mutta niiden olemus vaistoaa sen voiman ja pitää ne kaukana.

- Sami, tunnetko tuulen taas.

- Joo. Mutta nyt se taitaa tuulla avoimista ikkunoista.

- Tosiaan. Unohdin tuossa rukoillessa, että meillä on ikkunat auki. Täytyy olla varovainen, ettei oma mielikuvitus tee omia kuvitelmia.

- Sitä minäkin tässä pelkään, että me kuvitellaan omiamme näissä Jumalan jutuissa ja mennään metsikköön. Onneksi meillä molemmilla on huomenna vapaata, niin ehtii nyt rauhassa vaihtamaan ajatuksia.

- Näin on.

Jenni ottaa Samia kädestä kiinni ja kääntyy antamaan pusun

poskelle. Sami puristaa hellästi Jennin kättä. Jenni istuu etupenkille mukavasti ja ottaa mahdollisimman rennon asennon.

- Nyt keskityn kuuntelemaan. Kerro nyt vihdoin, mitä olet ajatellut.

- Luen sulle Hesekielin kirjasta mielenkiintoisen kohdan.

- Hesekielin?

Sami ottaa Raamatun ja etsii oikean kohdan. Aurinko on jo puiden latvojen takana eikä paista enää parkkipaikalle, mutta taivas loistaa edelleen kirkkaana. Jenni painaa ikkunat kiinni napista. Hiljainen tuulen vire kiertää autoa, kun Sami alkaa lukea Jennille Hesekielin kirjan lukua 37. He tunsivat tämän tuulen jo aikaisemminkin, mutta avoimet ikkunat saivat heidät päättämään toisin. Tämä tuuli on eri tuuli. Tämä tuuli on Pyhän Hengen läsnäolon tuuli. Tuuli, jonka niin harva enää tunnistaa. Se on tuuli, joka puhaltaa, missä tahtoo.

LUKU 4

ALOITTEENTEKIJÄ

Sami on jo lukenut muutamia jakeita Jennin kuunnellessa silmät kiinni, kun Jenni hetkeksi keskeyttää lukemisen.

- Ehditkö sä siis jo kirjoittaa sen sun unen.

- Joo. Se on mulla kännyssä.

- Lue siitä unesta vähän tähän väliin. Sitä alkua vaan.

Sami ottaa puhelimen taskustaan ja avaa tiedoston.

- Näen ympärilläni hiekkaa. Seison keskellä aavikkoa. Voimakas tuuli pyörtää hiekkaa ympärilläni, mutta se ei osu minun silmiini ja pystyn hengittämään normaalisti. Ihmettelen tätä. Sitten tuuli voimistuu ja näen kallion. Ja sitten ...

- Pysähdy tuohon. Lue uudestaan se Raamatun kohta. Siitä alusta.

- Herran käsi tuli minun päälleni ja vei minut pois Hengessä ja laski minut keskelle laaksoa, joka oli täynnä luita. Hän kuljetti minua kaikkialla, niiden ympärillä ja minä näin, että niitä oli hyvin paljon pitkin laaksoa ja että ne olivat hyvin kuivia.
- Pysähdy siihen. Kuka vei tämän miehen sinne laaksoon. Jumala. Kuka tiesi, mitä siellä on? Jumala. Kuka kuljetti miestä näyssä eteenpäin? Jumala. Kuka on siis aloittanut tämä koko jutun profeetan kohdalla?
- JUMALA!
- Sami ja Jenni toteavat yhteen ääneen. Jenni jatkaa vielä asia pohtimista.
- Mä luulisin, että ensimmäinen johtolanka, jota meidän on seurattava, on se, että me vertaamme unta ja Raamatun kertomusta toisiinsa. Niissä on niin paljon yhtäläisyyksiä, että sen on pakko tarkoittaa jotakin.
- Samaan tulokseen tulin minäkin aikaisemmin.

Varjo-olennot kiertävät Pyynikin harjua ja rantaa. Ne etsivät väylää läpäistä punertava suoja, mutta sitä ei löydy. Kaikki punaisen suojan alla puhutut puheet ja tapahtumat ovat täysin salattuja. Olentojen kiukku muuttuu vihaksi, mutta sekin on tehotonta. Samin ja Jennin keskustelu on salattu Korkeimman päätöksellä, jota kukaan ei koko maailmankaikkeudessa pysty muuttamaan.

Jenni jatkaa havaintojaan

- Minua mietityttää myös tuo kohta "Hengessä" ja "vei minut pois". Jos vertaamme tätä sun uneen, niin se tarkoittaa mun mielestä sitä, että sun uni ei ole tavallinen uni vaan Herran Henki vei sinut unessa jonnekin. Näyttääkseen sinulle jotakin.
- Tossa on kyllä ideoita. Mutta miten minä voin verrata itseäni johonkin Raamatun henkilöön? Mä oon vaan Sami Tampereelta.
- Niin ja minä Jenni sun naapurista. Mutta meidän on muistettava, kuka on tässä aloitteentekijä.
- Jumala.

- Meidän on siis luotettava, että Hän tietää, kenet valitsee. Ei ole meidän tehtävä arvostella Jumalan päätöksiä.

- Juu. Näinhän se tietysti on. Mua itseäni unessa puhuttelee toi kallio. Ensin aavikolla ei ole kalliota ja sitten se nousee sinne kuin tyhjästä. Tuliskohan Raamattu-apista jotain vihjettä. Sami näpyttelee appiin sanan "kallio".

- "Turvatkaa Herraan ainiaan, sillä Herra, Herra on iankaikkinen kallio."

- Tämä on Jesaja 26:4

- Tuo vihjaa mun mielestä siihen, että tuossa unessa kallio kuvastaa jotenkin Jumalaa itseään.

- Löytyykö uuden Testamentin puolelta kalliota.

- Odota. Mä katson. On tuota ... aikas monta kohta. Mitäs sanot tästä?

- "Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita."

- Mistä toi on?

- Tää on Matteus 16:18. Ja hei kuunteles tämä.

- "ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus."

- Toi on huippu. Kallio on Jeesus.

- Tämä kohta löytyy 1. Paavalin kirjeestä korinttilaisille ja jae 10:4.

- Tässä onkin nyt aika monta kohta.

- Joo. Ei sun uni ole ihan niin yksinkertainen selvittää.

- No, ei oo. Mietitääs nyt uudestaan. Jos Jumala on tämän aloittanut, niin Hänellä on varmasti tiedossa, miten me tästä etenemme. Hän taitaa siis luottaa meihin.

- Ilmeisestikin luottaa. Ei me ainakaan luovuteta. Se on varma. Täytyy olla kärsivällinen. Kerro sun untas nyt vielä.

Sami avaa puhelimensa näytön uudestaan.

- Eli siis. Mihin minä jäin ... öö. Niin tuo kohta. Tästä se jatkuu ...
- Ja sitten minä halusin kävellä kallion luo, joka oli varmaan noin 200 metrin päässä eli aikas kaukana. Mutta samassa, kun otin askeleen kohti kalliota. Olin siellä jo. Sekunnissa siirryin kallion luo tai kallio siirtyi minun luo. En tiedä.
- Pysähdy siihen. Mitä sulla luki ennen tätä?
- Jaa vähän ennen.
- Niin just ennen, kun näit kallion.
- Joo. Oon kirjoittanut, että " Sitten tuuli voimistuu ja näen kallion".
- Se on tuo "tuuli voimistuu". Eli alkaa tuulla, just ennen kalliota. Löytyyköhän mitään jaetta sanalla "tuuli".
- Okei. Katson. Näitä on tosi monta. Tää ei johda mihinkään.
- No kokeile. Tuuli puhaltaa.
- Joo. Toi on hyvä. Siltä minusta unessakin tuntuu, että tuuli puhaltaa ympärilläni ja lennättää hiekkaa.
- Sami kirjoittaa Raamattu-apin hakuun sanat "Tuuli puhaltaa".
- Nyt tuli yksi osuma.

*"Tuuli puhaltaa, missä tahtoo,
ja sinä kuulet sen huminan,
mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee;
niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt." "*
(Joh. 3:8)

- Vain toi yksi jae löyty?
- Vain tämän yhden jakeen tää anto. Miten niin?
- Kun nyt musta tuntuu, että tämä on se jae, mikä meidän piti löytää.
- Mua pysäyttää toi jakeen loppuosa, "jokaisen, joka on Hengestä syntynyt".
- Sama täällä. Tuossa lauseessa on jotain vahvaa.
- Samin puhelimeen tulee viesti.
- "Olen menossa nukkumaan. Lättyjä on jääkaapissa. Meneekö

teillä vielä pitkään? Tuo Jenni kans syömään, jos teillä on nälkä. Hyvät yöt. Älkää nyt koko yötä valvoko, vaikka teillä onkin vapaapäivät.”

- ”Kiitti. Tullaan kohta. Syödään joo.”

Aika on rientänyt nopeasti. Kello lähestyy jo puolta yötä.

- Jatketaanko huomenna. Lähdetään meille syömään lättyjä.

- Pieni tauko voi tehdä hyvää. Kulkee ajatus taas kirkkaammin huomenna. Ajatko sä vuorostas?

- Ihan miten vaan. Voin ajaa.

Sami vaihtaa istumaan ajajan paikalle ja käynnistää auton.

Punainen hehku siirtyy auton mukana, kun Sami kurvaa

Pyynikin rannan parkkipaikalta tielle. Otnielille ja Adelelle tämä on selvä merkki.

- Korkein jatkaa ilmeisesti vielä. Tämä ei ole vielä ohi, koska punertava suoja ei ole vielä poistunut.

Varjo-olennot ovat seuranneet tilannetta kauempaa turvallisen matkan päästä. Punainen hohde aiheuttaa niille tuskaa, joka on kestämatöntä. Ne ovat todella kauhuissaan, kun näkevät hohteen liikkuvan auton mukana. Tämä on niille vakava uhka, joten ne siirtyvät syvemmälle pimeyteen, Varjojen maan, suojaan. Niiden on luotava uusi suunnitelma ja löydettävä jokin heikko kohta, jotta tämä salattu tapahtuma voidaan estää keinolla millä hyvänsä.

LUKU 5

UNI JATKUU

Kun lätyt on syöty, nuoret siirtyvät Samin huoneeseen. Huone on sopivasti talon toisessa päädyssä saunan ja pesuhuoneen yläpuolella, josta ei normaali puhe kuulu muualle taloon.

- Väsyttääkö sua. Sä heräsit aikaisemmin töihin kuin minä.

- Ei ihan vielä, mutta yritetään kahteen mennessä lopetella.

Palataan nyt vielä siihen "Hengessä" sanaan.

- Musta tuntuu, että Jumala haluaa meidän luottavan Pyhän Hengen johdatukseen. Oman järjen päätelmät eivät taida viedä eteenpäin.

- Oon just samaa mieltä. On uskallettava päästää ankkurit irti ja mentävä virran mukana.

Jenni rukoilee heti.

- Jeesus, sinä olet johdattanut meidät tähän hetkeen. Sinä olet se kallio, mihin me turvaamme. Täytä meidät Pyhällä Hengellä.
- Anna meille viisautta ymmärtää se uni, jonka olet antanut.

Sami ja Jenni vertailevat unen alkuosaa ja Hesekielin kirjan jakeita, mutta väsymys alkaa vallata erityisesti Samia, jolla on ollut herätys kuuden aikaan aamulla.

- Jatketaanko sitten kuitenkin huomenna?

- Niin se kannattaa. Ei nyt enää polla leikkaa.

Hyvän yön suukkojen jälkeen Jenni hipsii kotiin. Otniel ja Adel katsovat toisiaan mietteliään näköisinä. Punertava hohde edelleen ympäröi nuorten koteja.

- Tämä ei ole siis vieläkään ohi.

- Ei näytä olevan.

Otniel katsoo miekkaansa, joka hehkuu myös valmiudessa.

Vakoilevien varjo-olentojen hämmennys vain kasvaa, kun ne ovat palanneet uusien juonien kanssa. Ne sähisevät toisilleen käheästi kimittäen.

- Tätä ei ole tapahtunut pitkään aikaan. Tuo punertava hohde on yleensä kestänyt vain muutaman hetken. Nyt se on ollut monta tuntia paikallaan. Mitä meiltä salataan?

Sami miltei kaatuu sänkyyn ja lyhyen iltarukouksen jälkeen hän vaipuu raskaaseen uneen. Punainen hohde voimistuu talon ympärillä. Tämä ei siis todellakaan ole vielä ohi, koska Korkeimman suunnitelmat etenevät yön hämäryydessä. Kaikki viittaa nyt siihen, että Sami tulee saamaan jatkoa unelleen.

Sami saavuttaa rauhallisen olotilan ja sydämen leposyke tasaantuu. Sami on nyt syvässä unessa. Jumalan Pyhä Henki, jolla on oma asuinpaikka, temppele Samin sydämessä, siirtyy mukaan Samin ajatusten virtaan. Ihmisjärki ei tätä tajunnan tasoa ymmärrä. Mitkään mittalaitteet tai unitutkijat eivät koskaan ole päässeet tiedostamaan tätä. Nyt liikutaan niillä poluilla, mistä

aivotutkijat voivat vain unelmoida. Näitä väyliä ihmisen aivoissa kulkee vain Jumalan Henki. Nämä väylät ovat myös Varjojen maan ulottumattomissa. Näiden väyliä olemassaolosta tietää vain Korkein, koska Hän on ne luonut.

Nyt Pyhä Henki on siirtynyt ohjaamaan Samin unen virtaa ja aivon muistilohkoja sekä tunnetiloja. Sami alkaa nähdä Jumalan Hengen tuottamaa unta.

Sami näkee saman unen alkuosan kuin aikaisemminkin ja hän on juuri siinä samassa kohdassa, mihin uni on aikaisemmin aina päättynyt. Hän seisoo jälleen kallion luona. Outo uusi tunne unessa kuitenkin valtaa nyt Samin. Hän huomaa, että jotain on muuttunut. Kaikki ei ole kuin aikaisemmin. Tuuli on tyyntynyt. Hiekka ei enää pölyä. Aavikolla on hiljaista. Kuin aika olisi pysähtynyt. Sami tuntee olonsa epävarmaksi. Kalliokin on lakannut hehkumasta ja näyttää nyt mustalta. Ovet ovat sulautuneet kallioon osaksi kallion kiveä. Vaivoin Sami erottaa vielä ovien ääriiviivat. Kahvat ja lukot näkyvät kuitenkin selvästi, joista pystyy päättelemään ovien paikat.

Äänettömyys ympärillä lisää koko ajan epävarmuuden ja turvattomuuden tunnetta. Sami huomaa jotain kosteaa ja inhottavaa nousevan jaloissaan. Hän katsoo alas. Mustaa usvaa. Sami jähmettyy peloissaan paikoilleen. Hän ei uskalla liikkua. Musta usva leviää pitkin hiekan pintaa ja nousee kaikkialla ylöspäin. Koko aavikko peittyy mustaan usvaan. Sami ei pysty liikkumaan eteen eikä taakse. Sami oivaltaa järkyttyneenä tapahtumien historian.

- Tämä vuoksi nämä ihmiset ovat kuolleet. Siksi näitä luita on täällä näin paljon. Tämä musta sumu on myrkyllistä. Tämä sumu on tappanut ne ihmiset.

Unessa hengitysilma loppuu. Henkeä ei enää saa vedettyä vapaasti keuhkoihin. Musta usva nousee nousemistaan ja tunkeutuu sieraimiin. Sami yrittää huutaa apua, mutta

minkäänlaista ääntä ei muodostu. Samin suu huutaa avonaisena epätoivoa täynnä, vaikka ääntä ei kuulu. Sami on varma kuolemastaan ja liittymisestään näiden kuivien luiden seuraan. - Kukaan ei koskaan löydä minua. Sitä paitsi enhän edes tiedä, missä olen ja miksi. Kaikki on menetetty.

Myrkky leviää Samin keuhkoihin ja hän on unessa menettämässä tajuntansa. Silloin jokin Raamatun kohta välähtää Samin utuisessa mielessä: "Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa ... sinä olet minun kanssani".

*Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.
Vihreille niityille hän vie minut lepäämään, tyynten vetten äärelle hän
minut johdattaa.
Hän virvoittaa minun sieluni. Hän johdattaa minua vanhurskauden
teillä nimensä tähden.
Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään
pahaa,
sillä sinä olet minun kanssani.
Sinun väkevä kätesi ja paimensauvasi lohduttavat minua.
Sinä katat minulle pöydän minun vihollisteni nähden.
Sinä voitelet minun pääni öljyllä, minun maljani on ylitsevuotava.
Sula hyvyys ja armo seuraavat minua kaikkina elämäni päivinä,
ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.
(Ps. 23:1-6)*

Viimeinen asia, mitä Sami näkee tajuttomuuden rajamailla, antaa hänelle pienen toivon kipinän. Hänen silmänsä ovat jo sumentuneet, mutta hän näkee kallion hehkuvan taas kirkaana ja yhden lukon avautuvan itsestään. Ovi lentää kuin räjähdysten voimasta auki. Sitten kaikki pimenee.

Sami on nyt keskellä pimeyttä. Hän ei näe mitään. Vain

kummallista kumeaa jyrinää ja kolinaa kuuluu jostain. Se kuulostaa aivan joltakin koneelta. Vaistomaisesti hän raottaa silmiänsä, vaikka arvelee ettei näe mitään, koska musta usva vei hänet mukaansa jonnekin pimeyteen. Taas kuuluu moottorin ääntä. Sami saa silmänsä kokonaan auki. Hän heittää hiestä märkänä peiton pois päältään ja tajuaa olevansa omassa huoneessaan. Sami katselee sekavan oloisena ympärilleen.

- Olipas rankka uni tällä kertaa, mutta miksi kolina ja moottorin ääni jatkuu edelleen. Mitä ihmettä? Eikö uni loppunutkaan. Olenko herännyt?

Sami nousee ja vetää huoneensa ikkunasta verhon ylös. Kadulla kaivinkone repii asfalttia auki. Työmiehiä pyörii kaivinkoneen ympärillä työasuissaan, missä selässä lukee Tampereen kaupunki.

- Kyllä oli tällä kertaa sopiva herätys vapaapäivään.

Sami pyörittelee päätään ja haroo hiuksiaan mennessään vessaan. Yrittäessään pestä yön jälkeen hikisiä kasvojaan, hän ei saa hanasta tulemaan vettä. Hän oivaltaa heti työmiesten katkaisseen veden katuremontin vuoksi. Sami pukeutuu ja menee alakertaan. Pöydällä olevassa lapussa on vahvistus Samin päätelmille.

- Vein Sirun Anulle leikkimään ja menen sieltä kauppaan.

Vesilaitokselta tuli ilmoitus aikaisin aamulla, että vesi on poikki ehkä puoleen päivään. Oli kuulemma tullut putkirikko yöllä. Sami katsoo keittiön seinäkelloa.

- 10.30. Eli pari tuntia ilman vettä. Eiköhän tässä pärjätä. Vessan voi nyt vetää ainakin kerran. Nukuinpas minä muuten pitkään. Samassa viestin ääni kuuluu puhelimesta.
- Heräsin kovaan meteliin hetki sitten. Talo tärisi. Eikö teilläkään tuu vettä? Heräsitkö sä jo?

Sami vastaa heti.

- Kyllä täällä kans oli kaivinkoneherätys. Mulla olis muuten vähän asiaa viime yöstä.
- Ok. Tulin muuten just keittiöön. Äiti on näköjään aamulla tehnyt ison kattilallisen riisipuuroa. Ootko syönyt jo aamupalan. Tuu meille puurolle. Meillä on vesikanisterejakin, jos tarvitsette

vettä. Äiti haluaa aina varautua kaikkeen. Säilykepurkkejakin on kellari täynnä ja sillee. Jos joskus tarvis.

- Kiva. Tuun pian. Mulla on siis kerrottavaa ... uni sai jatkoa.
- Oikeesti! En malta odottaa.
- No, tällä kertaa ei niin kivaa tarinaa.
- Kui?
- Kerron kohta.

Molemmille maistuu riisipuuro mansikkakeiton kera. Jenni ei malta odottaa, että kuulee unen etenemisestä.

- Syödään eka. Mun on vaikea keskittyä tässä samalla, kun tätä unen osaa ei ole helppo kuvailla.
- Voi olla, että me päästään tämän kautta ymmärtämään myös unen alkuosaa.
- Sitä en kyllä lupaa. Mua tämä osa sekoitti vain enemmän.

Otniel ja Adel ovat valvoneet koko yön. Enkelit eivät tarvitse unta, mutta niiden on kuitenkin oltava aina hetkittäin kuluttamatta liikaa energiaa, koska enkeleiden voima tulee Korkeimman läsnäolosta. Niiden energia tulee Korkeimman ylistyksestä ja palvonnasta. Siten enkeli pitää yllä voimavarojaan – ylistyksellä ja palvonnalla.

Jenni huuhtelee lautaset äidin täyttämällä vesikannulla ja laittaa tiskipöydältä likaiset astiat tiskikoneeseen.

- Kuten huomaat. Ei vesikatkokaan pysäytä meidän muoria. Hän on varakanistereista täyttänyt talousveden tähän kannuun ja jääkaapissa on toisessa kannussa juomavettä. Laitan tiskikoneen päälle, kun vesikatko on ohi. Jos sun täytyy käydä vessassa, niin siellä on ämpärissä äidin laittamaa vettä, josta voit kaataa huuhteluveden.
- Itseasiassa en käynyt kotona aamulla vessassa. Ei ollut varmaan ykköshädälle tarvetta, kun olin hionnut koko yön. Se uni oli sen verran rankka. Nyt voisin käydä vessassa.
- Oke, mennään sit mun huoneeseen. Rukoillaan ensin ja sitten saat kertoa unesta.

Otniel myhäilee tyytyväisenä.

- Lapset ovat oppineet oikean asioiden järjestyksen jo nuorena. Ensin rukoillaan ja sitten toimitaan.
- Adel nyökkää hymyillen.

Rukouksen jälkeen Samin on vaikea kuvailla unen uutta vaihetta Jennille. Hän ei saa kiinni juonesta, miten näiden kahden unen osat liittyvät toisiinsa. Ensin tuuli ja sitten ei tuullut. Missä vaiheessa tuuli loppui ja miksi?

- Nämä mun unet liittyvät toisiinsa. Toinen jatkaa ekasta. Mutta niiden tunnelma on aivan erilainen. Ekassa tuuli ja tokassa ei. Tämä toinen uni myös päättyy huonosti. Pitäiskö meidän pyytää apua joiltain vanhemmilta ja kokeneemmilta?
- Kieltämättä olen ajatellut ihan samaa. Tässä tarvis apua.

Otnielin ja Adelin ympärillä ollut punainen hohde katoaa hetkessä. Molemmat enkelit kokevat sähkönsinisten salamaniskujen sateen. He eivät saa miekkaa vyöltään käteensä. Varjo-olentoja on kaikkialla. Ne ovat odottaneet punaisen suojan poistumista. Yllätyshyökkäys onnistuu täydellisesti. Otniel ja Adel lennähtävät iskujen voimasta Jennin talon katolle. He ovat hetken aikaa puolustuskyvyttömiä. Hädissään he katsovat toisiaan. Nuoret ovat nyt hetken omillaan. Valtaisa varjo-olentojen joukko valmistautuu uuteen iskuun. Se tulee heti, kun ne ovat saaneet ladattua syvyyden lähteistä oman pimeän energiansa täyteen lataukseen. Kaikki on pian valmista toiseen iskuun, joka tulee olemaan hirvittävän voimakas.

Sami ja Jenni tuntevat voimakkaan pahan olon ja kuristavan tunteen.

- Mitä juuri tapahtui?
- Ahdistaa ja kuristaa.
- Rukoillaan.
- Jeesus. Sun veressä on voima kaikkea pahuutta vastaan. Jeesus

sun nimes on yli kaikkien nimien. Sinulle on kaikki mahdollista.
Sinä olet Pyhä!

- Me ylistämme Sinun nimeäsi, Jeesus!

Hetkessä punainen hohde ympäröi uudelleen Jennin talon, nopeammin kuin valonnopeus. Valtaisa kirkkauden räjähdys iskee varjo-olentojen joukkoon, jotka jättävät jälkeensä vain sinisiä säkenöiviä hiukkasia. Ne katoavat paikalta nopeammin kuin olivat tulleet.

Otniel ja Adel nousevat katolta hieman korkeammalle tarkistamaan ympäristön. Ei enää mitään havaintoa olennoista.

- Tämä oli nyt sitten niitä salattuja suunnitelmia, joista ei edes meille enkeleille kerrottu etukäteen.

- Korkein pitää nämä omassa tiedossaan, ettei mikään pääse vaikuttamaan niiden toteutumiseen.

- Tämä oli myös ansa varjo-olennoille. Ne pysyvät nyt poissa pitkään. Korkeimman isku oli nyt niin voimakas.

Otniel ja Adel huokaavat helpotuksesta.

Sami ja Jenni kokevat valtavan vapauden.

- Ehkä meidän ei ole tarkoitus kertoa vielä kenellekään. Ettei mikään häiritse meidän etenemistä Pyhän Hengen ohjauksessa.

- Näin minustakin tuntuu. Meidän on löydettävä uneen ratkaisu Jumalan avulla. Meidät on tähän kutsuttu. Meidän on uskallettava luottaa Jumalan johdatukseen.

- Mihin me jäimmekään? Mietitään rauhassa taas uudestaan.

LUKU 6

MUSTA USVA

Sami huokaisee syvään. Hän yrittää jälleen piirtää mielessään suuntaviivoja, miten kertoa unen uudesta vaiheesta.

- Uni siis alkoi taas samalla tavalla. Seisoin keskellä hiekka-aavikkoa. Olin ihmeellisesti kallion luona ja hiekasta paljastui luita. En kokenut pelkoa vaan surua. Kallio hehkui, ilmestyi ovia, mutta sitten huomasin, että jotain oli muuttunut. Tuuli oli tyyntynyt. Kuin aika olisi pysähtynyt. Kallio ei enää hehkunut ja minulle tuli epävarma olo. Kalliokin näytti nyt mustalta. Ovet olivat sulautuneet kallioon osaksi kallion kiveä. Vaivoin erotin ovien ääriiviivat. Kahvat ja lukot näkyivät kuitenkin selvästi, joista pystyi päättelemään ovien paikat.

Seuraavan vaiheen kertominen ahdistaa sen verran, että Sami pitää pienen tauon ennen kuin jatkaa.

- Äkkiä jotain kosteaa ja inhottavaa nousi mun jaloissa. Silloin jähmetyin. Musta usva levisi kaikkialle. En pystynyt liikkumaan eteen enkä taakse. Tajusin, että tämän vuoksi nämä ihmiset ovat kuolleet. Siksi näitä luita oli niin paljon. Tämä musta usva oli myrkyllistä ja tappavaa.

Jenni kuuntelee tarkkaan Samin kertomusta. Hän haluaisi välillä keskeyttää ja kysyä jotakin, mutta tietää, että Samin olisi vaikea jatkaa sen jälkeen. Jenni taistelee pitääkseen tunteet kurissa, vaikka sydän tykyttää jännityksestä Samin kertoessa untaan.

- Vaikka kuinka yritin huutaa apua, niin minkäänlaista ääntä en saanut ulos. Tiesin kuolevani pian. Just sillä hetkellä yks Raamatun kohta välähti mun mieleen: "Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa ... sinä olet minun kanssani".

- Viimeinen asia, minkä muistan, oli jollakin tajuttomuuden rajamailla, joka antoi pienen toivon kipinän. Se kallio hehkui taas kirkkaana ja yksi lukko avautui itsestään. Se ikään kuin lensi auki. Sitten heräsin siihen kaivinkoneen meteliin.

Jenni kuunteli jännittyneenä Samin kuvailemaan unta. Nyt he molemmat ovat aivan hiljaa. Kumpikaan ei löydä sopivaa sanaa, millä jatkaa. Juuri kun Sami on avaamassa suutaan sanoakseen jotain, Jenni laittaa nopeasti sormen huulilleen. Sami ymmärtää heti merkin eikä aloita ajattelemaansa lausetta. Hetken hiljaisuuden jälkeen Jenni näyttää uuden merkin, millä hän pyytää heitä molempia sulkemaan silmät. Sami tekee kuten pyydetään.

Nuoret istuvat vierekkäin Samin sängyllä silmät suljettuina ja

ääneti jonkin aikaan. Sitten Sami tuntee kosketuksen kädellään ja hän avaa silmänsä. Jenni katsoo häntä silmiin samalla koskettaen Samin kättä.

- Tiedätkö, mitä tajusin. Se äänettömyys ja ajan pysähtyminen sun unessa ei ole koko totuus. Luulit, että silloin ei tapahtunut mitään ja että olet täysin yksin.

- Nyt menee vähän ohi – selitätkö?

- Huomasitko, kun olimme hiljaa ja silmät kiinni. Jos et olisi tiennyt, että olen sinun huoneessasi, olisit luullut olevasi yksin, koska et nähnyt minua silmät kiinni. Vasta sitten, kun minä avasin silmäni ja kosketin kättäsi, sinä tunsit minun läsnäoloni. Tunsit minun kosketukseni, vaikka olit silmät kiinni. Näistä sinä jo tiesit, että minä olen tässä sinun kanssasi, kun kosketin sinua. Kun avasit silmäsi, niin silloin myös näit minut.

- Toi on totta, mutta miten tämä liittyy uneen.

- Uskon, että Jumala haluaa meidän tietävän, että Hän on läsnä, vaikka emme kuule tai näe sillä hetkellä mitään. Hänellä on koko ajan suunnitelma, vaikka me emme sitä ymmärrä sillä hetkellä. Kallio oli myöskin musta eikä hehkunut, mutta sen voima oli tallella ja se oli valmiina toimimaan, kun tuli oikea hetki.

- Tosta tulee nyt mulle mieleen, että nämä unet saavat selityksen Jumalalta, kun on oikea aika. Musta savu pääsi tainnuttamaan minut, koska en nähnyt kallion hehkuvan ja tuulen puhaltavan. Uskoni oli vain näkemisen varassa eikä Jumalan lupauksissa.

- Näin se on. Nyt voimme olla täysin varmoja, että meitä johdatetaan ja unet ovat Jumalalta. Hän antaa selityksen omalla aikataulullaan.

- Voita kirjoittaa lista, mitkä asiat on unessa ja mitkä siinä Raamatun kohdassa ja verrataan niitä.

- Totta. Siitä vois avautua jotakin.

Sami avaa muistiinpanot puhelimestaan. Jenni avaa Samin Raamatun Hesekielin luvusta 37.

- Okei. Eka kohta. Jumala vie paikkaan.

- Unessa aavikko ja Raamatussa laakso, Sami kirjoittaa.

- Molemmissa on kuivat luut.

- Tuuli on molemmissa.
- Musta usva tai jotain siihen verrattavaa ei ole Raamatussa.
- Odotas katson vielä.

Jenni lukee jakeita Hesekielin kirjasta, luvusta 37, kun hänen katseensa osuu edellisen luvun 36 jakeisiin.

- Hei, tää on mielenkiintoista. Kuuntele, mitä huomasin luvussa 36.

*Näin sanoo Herra, Herra :
Kun minä puhdistan teidät kaikista pahoista teoistanne,*

- Mitä jos tuo musta usva kuvastaa niitä pahoja tekoja? Pahuus saa valtaa ja voimaa itselleen ihmisten pahoista teoista.
- Niin, sitten se vois tarkoittaa myös sitä, että joku on pystynyt ihmisten pahojen tekojen johdosta lukitsemaan jotain Jumalan juttuja noihin luukkuihin, Sami jatkaa innoissaan. Miten se kohta jatkuu?

*... minä asutan teidät kaupunkeihin, ja rauniot rakennetaan jälleen.
Silloin autioitunut maa viljellään,
eikä se enää ole autiona jokaisen ohikulkijan katseltavana.*

- Voiko olla? Tuossa on autioitunut maa! Vastaava kuin aavikko!
- Niin on. Sama kuin sun unessa. Kuuntele, miten tää tästä jatkuu.

*Silloin sanotaan: 'Tämä maa, joka oli autiona, on muuttunut kuin
Eedenin puutarhaksi,
ja rauniokaupungit, autiot ja maahan revityt,
ovat nyt linnoitettuja ja asuttuja.'
Silloin kansat, jotka ovat jäljellä teidän ympärillänne, tulevat
tietämään,
että minä, Herra, rakennan jälleen sen, joka on ollut raunioina,
ja istutan kasveja autioon maahan.
Minä, Herra, olen puhunut, ja minä sen teen.*

(Hes. 36:33-36)

- Tästä tulee heti mieleen, että Jumala tekemässä nyt jotakin. Minä uskon, että sun uni tulee vielä jatkumaan. Tässä on selviä vihjeitä.

- Kyllä se on munikin mielestä kesken. En mä nyt tajuttomuuteen ja pimeyteen voi jäädä, niin kuin tää uni viimeksi päättyi.

- Mä uskon, että meidän täytyy rukoilla sitä, että sä et unessa suostu mustan savun valtaan vaan katsot kalliota, vaikka se ei hehkuisi. Sen sisällä on edelleen sen voima. Sun pitää jotenkin olla yhteydessä tuon kallion voimaan. Jumala haluaa vapauttaa jotakin noiden luukkujen takaa. Jokin vastustaa Jumalan suunnitelmia ja on saanut lukittua ovet.

- Varmaan on näin. Just tota täytyy rukoilla, että luotan Jumalan lupauksiin enkä turvaudu omaan järkeilyyni.

- Huhuu! Onko siellä ylhäällä ketään?

Sami nousee vastaamaan alakertaan.

- Ollaan Jennin kaa mun huoneessa.

- Täällä olis pizzaa.

Sami ja Jenni ovat tutkineet niin keskittyneesti Raamattua, että eivät huomanneet ajan kulua. Nälkä olikin jo aikamoinen.

- Joo. Me tullaan heti syömään.

LUKU 7

MYRSKY JA KUKKIVA AAVIKKO

Kanapizza häviää nopeasti laatikosta.

- Niin unohdin kertoa, että Siru ja Anu lähtivät lastenleirille viikoksi. Isäkin on työmatkalla Saksassa vielä tämänkin viikon. Suunniteltiin Anu äidin kanssa pientä "tyttöjen retkeä" loppuviikoksi Ahvenanmaalle. Leenan sisko, Laura, hakee tytöt maanantaina leiriltä kotiin.

- Okei.

- Niin ja me mennään Leenan autolla, joten auto jää sulle

käyttöön. On muuten luvattu myrskyä ja sadetta loppuviikoksi, joten pääset autolla töihin, kun se jää sulle.

- Hyvä juttu. Koska te lähdette?

- Aamulaivalla, joten huomenna pitäisi olla jo viiden aikaan aamusta ajamassa Turkuun.

- Mä meen huomenna taas klo 7 töihin, mutta oot varmaan just ehtinyt lähteen.

- Ostin jääkaappiin ruokatarvikkeita, mutta osta lisää, mitä tarvitset.

- Mulla on kans aamuvuoro, voisin tulla sun kyydillä, jos huomenna kerran satelee. Käytäiskö nyt vähän ulkoilemassa, jos huomenna ei sateen vuoksi pääse.

- Mennään kohta, kun toi pizza ei enää paina vatsassa.

Pispalanharju on sen verran korkealla, että sieltä näkyy Tampereen yli joka suuntaan. Sami ja Jenni kävelevät molemmat mielteliäinä. Samin unen selityksen selviäminen askarruttaa.

- Sääennuste taitaa pitää paikkansa. Katso tuonne taivaanrantaan.

- Kyllä on todella synkän näköistä. Ihan kun ukkospilviä olis muodostumassa.

Parin tunnin kävelyn jälkeen kello lähestyy iltakuutta. Muutamia sadepisaroita putoilee pilviseltä taivaalta, mutta myrsky ei vielä ole saapunut. Tuuli vain on hiukan voimistunut ja kääntynyt jo puhaltamaan lännestä, mistä myrskyn pitäisi rantautua Suomeen.

Sami ja Jenni kiipeävät yläkertaan Samin huoneeseen jatkamaan unen tutkimista. Jenni jatkaa unen ja Hesekielin kirjan vertailemista.

- Mitä me voisimme päätellä tuulesta? Hesekielin luvussa 37 on mainittu, että "puhaltaa neljältä tuulelta". Kuuntele.

- *Tule, henki, neljältä tuulelta ja puhalla näihin surmattuihin, että he heräisivät eloon.*

- Tämän on pakko tarkoittaa sitä, että tuuli sinun unessasi on Jumalan Henki, Pyhä Henki.
 - Ja Pyhä Henki asuu ihmisen sydämessä eikä missään ihmiskäsin rakennetuissa temppeleissä. Joten mun on aina muistettava, että Jumalan Henki on minussa. Mitäs muuta?
 - Vaikka tämä unen osa oli synkkä ja toisaalta pelottava tuon mustan usvan takia, niin silti siinä lopussa kallio hehkui taas sitä valoa ja yksi ovi aukesi. Mitähän se ovi tarkoittaa?
 - Jos lukko tarkoittaa sitä, että siellä säilytetään jotakin arvokasta.
 - Mutta miksi se lukko sulii itsestään pois? Ilman avainta?
 - Mitä jos ne ei pitäisi olla lukittuja vaan ne pitäisi olla auki. Mitä jos ne luut, musta usva ja lukittu ovi onkin jotain, mitä ei olisi pitänyt tapahtua?
 - Jospa ne ovet on lukittu, jotta se mitä siellä on, ei voisi tulla ulos. Kuka siis on ne lukinnut?
 - Mitä siellä voisi olla? Tuossa Raamatun kohdassa profeetan täytyy ennustaa, että jotain tapahtuisi. Eli jotain on tapahtunut, mitä ei olisi pitänyt tapahtua. Laaksossa ei olisi pitänyt olla niitä luita.
 - Ovien pitäisi siis olla auki.
 - Mä uskoisin niin. No, huh huh. Mitähän tää kaikki on?

 - Sami! Samiiii!
 - Mitä?
 - Mä meen jo nukkumaan, kun aamulla on aikainen herätys. Hyvää yötä.
 - Joo, me mennään kans kohta. Hyvää yötä meiltä molemmilta.
 - Mun pitäis kans mennä kotiin.
 - Tuu tähän aamulla, niin mennään yhdessä meidän autolla töihin.
- Nuoret rukoilevat vielä yhdessä ja kiittävät kaikesta johdatuksesta sekä pyytävät viisautta ymmärtää unen tarinaa. Lämpimän halauksen jälkeen on levon aika.

Tuuli yltyy yön aikana myrskylukemiin. Ilma viilenee

huomattavasti. Poikkeuksellinen kesäkuun myrsky ylittää Suomen Länsi-rannikon ja työntyy sisämaahan. Sade piiskaa Samin kotitalon kattoa, mutta Sami on tästä täysin tietämätön. Uusi unimatka on juuri alkanut.

Sami kulkee unen maailmassa saman tarinan taas läpi. Kun musta usva on noussut nenän sieraimiin, niin jostakin alitajunnan syövereistä uneen työntyy ajatus Samin mieleen:

- Jumalan Henki, Pyhä Henki, asuu minussa. Olen turvassa! Hän on minun voimani.

Näiden sanojen jälkeen Sami tuntee yhteyden syntyvän kallion voimaan ja yksi ovi kalliossa lennähtää auki. Kirkas valo ja voimakas tuuli tulevat jostakin syvältä kallion sisältä. Valo ja tuuli lävistävät myös Samin. Hänen näkönsä palautuu, joten hän pystyy nyt seuraamaan tapahtumia ympärillään.

Sami näkee, miten musta usva on hetkessä poissa. Ja luut! Mitä ihmettä, luut alkavat liikkua, kun ovesta tullut tuuli nostaa niitä hiekasta. Kirkkaan valon osuessa luihin, ne alkavat hehkua sitä samaa valoa, mikä ovesta virtaa kallion sisältä.

Lisää ovia lennähtää auki, kun isot lukot sulavat pois. Sami tuntee mustasta usvasta tulleen myrkyin haihtuvan hänen keuhkoistaan kokonaan pois. Henki alkaa jälleen kulkea ja pelko väistyy. Mitä enemmän ovia aukeaa, sitä enemmän kuivia luita nousee hiekasta. Myös tuuli on palannut ja pyyhkii hiekkaa pois luiden ympäriltä. Mitä ihmettä? Tomusta tuntuu kasvavan luiden ympärille lihaa ja nahkaa. Kuivat luut alkavat muuttua vaatekappaleiksi ihmisiksi. Sami havaitsee ihmisten olevan kaikista kansakunnista ja puhuvan maailman kaikkia eri kieliä.

Samassa taivas repeää ja alkaa sataa. Ensin tihkuttaen ja sitten voimakkaammin. Lämmin sade kastelee kuivaa aavikkoa. Näkymä on kuin nopeutetussa videossa. Aavikko alkaa kasvaa

mitä kauneimpia kukkia ja kasveja.

Sami sulkee silmänsä ja nauttii ihanista tuoksuista sekä raikkaasta sateesta, kun pisarat valuvat pitkin poskia. Tunne on aivan uskomattoman ihana. Sitten alkaa kuulua kummallista ääntä, joka ei kuulu unen ympäristöön ollenkaan.

- Mistä tuo voimakas sateen ropina kuuluu?

Sami havahtuu unessa voimakkaaseen sateen kohinaan. Samassa hän huomaa katselevansa huoneensa kattoa ja kuuntelevansa sateen piiskaavan ulkona talon peltikattoa. Sami katsoo kännykästä kelloa.

- 4:25

Hän avaa saman tien kännykän ja kirjoittaa unensa jatkon muistiin. Samin saatua sanat muistiin, hän katsoo kelloa.

- 4:43

Sami yrittää jatkaa nukkumista sateen hellittäessä ulkona. Nähty unenpätkä oli kuitenkin niin voimakas, ettei nukahtaminen onnistu. Päivällä paistanut aurinko on kumentanut kattorakenteet ja nyt yön viiletessä kuumuus tunkeutuu sisään katosta, mikä tuo tukalan olon.

Sami kuulee, kun ulko-ovi työnnetään lukkoon ja auto lähtee pihasta. Äiti lähtee nyt siis Ahvenanmaalle Leenan kanssa. Sami katsoo herätyskelloaan yöpöydällä.

-5:07

Ulkona on jo valoisaa. Aurinkokin pilkistelee pilvien lomasta. Sami haluaa sateen raikastamaa ilmaa huoneeseen ja avaa ikkunan. Tuuli ei kuitenkaan ole vielä täysin laantunut ja tuulen puuska pääsee avoimesta ikkunasta viuhuen sisälle.

LUKU 8

TUULI PUHALTAA, MISSÄ TAHTOO

Jenni oli jättänyt Samin Raamatun auki pöydälle illalla ja nyt tuuli kääntää sivuja. Sami ottaa käteensä Raamatun laittaakseen sen pois ikkunan edestä. Silloin Samin silmiin osuu auenneelta sivulta seuraavat jakeet.

*"Niinpä toinen saa Hengen kautta viisauden sanat,
toinen saman Hengen vaikutuksesta tiedon sanat,
toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas parantamisen
armolahjat samassa Hengessä,
toinen saa lahjan tehdä voimallisia tekoja, toinen profetoimisen lahjan,
toinen henkien erottamisen lahjan, toinen eri kielillä puhumisen lahjan,*

*toinen taas lahjan selittää kieliä.
Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki,
joka jakaa kullekin erikseen niin kuin tahtoo.”
(1. Kor. 12:8-11)*

Nyt viimeistään Samilta karisee loputkin unen rippeet.
- Ne ovet. Jokainen ovi on joku lahja. Jokaisen oven takana on joku voimavaikutus. Näin sen on pakko olla. Tässä on vastaus. Lukot täytyy murtaa ja luukut saada auki! Jumala haluaa lahjat käyttöön!

Sami käy suihkussa ja pukee jo valmiiksi, vaikka kello on vasta 5:30. Jenni lupasi tulla pihaan klo 6:40.
- Tässä on siis melkein tunti aikaa.

Sami päättää koota koko unen yhdeksi kokonaisuudeksi. Hetken näppäilyään ja muistiinpanoja yhdisteltyään, hän lukee koko tekstin läpi ja tarkistaa kirjoituksensa.

Kolmessa osassa nähty uni:

*Näen kaikkialla vain tuulen mukana kulkevaa hiekkaa aavikolla. En voi käsittää, miten olen joutunut sinne.
Tuuli alkaa puhaltamaan, mutta lentävä hiekka ei osu minuun, tuuli muuttuu nopeasti hiekkamyrskyksi.*

*Sitten näen ison kallion nousevan aavikon hiekasta kaukana. Äkkiä seison aivan sen edessä. Kallion pinta on hyvin eriskummallinen.
Toisaalta se näyttää harmaalta graniitilta ja kuitenkin se hehkuu valoa.*

Seison hiekalla, joka peittänyt alleen ison määrän luita. Luut ovat hyvin kuivia, joten ne ovat olleet täällä pitkään. Suren, mitä näille ihmisille on tapahtunut.

Sitten maa jalkojen alla järisee. Kallio hohtaa nyt voimakkaammin ja

siihen ilmestyy ovia. Mielestäni yli 10 ovea ja niissä kaikissa on yksi tai useampi lukko.

Kallion hohde näyttäisi sammuvan. Musta usva nousee ja tainnuttaa minut. Mutta kallio hehkuu uudestaan ja ovi lentää auki.

Näen, miten kirkas valo ja voimakas tuuli tulevat kallion sisältä. Musta usva on hetkessä poissa. Ja luut! Kirkkaan valon osuessa luihin, ne alkavat hehkua sitä samaa valoa, mikä loistaa kirkkaana nyt jo jokaisesta ovesta kallion sisältä.

Lisää ovia lennähtää auki, kun lukot ikään kuin sulavat pois. Mitä enemmän ovia aukeaa, sitä enemmän kuivia luita nousee hiekasta. Myös tuuli on palannut ja pyyhkii hiekkaa luiden ympäriltä. Tomusta tuntuu kasvavan luiden ympärille lihaa ja nahkaa. Kuivat luut alkavat muuttua vaateetuiksi eri ikäisiksi ihmisiksi ja näyttäisivät olevan kaikista kansakunnista ja puhuvan maailman eri kieliä.

Samassa taivas repeää ja alkaa sataa. Lämmin sade kastelee kuivaa aavikkoa ja erämaa alkaa kukkimaan mitä kauneimpia kukkia ja kasveja. Minut valtaa ihana tunne.

- No niin, nyt unet on pääpiirteittäin tässä. Täytyy muotoilla vielä tarvittaessa.

Sami ottaa kopion tekstistä ja lähettää sähköpostilla Jennille. Hetken kuluttua Jenniltä tulee ääniviesti.

- Tässä oli uutta osaa tuo loppu. Mitä? Näitkö tuon viime yönä. Mä heräsin jostain syystä aamuyöllä joskus 3-4 välillä. Mun piti rukoilla sun puolesta. Nukahdin sen jälkeen uudestaan, mutta heräsin taas jo 5:40. Makailen vielä, mutta taidan tulla aikaisemmin, niin jutellaan. Ok?

- Tuu vaan. Olen päästäni pyörällä tästä yöstä, Sami vastaa viestillä.

Jenni syö pikaisen aamumyslin jogurtin kera ja lähtee Samille.
Jenni huhuilee Samin valmiiksi avaamasta ovesta.

- Huhuu? Samii!

- Psesphn musth hamspshtahtahha

Epäselvä mutina kuuluu jostain vaimeasti.

- Mitä?

Sami avaa eteisessä vessan oven huulet hammastahnassa ja suu hymyssä.

- Sanoin, että pesen just hampaita.

- Pyyhi nyt toi naamas. Vaahtoa tippuu jo lattialle.

Jenni naureskelee ja menee keittiön pöydän ääreen istumaan.

Jenni lukee kännykästään Samin lähettämää mailia uudestaan.

Sami tulee pian lähtövalmiina keittiöön.

- Meillä on puolisen tuntia aikaa ennen kuin pitää lähteä töihin.

Mitä ajattelet tuosta mun unen jatkosta?

- Aika siistiä, mitä tapahtuu tuossa lopussa. Meidän on kyllä ihan pakko selvittää, mitä tämä kaikki tarkoittaa.

- Mutta edelleen en voi käsittää, miksi Jumala on valinnut tähän kaksi nuorta, jotka ei paljon asioista tajua muutenkaan.

- Kyllä se muakin askarruttaa. Ei tässä ole järkeä. Vaikka me selvitettäis uni, niin mitä me sitten voidaan sen jälkeen.

- No, ehkä Jumala tietää. Pakkohän se on siihen uskoa, turvata ja luottaa.

- No, eipä tässä paljon ole vaihtoehtoja, kun apuakaan ei saanut vielä pyytää.

- Kun luit tuon mun tekstini, niin sano, mihin kiinnitit huomiota eniten.

- No tota noin. Ehkä tuo, mitä nuo ovet tai luukut pitää sisällään. Kun ne aukeaa, niin alkaa tapahtuu hyviä ja kauniita asioita.

- Kysyin tätä sen vuoksi, kun aamuyöllä tapahtui yks erikoinen juttu.

Sami katsoo samalla keittiön kelloa, joka näyttää 6.29.

- Meillä on vielä vartin verran aikaa. Ehdin hyvin kertomaan sulle. Haen äkkiä Raamattuni yläkerrasta.

Sami juoksee rappuset nopeasti ylös ja ottaa sekä Raamatun että college-puseronsa, jos sadekuurot vielä viilentävät ilmaa tänään.

Sami avaa Jennille korinttilaiskirjeen luvun.

- Lue nuo jakeet.

Sami osoittaa sormellaan jakeita ja odottaa hetken, että Jenni ehtii lukea.

- Avasin ikkunan, kun en saanut unta ja huoneessa oli kuuma.

Tuuli puhalsi ikkunasta pöydälle, mihin jätit mun Raamatun eilen illalla ja se aukesi tältä sivulta. Nämä jakeet pomppasivat silmiini välittömästi.

Jenni lukee jakeet uudestaan ääneen.

- Niinpä toinen saa Hengen kautta viisauden sanat, toinen saman Hengen vaikutuksesta tiedon sanat, toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas parantamisen armolahjat samassa Hengessä, toinen saa lahjan tehdä voimallisia tekoja, toinen profetoimisen lahjan, toinen henkien erottamisen lahjan, toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, joka jakaa kullekin erikseen niin kuin tahtoo.

- Olen sanaton. Mutta tulee kyllä heti ajatus, että lukittujen ovien tai ehkä parempi olisi sanoa nyt sitten kuitenkin, luukkujen, sisällä on näitä Pyhän Hengen lahjoja.

- Juuri se tuli mullekin mieleen.

- Jos näin on, niin tämä voi avata ymmärryksen koko uneen.

- Huh. Tämä on merkittävä askel, mutta meidän on nyt kiirehdittävä töihin.

- Jatketaan tästä illalla.

Kun Sami käynnistää äidin auton, niin radio menee automaattisesti päälle. Juuri kun Jenni on painamassa radion pois häiritsemästä, sieltä kuuluu jonkin laulun kertosäkeistö:

"Hän tekee nuorista ruoskan, voo- oo – oo.

Hän puhdistaa ryövärien luolan."

- Mikä biisi tää on? Älä laita vielä pois

*"Näky piirtyy eteeni Hengessä,
ei kukaan voi sitä estää.*

*Nuoret tulee nousemaan,
heissä voimansa Herra näyttää.*

*Hän tekee nuorista ruoskan,
Hän puhdistaa ryövärien luolan."*

- Mielelön sanoma just tähän. Kenen tää biisi on?

- Mä oon kuullut tän. Äidillä on tää levy. Meillä on tää cd. Muistan sen kannenkin. Siinä lukee "Aika on lähellä -Riku Rinne".

- Hei. Sama tyyppi, joka kirjoitti sen KK-kuolemankauppias-kirjan.

- Löytyyköhän tuo biisi netistä?

Samin ajaessa kohti Lielahtea, Jenni etsii kännykällään biisiä.

- Löytyy sekä Spotifystä että Apple music:sta. Mä laitan linkin sulle. Täällä on koko tuo levy "Aika on lähellä". Arvaas mikä on albumin eka biisi: Herätys tulee.

- Tämä taitaa olla johdatusta.

- Ihan pakko.

Molempien työpäivä menee nopeasti eikä päivän aikana ollut kummallakaan aikaa jutella ylimääräisiä. Ainoa asia, mitä Jenni hieman ihmettelee, kun Tuula on niin hiljainen taukokuoneessa. Normaalisti Tuula on hyvin puhelias ja iloinen, mutta näyttää nyt alakuloiselta ja hiljaiselta. Jenni hakee sopivaa hetkeä kysyä, että mitä kuuluu, mutta päivä on liian kiireinen noin syvällisen keskustelun avaamiselle. Vasta juuri ennen työpäivän päättymistä Tuula kiittelee vielä Jenniä seuraavan päivän työvuoron vaihtamisesta.

- Ei mitään. Se sopi mullekin hyvin, kun Samilla oli kans eilen

vapaata. Huominen sopii mulle työpäiväksi oikein hyvin. Pidä vaan hyvillä mielin vapaata.

Tuulalle tule hetkessä kyyneleet silmiin, kun hän nyyhkyttäen kertoo Jennille elämänsä todellisen tilanteen.

- Mulla on huomenna uudet tutkimukset. Epäillään syöpää. Pelottaa. Ei se vapaapäivä nyt ihan ole, kun on sairaalassa koko päivän.

Jenni yrittää lohduttaa ja rohkaista, mutta oikeiden sanojen löytäminen on hyvin vaikeaa. Toisaalta, ehkä se ei ole tarpeellistakaan, joskus toiselle riittää, että on joku joka vain kuuntelee. Tuula pyyhkii kyyneleet Jennin antamaan paperiliinaan.

- Kiitos. No, mun täytyy nyt kiirehtiä. Mieheni tulee hakemaan minut töistä näinä hetkinä.

Jenni rukoilee sydämessään Tuulan puolesta heti tämän lähdettyä.

Sami ehtii autolle odottelemaan ja kuuntelee puhelimestaan Riku Rinteen laulua "Hän tekee nuorista ruoskan". Sami ymmärtää laulun sanojen viittaavan Raamatun tapahtumiin.

- Löytyyköhän sanalla "ruoska" jotakin Raamattu-apista. Hetken selailtuaan hän löytää kohdan:

*"Ja hän teki nuorista ruoskan
ja ajoi ulos pyhäköstä heidät kaikki
ja härkineen ja kaasi vaihtajain rahat maahan
ja työnsi heidän pöytänsä kumoon."
(Joh. 2:15)*

Samassa Jenni tulee autoon istumaan. Sami ojentaa välittömästi puhelimensa Jennille.

- Katso, minkä kohdan löysin. Vähän aikaa täytyi kaivella, kun se on tässä muodossa just vanhemmassa vuoden 1938 Raamatun

käännöksessä. Appi onneksi näytti tulokset tästäkin käännöksestä. Tämä on aivan samassa muodossa kuin laulussa.

- Ahaa, just joo. Riku on laittanut tuon nuorista sanan tarkoittamaan meitä nuoria, vaikka se tietysti tuossa kohtaa Raamatussa tarkoittaa nahkaruoskaa. Erikoinen oivallus. Palataan tohon vielä.

Jenni ojentaa puhelimen takaisin Samille ja vakavoituu.

- Mutta nyt. Rukoillaan Tuulan puolesta. Hänellä on syöpätutkimukset huomenna. Siksi hän pyysi sitä vapaapäivää huomiseksi.
- Voi ei. Olipas surullinen uutinen. Rukoillaan heti.

Sami keskittyy ajamiseen, kun Jenni rukoilee Tuulan puolesta. Sami parkkeeraa auton kotipihaan ja jatkaa Jennin aloittamaa rukousta. Hetken istuttuaan vielä hiljaa - molemmat sanovat.

- Aamen.
- Aamen.

Kuin yhteisestä sopimuksesta, he istuvat autossa edelleen hiljaisina. Kumpikaan ei halua sanoa mitään. Silloin he molemmat tuntevat sen. Kuin arkaillen, että jotain särkyisi, Jenni rikkoo hiljaisuuden

- Huomasitko?
- Kyllä. Täällä auton sisällä kiersi tuuli.
- Ihan kuin se olisi puhaltanut auton lävitse ja kiertänyt meitä tässä hetken.
- Se Raamatun kohta sopii tähän aivan kirjaimellisesti.
- Tuuli puhaltaa, missä tahtoo ... mites se meni?

Sami kaivaa kohdan kännykällään ja lukee ääneen.

- "Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt."
- Tajusin nyt vasta tuon lopun, "niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt".
- Jos me synnymme Hengestä, niin Jumala johdattaa meitä kuin

tuulta. Kukaan muu kuin Jumala ei tiedä, mitä seuraavaksi tapahtuu, mihin ja miten meitä kuljetetaan.

- Näyttää muutenkin siltä, että koko Pyhän Hengen merkitys on jäänyt tänä päivänä ihmisiltä johonkin hämäryyteen.
- Tässä on nyt varmaan se alue, mihin Jumala meitä johdattaa nyt.
- Mä uskon kans just samaa.
- Mitäs nyt? Mikä on seuraava askel?
- Niinpä. Meillä on siis nyt talo tyhjänä, kun äiti lähti sinne Ahvenanmaalle ja Siru on leirillä. Pitäiskö meillä syödä seuraavaksi jotain.
- Kyllähän tässä alkaa olla nälkä.
- Meillä on varmaan vielä lihapullia ja muusia riittävästi. Tuutko meille kohta.
- Joo. Mä käyn vaihtamassa vaatteet kotona. Tuun sit.

Sami laittaa auton ovet lukkoon ja katsoo Jennin pujahtavan pensasaidan aukosta omaan pihaansa.

- On tää kyllä siistiä, että me asumme taas naapureina.

Sami vaihtaa farkut pois ja laittaa shortsit jalkaan sekä hihattoman paidan. Sateet ovat nyt ohitse ja helteinen sää tekee tuloaan takaisin. Samin häärätessä jo keittiössä, Jenni tulee salaatti mukanaan.

- Meillä oli äiti tehnyt salaattia. Otin sitä mukaan meillekin.
- Hyvä. Meillä oliskin ollut vaan vesimelonia. Viipaloinko sitäkin meille.
- Joo. Laita vaan. On se kiva lisänä.

Syödessä molemmat selailevat puhelimensa viestejä.

- En muistanutkaan kertoa, että Masalta tuli päivällä viesti, että hän on Irenen kanssa viikonloppuna tulossa käymään porukoillaan Tampereella. Kyseli, että nähtäiskö.
- Hieno juttu. Tottakai nähdään. Mentäiskö Heseen, Mäkkäriin, kiinalaiseen, pizzalle ...
- Haetaan pizzat meille!

- Joo. Hyvä.

Samalla Jennille tulee viesti.

- Ei oo totta. Redi ja Sonde on kans tulossa Tampereelle.

- Mielelön juttu! Kaikki meille vaan!

Nuoret eivät vielä tienneet, että tuuli on alkanut puhaltamaan, missä tahtoo. Pyhän Hengen tuulen liikkeitä ei tiennyt kukaan muu kuin Korkein. Tämä tuuli pystyy liikkumaan kaikkialla. Aika, matka, paikka, mikään ei ollut sille mahdotonta.

Varjojen maa ei koskaan pysty ennakoimaan, missä tämä Pyhä Tuuli puhalsi ja liikkui. Varjo-olennot näkivät vain tämän Tuulen jälkeensä jättämät seuraukset. Ne eivät koskaan nähneet, mistä Tuuli tuli ja minne se meni. Milloin Tuuli jätti jälkeensä sairauksista parantuneita, milloin ihmeellisiä pelastumisia vaaratilanteista. Usein ihmisiä siirtyi pimeydestä valoon Korkeimman lapsiksi tämän tuulen puhaltaessa.

Tuuli viihtyy hyvin niiden ihmisen sisimmässä, jotka haluavat kulkea Jumalan johdatuksessa. Jos ihminen ei halua seurata näitä suunnitelmia, niin Tuuli etsii väylät, mistä se pääsee puhaltamaan ja tekemään työtään Korkeimman kanssa. Sillä he ovat yhtä. Tämä Tuuli puhaltaa aina ja iankaikkisesti, se ei koskaan pysähdy tai vaimene.

LUKU 9

PUHALLA TUULI, NELJÄLTÄ TUULELTA

Sami ja Jenni korjaavat astiat yhdessä pois pöydästä.

- Mä voisin täyttää tiskikoneen saman tien, ettei astiat jää lojumaan tiskipöydälle.

- Hyvä jos viitsit. Multa se meinaa aina jäädä hoitamatta kunnes äiti muistuttelee. Tuossa on noita aikaisempia kans. Laitetaan kone päälle, kun oot saanut sinne kaikki. Mä haen mun Raamatun yläkerrasta, jos kootaan vähän yhteen tiedossamme olevia asioita.

Sami lukee olohuoneen pöydän ääressä Raamattuaan, kun Jenni

käy hänen vieressään rauhassa läpi kännykästään Samin lähettämää muistiinpanoa unen kolmesta osasta. Sami lukee itsekseen ensin Hesekielin luvun 37 ja hakee sitten vielä 1. korinttilaiskirjeen kohdan luvusta 12.

*Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat,
toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta;
toinen saa uskon samassa Hengessä,
toinen taas parantamisen lahjat siinä yhdessä Hengessä;
toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja;*

- Luin just uudestaan tätä kohtaa Jumalan antamista lahjoista. Tuo "parantamisen lahja" olisi nyt just tosi tarpeellinen.
- Sulle tuli Tuula mieleen.
- Joo, niin tuli. Ajattele, jos Jumala parantais hänet.
- Voisko nämä sun unet tarkoittaa sitä, että meidän täytyy nyt uskaltaa rukoilla ja pyytää näitä lahjoja. Raamattuhan kehottaa kyllä anomaan.
- Kyllä kaikki viittaa siihen suuntaan unissa. Näin uskon.
- Kello on nyt vasta puoli seitsemän. Ehditään hyvin rukoilla.

Sami jättää Raamatun auki olohuoneen pöydälle korinttilaiskirjeen kohdalta.

- Jeesus. Me uskotaan, että sä oot tuonut meidät tähän hetkeen. Me anotaan sun nimessä, että tämä sana käy toteen ja me voimme pyytää tätä parantamisen lahjaa nyt sinulta.
- Joo Jeesus, me Samin kanssa uskotaan, että tämä on meille annettu tehtävä. Me voimme vain pyytää. Tapahtukoon sinun tahtosi.

Nuoret tuntevat jälleen, miten tuuli kiertää sisällä huoneessa. Käsittämätön rauha ympäröi heidät. Samaan aikaan Adelen miekka siirtyy säkenöivänä hänen käteensä. Nopeasti Adel ojentaa miekan Jenniä kohti, jolloin salaman kaltainen välähdys lähtee talon sisälle Jennin ympärille.

- Musta tuntuu, Sami, kuin sähkövirta menisi lävitseni. Koen vahvan tunteen, että mun on rukoiltava nyt heti Tuulan puolesta.
- Rukoillaan heti.
- Jeesus sinun nimessäsi! Halleluja! Haluamme Tuulan puolesta rukoilla. Paranna Jeesus. Paranna hänet, Jeesus. Ota se syöpäkasvain pois. Paranna Tuula! Rakasta Tuulaa juuri nyt. Jos hän ei vielä tunne sinua, pelasta hänet.
- Me Jennin kanssa anotaan tätä. Herra kuule meitä.
- Tämä tuntui erityisen voimakkaalta rukoushetkeltä.
- Silloin kun sä sanoit, että sähkövirta meni sun lävitse, niin mä näin rukoillessani mun unesta kuin näkynä sen kohdan, kun yksi lukko sulii pois ja yksi luukku lennähti auki. Sieltä luukusta tuli kirkas välähdys.
- Oho. Ihme juttu, että sä näit se just nyt.
- Voiko muuten Jumala parantaa, vaikka Tuula ei ole tässä paikan päällä meidän kans.
- Mä muistelin, että Jeesus paransi sen yhden miehen palvelijan, joka oli jossain kaukana.
- Joo. Mä muistan ton kans. Etsin sen kohdan.

Sami näppäilee kännykkäänsä hakusanaksi "oli sairaana".

- Tämä kohta tuli heti ekana. Kuuntele.

Sami lukee tekstiä kännykästään:

"Erään sadanpäällikön palvelija oli sairaana ja oli kuolemaisillaan.

Sadanpäällikkö piti häntä suuressa arvossa.

Kuultuaan Jeesuksesta sadanpäällikkö lähetti juutalaisten vanhimpia

Jeesuksen luo pyytämään,

että hän tulisi parantamaan hänen palvelijansa.

Kun vanhimmat saapuivat Jeesuksen luo, he pyysivät häntä hartaasti ja sanoivat:

"Hän ansaitsee sen, että teet hänelle tämän, sillä hän rakastaa meidän kansaamme, ja synagogankin hän on meille rakentanut."

Niin Jeesus lähti heidän kanssaan. Mutta kun hän ei enää ollut kaukana

talosta, sadanpäällikkö lähetti ystäviään sanomaan hänelle:

"Herra, älä suotta vaivaudu, sillä en minä ole sen arvoinen, että tulisit kattoni alle.

Siksi en pitänytkään itseäni sen arvoisena, että olisin tullut sinun luoksesi.

Mutta sano sana, niin palvelijani paranee. Sillä minut itsenikin on määrätty käskyvallan alle, ja minulla on sotilaita alaisinani.

Kun sanon yhdelle: 'Mene', niin hän menee, ja toiselle: 'Tule', niin hän tulee, tai palvelijalleni: 'Tee tämä', niin hän tekee."

Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli häntä. Kääntyen väkijoukon puoleen, joka kulki hänen perässään, hän sanoi:

"Minä sanon teille: näin suurta uskoa en ole löytänyt edes Israelista."

Kun sadanpäällikön lähettämät miehet palasivat taloon, he tapasivat palvelijan terveenä."

(Luuk 7:2-10)

- Tämä kohta on Luukas 7:2-10. Ainakin tämän perusteella voimme uskoa, että Jeesus parantaa, vaikka me ei olla samassa paikassa.

- Me uskomme nyt, että Tuula paranee.

- Aamen. Näin on.

- Pitäisikö mennä hiljaiseen nukkumaan, kun meillä on molemmilla aamuvuorot.

- Joo. Ehkä se on viisainta.

- Nähdään aamulla, tuun taas pihaan 6.30 aikaan.

- Oke.

Seuraavana yönä Tuulan oma suojelusenkeli saa valtuudet käydä koskettamassa miekallaan Tuulaa. Rauhallista unta nukkuva Jenni ei vielä tiennyt, että hän oli saanut rukouksen aikana parantamisen lahjan.

Sami ja Jenni nukkuvat molemmat hyvin. Sami ei nähnyt

varsinaisesti unta, mutta muisti aamulla nähneensä välähdyksen unesta, missä Jenni oli seissyt kallion edessä, kun luukku aukesi. Kirkkaus, mikä luukusta tuli, meni Jennin lävitse. Muuta ei Sami unestaan aamulla ainakaan muistanut.

Samin ajaessa Lielahteen Jenni vielä rukoilee ääneen Tuulan puolesta syöpäkoepäivän vuoksi.

- Jeesus, me vielä muistamme Tuulaa tänään. Anna hänelle voimia kokeeseen ja anna Herra sinun ihmeesi tapahtua, että Tuula on terve. Amen.

- Amen. Sulla on tuossa rukouksessa jokin ihmeellinen varmuus, jota en ole aikaisemmin huomannut.

- Mä ihmettelin kans samaa. Mulla oli tosiaan rukouksen aikana täysi varmuus, että Tuula on terve. En ole kyllä ennen näin tuntenut.

- Hei, unohdin kertoa, että näin viime yönä aivan lyhyen unenpätkän. Sä seisot siinä kallion edessä, kun avoimesta luukusta kirkkaus loisti sinun lävitse. Muuta en ainakaan muista nähneeni.

- Oli todella koskettavaa kuulla toi uni. Olisiko Jumala voinut antaa minulle parantamisen lahjan.

- On se ainakin teoriassa mahdollista.

- Huh, huh. Mihin meitä ollaan oikein johdattamassa?

Perjantapäivän rutiinit kaupassa menevät normaaliin tapaan.

Jennin apua tarvitaan vihannesosastolla, kun uutta tavaraa pitää laittaa laatikoihin varastosta. Kuuleman mukaan aamukuorman kuljetusauto oli ajanut pienen kolarin ja tavaran toimitus oli viivästynyt. Nyt tavara on vihdoin saapunut. Juuri, kun Jenni on nostamassa tomaatteja laariin laatikosta, niin hän tuntee olkapäällään kosketuksen.

- Tuula, miten sinä täällä olet?

Tuula näyttää itkeneen, mutta Jenni ihmettelee Tuulan kasvoilla olevaa hymyä. Jenni ei uskalla kysyä suoraan mitään kokeesta, mutta keksii edes jonkin puheenaiheen, kun näkee muutaman

tavaran Tuulan ostoskärryissä.

- Tuliko ruokaostoksille?

- Joo. Pääsin tutkimuksista aikaisemmin. Voiko kuvitella? Kasvain on hävinnyt! Minulta piti ottaa uusi koepala, mutta nyt ei ollut koko syöpäkasvainta missään. Lääkäri oli aivan ymmällään. Emme keksineet mitään selitystä asialle. Vertasimme aikaisempia kuvia lääkärin kanssa ja niissä näkyi aivan selvästi kasvain. Nyt se oli täysin hävinnyt.

- Kiitos Jumal... siis hieno juttu.

- Mitä olit ensin sanomassa?

- Niin siis tota ... ööö. Kiitos Jumalalle. Me ollaan Samin kans rukoiltu sun puolesta. Mä uskon, että Jeesus paransi sut. Tuula menee aluksi hieman hämilleen, mutta sanoo sitten liikuttuneena.

- Tiedän kyllä, että sairaiden puolesta voidaan rukoilla. Minun vanhempi veljeni on pappi. Hän on myös vienyt nimettömänä rukouspyyntöjä jo aikaisemmin seurakuntaansa. Itse en käy normaalisti seurakunnassa. Kuulun kyllä kirkkoon. Enkä kiellä näitä asioita. Jos tämä minun parantumisen oli Jumalan ihme, niin se laittaa kyllä miettimään näitä asioita. Voisitteko te Samin kanssa iltarukouksessanne kiittää Jumalaa minun parantumisestani, kun ei itse ole tullut rukoiltua.

- Totta kai.

Jenni halaa Tuulaa ja toivottaa hyvää viikonloppua.

- Tästä on kerrottava Samille.

Jenni ei ihan tarkkaan tiedä, missä päin isoa markettia Sami on juuri hommissa, niinpä hän laittaa viestin.

- Näin Tuulan. Hän on parantunut! Kasvainta ei löytynyt mistään enää!

Hetken päästä Sami tulee varasto-osastolta melkein juosten etsimään Jenniä, jonka olettaa olevan vielä vihannesosastolla.

- Täällä sä oletkin. Aivan mieletön juttu. Tämä vahvistaa sen unen, minkä näin susta. Sä oot saanut Jumalalta lahjan.

- Kyllä se siltä näyttää. Onkohan näitä Jumalan ihmeitä tulossa

lisää?

- Jos mun uni on oikeesti Jumalan antama, niin varmaan luukkuja aukeaa lisää.
- Vois tänä iltana tehdä vielä oman listan, mitä kaikkia lahjoja Raamatussa on mainittu.
- Oon samaa mieltä.

Loput työpäivän tunnit menevät nopeasti. Pian Sami ja Jenni jo istuvat olohuoneen sohvalla avaamassa Raamattujaan Paavalin 1. korinttilaiskirjeestä 12. luvusta.

- Mä kirjaan nämä kännykkääni, mitä tässä on. Eli siis... mä kirjoitan:

- viisauden sanat
- tiedon sanat
- uskon lahja
- parantamisen armolahjat
- voimallisia tekoja
- profetoimisen lahja
- henkien erottamisen lahja
- eri kielillä puhumisen lahja
- lahja selittää kieliä

- Nämä kaikki on nyt tästä kohdasta, mutta varmaan on mainittu lisää toisaalla. Mä etsin muualtakin.

Sami selaa Raamatun sivuja jonkin aikaa.

- Hei, Jenni. Kuuntele, mitä Paavali kirjoittaa Efesolaiskirjeessä 4. luvussa jakeissa 11-12:
- Hän antoi toiset apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi tehdäkseen pyhät valmiiksi palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen.
- Eli tässä olis armolahjoja taas lisää: apostolin, profeetan, evankelistan ja paimenen lahja.
- Arvaas mitä, Sami, laske montako lahjaa nyt on koossa.

Sami laskee tähän mennessä löydetyt lahjat.

- Tässä on nyt jo 13 koossa.
- Monta luukkua näit unessa.
- Ainakin 10, mutta niitä oli varmaan enemmän. Eli tämä selittää luukkujen lukumäärää.

Sami tulee mietteliääksi.

- Mitä jos tuo Jumalan antamien unien näkeminen mulle on myös jokin armolahja. Mihin se voisi liittyä?

- Jaahas. Katsotaas ...

Jenni lukee listaa läpi.

- Vois olla esimerkiksi tiedon sanat tai profetoimisen lahja tai ne molemmat yhdessä.

- Joo. Varmaankin. Tuossa listassa on yksi aika erikoinen lahja – henkien erottamisen lahja.

- Niin on. En mä ainakaan tiedä ihan tarkkaan, mitä se tarkoittaa.

- Toisaalta kyllä hieman hiipii epäilyksiä, että onkohan Jumala nyt ihan oikeasti tarkoittanut nämä asiat meille?

- Tässä on kyllä pakko rukoilla viisautta.

- Todellakin. Rukoillaan heti.

Enkeli Otniel katsoo hieman huolestuneena Adelea.

- Onko sen aika todellakin jo nyt?

- Näin on Korkein antanut ohjeet.

- Voiko Sami olla tähän jo valmis? Olen vastuussa hänen elämästään ja kasvamisestaan Korkeimman tuntemisessa. Tämä tuo hänelle paljon ylimääräistä taakkaa elämään.

- Tiedän. Mutta meidän on tehtävä se nyt. Tulevat tapahtumat vaativat sen.

- Nyt käy siis jälleen toteen nämä ihmislapsille tarkoitetut Pyhän kirjan sanat: "... sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas".

"Mutta hän sanoi minulle: "Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa."

Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen

voima lepäisi ylläni.

*Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja
ahdistuksiin,*

*joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen
voimakas."*

(2. Kor. 12:9-10)

Enkelien miekat siirtyvät salamannopeasti heidän vyötäisiltään tiukasti heidän käsiinsä. Molempien silmät leiskuvat kuin tulen liekit ja miekat saavat kirkkaan hohteen. Kuin yhteisestä käskystä miekat kääntyvät kohti nuorten rukoushetkeä. Pyhä Henki Samin sisimmässä saa valtuudet ottaa lisää hallintavaltaa. Tuuli puhaltaa neljästä suunnasta. Kaikkialla Samin talon ympärillä tuulee. Tuuli puhaltaa talon seinien läpi kaikista ilman suunnista. Näkymättömässä maailmassa nousee Pyhä myrsky.

Korkein tietää, että Samin on turvauduttava nyt täydellisesti Häneen kaikessa heikkoudessaan. Häneen, jolla on nimi ylitse kaikkien nimien. Korkein tunsi ja tiesi Samin sydämen, siksi hänet valittiin. Sami valittiin myös siksi, että hän on niin epätodennäköinen valinta, ettei Varjojen maa ole voinut mitenkään arvata tätä.

Vaikka Otniel ja Adel arkailivat tätä seuraavaa siirtoa, ne ovat kuitenkin suunnattoman onnellisia, että tämä vihdoinkin tapahtuu. Erittäin harva ihminen on valittu kantamaan tätä taakkaa, mikä henkien erottamisen lahjasta seuraa.

- Sami tulee nyt myös hetkittäin näkemään meidät. Hän vaistoa läsnäolomme. Mutta ...

- Niin. Hän näkee myös kuin sumuverhon lävitse Varjojen maan ja niiden olentojen liikkeitä ja hyökkäykset. Tämä ei ole helppo tehtävä.

Samaan aikaan Jenni ja Sami jatkavat rukousta.

- Sami huomaatko. Täällä tuulee, vaikka mikään ei sen voimasta

liiku tai heilu.

- Niin tuulee. Muistatko, mitä siinä Hesekielin kirjassa luki.
- Kyllä muistan. Mulla on Raamattu tässä. Luen sen.

"Herra sanoi minulle: "Profetoi hengestä. Ihmislapsi, profetoi ja sano hengelle: Näin sanoo Herra, Herra:

Tule, henki, neljältä tuulelta ja puhalla näihin surmattuihin, että he heräisivät eloon."

Minä profetoin niin kuin hän oli minua käsenyt.

Silloin surmattuihin tuli henki; he heräivät eloon ja nousivat jaloilleen.

Heitä oli hyvin suuri joukko."

(Hes. 37:9-10)

- Jenni, musta tuntuu kuin tuuli puhaltaisi suoraan sisälleni. Alan nähdä jotakin. Kuin unta, mutta tämä ei ole unta. Näen kuin sumuverhon, jonka lävitse näen. En kovin selvästi, mutta erotan kaksi valkoista hohtavaa olentoa meidän päällämme. Heistä säteilee lämpöä ja rauhaa ja kirkkautta. Heillä on säteilevät miekat kädessään. Tämä ei voi olla unta. Tämä tapahtuu juuri nyt. Minusta tuntuu, että toinen näistä olennoista on minulle tuttu. Olen tuntenut hänen läsnäolonsa aikaisemmin. En vain ole tiennyt, mitä se on.
- Sami. Nyt tuulee minunkin sisimpääni. Tunnen sen. Minulle on tapahtumassa jotakin.
- Näen nyt, miten toinen näistä hohtavista olennoista ojentaa miekan kohti sinua, Jenni. Sinulle annetaan jotakin.
- Sami, sisälläni on jotakin, mikä toistaa ajatuksiini: "Viisauden sanat", "Viisauden sanat" ...
- Kiitos Jeesus, kiitos Jeesus
- Kiitos.

Sumuverho häviää hiljaa ja Sami näkee vain olohuoneen katon. Jenni huokaisee syvään.

- Ei kukaan varmaan pysty selittämään meille, mitä äsken tapahtui. Tätä ei pysty edes kenellekään kertomaan.

- Ei mitenkään. Minusta tuntui, että näin näkymättömään. Näin toiseen todellisuuteen, joka on yhtä totta meidän ympärillämme kuin mekin. Tämä on nyt vaan otettava nöyrästi vastaan ja uskottava, että Jumala on Jumala ja tekee, mitä Hän parhaaksi näkee.

Myös Henki auttaa meitä heikkoudessamme.

*Emmehän tiedä, mitä meidän tulisi rukoilla ja miten,
mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanattomin
huokauksin.*

*Hän, joka tutkii sydämet, tietää, mikä Hengen mieli on,
sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta.*

*Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi,
jotka rakastavat Jumalaa, niiden,
jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.*

(Room. 8:26-28)

LUKU 10

KAVERIT

Lauantaiaamuna Jenni ja Sami käyvät ruokaostoksilla lähikaupassa, koska illalla voi tarvita ylimääräistä syötävää, kun kaverit tulee kylään. Masa ja Redi ovat vuoden käyneet raamattukoulua, jonka kautta he ovat päässeet elämään kiinni. Koulutusjakso päättyy kuukauden mittaiseen harjoitteluun ulkomailla, joka toteutuu muutaman viikon päästä heinäelokuussa.

Irene sai vuokratyöfirmasta paikan, mikä on kuljettanut häntä paikkakunnalta toiselle erilaisiin työtehtäviin siivouksesta varastoapulaiseksi ja jopa varuskunnan kahvilan kassalle. Hänellä on kertynyt kivasti säästöä tulevia suunnitelmia varten,

mihin ikinä Jumala häntä kuljettaakin.

Sonden elämä on muuttunut eniten. Hän on saanut kirjaimellisesti aivan uuden elämän. Kaikki entinen on mennyt. Sondelle rakkaaksi tullut raamatunkohta kuvastaa hänen elämänsä muutosta hyvin.

*"Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään,
eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parkua eikä tuskaa,
sillä kaikki entinen on mennyt."*

(Ilm. 21:4)

Tunnelma on katossa Samin kotona, kun kaveripiiri kokoontuu viettämään iltaa yhdessä pitkästä aikaa.

- Hi, fouks! Se on aikas long time, kun on viimeks treffattu. Mun polla kelaa, että siitähän on melkein vuos – eiks oo?

- Niin on tainnut aika vierähtää, mutta on hieno kuulla, että Redi is ready edelleen.

Sami toteaa iloisesti muiden kaverusten yhtyessä samaan toteamukseen.

- Redi is redi.

Kun kuulumisia on vaihdettu puolin ja toisin hetken aikaa, niin Sonde vakavoituu.

- Mä oon oppinut tässä vuoden aikana enemmän elämästä kuin kaikkina vuosina mun elämässä yhteensä. Yksi asia on tullut selväksi, että ihminen, joka haluaa kulkea Jumalan suunnitelmassa, ei elä sattumien sekamelskassa. Kaikella on tarkoituksensa. Siksi uskon, että meidän tällä yllättävällä tapaamisella on jokin isompi merkitys.

Jenni ja Sami katsovat toisiaan. He eivät ole ihan varmoja toistensa ajatuksista. Redi huomaa tarkkaavaisena Samin ja Jennin sanattoman viestinnän. Redi menee suoraan asiaan, kuten hänen tapansa on aina ollut.

- Onks jotain salaisuuksia? Jotain hidden? Redi kyl hiffaa. Te tsiikaatte toisianne siihen malliin, että jotain on happening. Sami hapuilee oikeita sanoja.
- Ei nyt varsinaisia salaisuuksia, mutta vähän niinku secret mission tai jotain sellasta.

Nyt kaikki tietysti hiljenevät ja katseet kääntyvät odottavina Samiin ja Jenniin. Jenni jatkaa kierrellen ja kaarrellen seuraten Samin reaktioita.

- Meillä on vähän huonoja kokemuksia, jos tästä asiasta puhuu. Ei, tota, oo niinku saatu lupaa – siis Jumalalta. Mutta nyt oikeastaan tuntuu, siis nyt just siis - kyllä erilaiselta.

Sami nyökkää hyväksyvästi, joten Jenni jatkaa.

- Voi siis olla, että nyt pitääkin asiasta puhua vai miten sä Sami koet.
- Mulla on sama tunne kuin Jennillä. En koe nyt just yhtään ahdistavana kertoa meidän kokemuksista. Meillä on ollut aika ihmeellisiä juttuja menossa.

Nyt viimeistään kaikki tuijottavat uteliaina Jenniä ja Samia. Masa on ollut mielteliäänä pitkään, mutta nyt hänellä on ehdotus.

- Rukoillaan yhdessä. Ihan hiljaa mielessämme. Pidetään silmät kiinni. Se, jota alkaa rukouksen aikana ahdistaa tai häiritä jokin, vaivata tai muuten tulee epävarma olo, niin se nousee seisomaan. Ollaan kolme minuuttia rukouksessa ja sitten avataan silmät ja katsotaan, kuinka moni meistä seisoo tai istuu. Laitan ajanoton päälle kännystä. Okei?

Kaikki nyökkäävät hyväksyvästi. Silmät sulkeutuvat ja sekunnit alkavat kulua.

Samin olohuoneessa on täysin hiljaista ja rauhallista, mutta tilanne on toinen näkymättömyydessä. Kiiwas taistelu on ollut

käynnissä siitä hetkestä lähtien, kun kaverusten tapaaminen alkoi. Otniel, Adel, Zakai, Ahisama, Jekon ja Rehab ovat menettäneet paljon energiaa taistelussa valtaisaan varjo-olentojen armeijaa vastaan. Tämä kaverusten nyt aloittama rukous on onneksi enkeleille valtava energian lähde. Varjojen maan armeija joutuu sähköisten perääntymään. Sinisiä salaman leimahduksia sinkoilee ympäriinsä niiden hävitessä kauas pimeyteen. Silloin Tuuli alkaa jälleen puhaltamaan. Se tuuli, joka puhaltaa, missä tahtoo.

Masan kännykän ajanotto hälyttää, kun kolme minuuttia ovat kuluneet. Kaikki avaavat silmänsä. Kukaan ei ole noussut seisomaan. Kaikki istuvat. Sami huokaisee syvään ja toteaa vapautuneena.

- Meidän on nyt sitten luotettava siihen lupaukseen, että "missä kaksi tai kolme on koolla, niin Jeesus on tässä meidän kanssamme".

Sami katsoo Jenniä ja kertoo unensa kaikki kolme osaa. Sen jälkeen Jenni kertoo armolahjoista ja selittää omalta osaltaan Samin unen merkitystä, miten hän on sen ymmärtänyt.

Irene rikkoo hiljaisuuden Samin ja Jennin kertomuksia jälkeen.

- Huh. Huh. Tuossa on kyllä niin paljon asioita, että päätä huimaa. Mitä ihmettä meidän pitäisi seuraavaksi ymmärtää tästä kaikesta?

Ystävykset jakavat ajatuksiaan toisilleen Samin unesta ja yrittävät saada selitystä arvoituksiin. Sonde on myös kuunnellut tarkkaavaisesti Samin ja Jennin kuvauksia tapahtumista. Äkkiä hän muistaa.

- Hei kaverit! Unohdin kokonaan kertoa. Tänä iltana se "Kuolemankauppias" -kirjan kirjoittanut tyyppi, Riku Rinne, on Soraharjun seurakunnassa pitämässä nuorten aikuisten iltaa. Siitä oli Facessa mainos. Se on alkanut kello 20.

Irene katsoo kännystään kelloa.

- Kello on kohta 20.45. Tästä ajaa sinne noin 10 min.

Sonde pohtii vielä mahdollisuuksia ehtiä iltaan.

- Siinä ilmoituksessa sanottiin, että ilta alkaa kahvitarjoilulla, joten Riku on varmaan puhunut vasta 15 minuuttia, jos sitäkään. Se on kuitenkin ehkä laulanut pari laulua eka ja kahvitarjoilu kesti ehkä sen puolisen tuntia ennen sitä. Ehdittäis kyllä hyvin mukaan. Mulla tuli vaan sellainen olo, että Rikulta vois kysyä jotain näistä jutuista. Oon kuullu Rikun puheita, missä se puhuu just nuorista ja haluaa vahvistaa jokaisen uskoa sekä rohkaista kulkemaan Jumalan suunnitelmissa.

- Jenni muistatko, mistä Rikun biisistä just puhuttiin – Hän tekee nuorista ruoskan ja Herätys tulee.

- Uskon, että tää on johdatusta. Vai mitä Sonde? Tällä illalla on suurempi tarkoitus.

- Näin uskon. Lähdetään sinne, toteaa Masa vielä lopuksi.

Sami ja Jenni lähtevät Samin autolla ja loput ystävyksistä Irenen autolla. Sami ja Jenni palaavat matkalla vielä päätökseensä kertoa asiasta.

- Olikohan tämä oikea ratkaisu vetää koko porukka tähän mukaan?

- Eihän sitä voi aina heti tietää. Ei mua nyt kyllä häiritsekään täs mikään, että kait se on pakko luottaa johdatukseen tässäkin.

- Jeesus, johdata meitä nyt oikeaa tietä. Anna meille viisautta ja ymmärrystä. Aamen.

- Aamen, Jenni, aamen. Kyllä mulla on rauha edelleen asian suhteen.

Irenen autossa fiilistellään myös asian tiimoilta. Redi purkaa vuolaasti ajatuksiaan, kuten aina.

- Mä biliiv ainakin, et toi stoori tai driimi tai visöni tai mikä se nyt oli Samilla. Nii, mä diggaan et se on tosi. Mun spiritti riläx ku mä kelaan sitä.

Kaikki ovat samaa mieltä. Sonde taas muistuttaa asian

vakavuudesta.

- Jos tässä on kyse isosta Jumalan suunnitelmasta, niin todennäköisesti vastustaja on myös liikkeellä. Sen juonet on mulle liiankin tuttuja entisestä elämästä. Olen entinen pimeyden asukas.

- Rukoillaan siis – heti!

Masa jatkaa itse oman kehotuksensa jälkeen rukoukseen.

- Maan ja Taivaan Herra. Korkein Kaikkivaltias. Me ylistämme Sinun nimeäsi. Me pyydämme Sinun varjelustasi ja voimaasi koko meidän porukalle. Siunaa myös Jenniä ja Samia tuolla toisessa autossa. Anna meille kuulevat korvat ja avoin sydän Sinun äänellesi. Jeesus, ilman Sinua me olemme avuttomia. Ilman Sinua emme osaa valita oikeaa tietä. Johdata!

- Awesome God! Redi is calling. Here we are! Bless, bless us all!

- Amen!

- Aamen.

LUKU 11

NÄKY

Soraharjun seurakuntatalon pihassa on hyvin tilaa. Autot saadaan helposti pysäköityä. Seurakuntatalon pikkusalissa on noin 30 ihmistä koolla, joten istumapaikkoja on hyvin tarjolla. Viereinen isompi sali on tyhjillään eikä siellä ei ole valoja päällä. Riku on juuri esittämässä lauluaan salin etuosassa. Sami istuu hämmästyneenä kuuntelemaan laulun sanoja.

*Mustat pilvet nousee
lähden myrskyyn ja viimaan
vasten kasvoja jälleen tuulee
lähden sydäntä seuraamaan*

*Ei näky jätä rauhaan
se sydämen musertaa
ääni erämaasta huutaa
jo tie valmistakaa*

*Ei näky jätä rauhaan
sisällä se palaa
kaduilla, kujilla kaikuu
kutsu Mestarin.*

Sami samaistuu täysin laulun sanomaan., koska hänen näkynsä ei jätä myöskään rauhaan. Laulun jälkeen Riku kertoo niistä johdatuksista, miten laulu syntyi.

- Tuossa keväällä soittelin tämän laulun alkuriffiä. Sitä samaa kitaraintroa olin soitellut jo pari kuukautta, mutta biisi ei vain lähtenyt etenemään. Olin jumissa laulun kanssa. En saanut sydämelleni mitään sanomaa tai sanoja. Sitten havahduin siihen, että Niilo Yli-Vainion kuolemasta vuonna 1981 tulee tänä vuonna 2017 kuluneeksi 36 vuotta. Olen kokenut monta kertaa vuosien aikana merkittäviä hetkiä Niilon näyn äärellä, jonka hän näki Alajärvellä vuonna 1956 ollessaan 36-vuotias. Minä törmäsin aivan sattumalta tähän näkyyn ensimmäistä kertaa, kun olin itse 36-vuotias vuonna 1999 joulukuussa.

- Olin nimittäin ostanut Niilo Yli-Vainion elämänkerran tavaratalon alennusmyynnistä. Tämä kirja oli jäänyt avaamattomana kirjahyllyyni. Yllättäen silmäni osuivat joulukuussa -99 kirjahyllyyni, missä näin ison tekstin "Saarnaaja", joka on kirjan nimi. Hetken mielihohteesta otin kirjan ja avasin sen. Se aukesi sattumalta aukeamalta, mistä silmiini hyppäsivät sanat: "36-vuotiaana. Tuli ilmoitus, "pääni näky"".

- Tällä Jumala varmisti, että en voisi sivuuttaa tätä tekstiä. Niinpä luin koko näyn. Luen sen sinulle kohta. Tämä Näky vaikutti minuun todella voimallisesti silloin juuri ennen vuosituhannen

vaihdetta.

- Näystä on nyt aikaa yli 60 vuotta. Se yllättäen laskettiin sydämelleni uudestaan tänä keväänä ja tein siitä tämän laulun " Ei näky jätä rauhaan". Voit katsoa kitaraversioiden laulusta Youtube-kanavaltani. Koen jotain todella vahvaa Pyhän Hengen puhuttelua laulun kautta. Jumala haluaa puhua sydämellemme. Hän on tekemässä oman siirtonsa tässä ajassa, mitä me elämme. Niilon näyissä ei kerrota lapsista ja nuorista erikseen, mutta minun sydämeni ehdottomasti liittyy tähän näkyyn mukaan myös heidät. Jos lapset ja nuoret eivät ole mukana herätyksessä, niin tulevaisuus on vailla toivoa.

- Miten sitten Niilo Yli-Vainio näki yöllä? Luen sinulle Mauno Saaren kirjoittamasta kirjasta tätä kuvaavan kohdan.

Nämä tapahtumat selvisivät minulle tavallaan jo vuonna 1956 Alajärvellä, kun seurakunnan rukoushuonetta rakennettiin. Olin sairas jo, 36-vuotiaana. Tuli ilmoitus, "pääni näky", ei ilmestys eikä uni, vaan näky, yöllä! Näin suunnilleen hehtaarin kokoisen viljavainion. Seisoin sen reunassa. Minulla oli halu ruveta sitä leikkaamaan, mutta vainio oli vihreä. Kuva katosi niin kuin filmi katoaa. Sitten ilmestyi sama vainio taas. Nyt se näytti kypsältä, mutta kun katsoin sitä, siinä oli ohdakkeita ja juolaa. Taaskin minulla oli tunne, että pitäisi ruveta leikkaamaan. Mutta tämäkin kuva katosi.

Sitten tuli kolmas kerta. Pelto oli muuttunut kullankeltaiseksi. Sellaiseksi kuin pellon pitää leikkuuaikana olla. Taas kuva katosi ja tuli sitten neljännen kerran. Tuuli nousi, idästä, toi synkkiä pilviä, isoja lonkoja, ne laskeutuivat alaspäin.

Minulle tuli tunne, että tulossa on hirmumyrsky. Juuri silloin lähtivät vanhanaikaiset vankkurit liikkeelle. Tuli miehiä, jotka nostivat hirmuisella kiireellä lyhteitä vankkureille, leikattua viljaa, pilvien alla, tuulessa, mustien pilvien alla. Siihen päättyi näky.

Olin hereillä ja tajusin sellaisen päivän tulevan, jona Jumalan viljaa kootaan kiireesti, myrskyn alta, aivan samanlaisin vanhanaikaisin keinoin kuin aikaisemmin, kuin alkuseurakunnan aikana. Se tarkoittaa esimerkiksi sitä, ajattelin, että herätys alkaa myöhään, niin että pelto on ja vilja on jo kasvanut ja ollut, leikkuuta on mietitty. Ja kun herätys alkaa, se alkaa nopeasti, ihmeiin, merkein ja tunnusteoin. Sen vuoksi se etenee niin, että kuuroille ei tarvitse huutaa. Ei tarvitse temppuilla eikä keksiä konsteja, ei tarvitse kuin antaa mennä, vanhanaikaisilla vankkureilla, ei tarvitse kuin vain julistaa evankeliumia Jeesuksesta.”

Sami kuuntelee Rikun lukemaa Niilo Yli-Vainion näkyä tarkkaan. Erityisesti se kohta, missä synkät pilvet näkyivät taivaalla ja oli tulossa hirmumyrsky. Tämä muistutti täysin hänen näkemäänsä unta. Jenni tönäisee Samia kylkeen.

- Tuntuuko tutulta? Toi näky?

- No, todellakin. Pitäis varmaan jutella Rikun kans.

- Varmaan. Mua ei ainakaan ahdistaa toi ajatus.

- Ei muakaan.

Nuoret keskittyvät taas kuuntelemaan, eivätkä jatka kuiskuttelua enempää. Riku jatkaa puhettaan.

- Voi olla, että jonkin näky tai ilmestys saadaan Jumalalta vuosia tai vuosisatoja ennen kuin asiat tapahtuvat. Mutta aina on muistettava, että eräänä päivänä tulee se päivä, jolloin näky käy toteen. Mitä jos tämä yli 60 vuotta sitten nähty näky tapahtuukin lähiaikoina? Mitä jos Jumala tekee siirtonsa näinä päivinä?

Riku katsoo hetken johonkin kaukaisuuteen ja näyttää liikuttuvan jostakin. Ääni hieman murtuneena hän jatkaa.

- Pietari ... esimerkiksi Pietari julisti helluntaina kokoontuneelle isolle joukolle ja sanoi:

- *”Silloin Pietari astui esiin niiden yhdentoista kanssa, korotti äänensä ja puhui heille:*

*"Juutalaiset miehet ja te kaikki, jotka asutte Jerusalemissa!
 Tulkoon tämä teille tietäväksi, kuulkaa mitä sanon:
 Eivät nämä ole juovuksissa, niin kuin te luulette, onhan nyt vasta
 päivän kolmas tunti,
 vaan tämä on sitä, mistä on puhuttu profeetta Joelin kautta:
 'Viimeisinä päivinä on tapahtuva, sanoo Jumala, että minä vuodatan
 Henkeni kaiken lihan päälle.
 Teidän poikanne ja tyttärensä profetoivat, nuorukaisenne näkevät
 näkyjä ja vanhuksenne uneksivat unia.
 Myös palvelijoitteni ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä
 vuodatan Henkeni, ja he profetoivat.
 Minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä taivaalla ja merkkejä alhaalla maan
 päällä, verta, tulta ja savupatsaita.
 Aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi,
 ennen kuin tulee Herran päivä, suuri ja loistava. Ja on tapahtuva, että
 jokainen,
 joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.' Israelin miehet, kuulkaa
 nämä sanat!
 Jeesus Nasaretilainen oli mies, josta Jumala todisti teille voimateoilla,
 ihmeillä ja merkeillä,
 joita Jumala teki hänen kauttaan teidän keskuudessanne, niin kuin itse
 tiedätte."
 (Apt. 2:14-22)*

Hieman tätä ennen Apostolien teoissa kerrotaan, mitä oli tapahtunut. Luen sen teille:

*"Kun helluntaipäivä oli tullut, he olivat kaikki yhdessä koolla.
 Yhtäkkiä tuli taivaasta humaus,
 niin kuin olisi käynyt raju tuulenpuuska, ja se täytti koko huoneen,
 jossa he istuivat. He näkivät ikään kuin tulisia kieliä,
 jotka jakautuivat ja laskeutuivat heidän itse kunkin päälle,
 ja he täyttyivät kaikki Pyhällä Hengellä
 ja alkoivat puhua muilla kielillä sen mukaan,
 mitä Henki antoi heille puhuttavaksi."*

(Apt. 2:1-4)

- Me elämme tätä samaa aikaa eli ns. seurakunnan aikaa. Sama Pyhä Henki on täällä juuri nyt. Sama, joka vuodatettiin 2000 vuotta sitten. Vai oletteko lukeneet tai kuulleet jostain, että Pyhä Henki olisi otettu pois maailmasta. Sellaista historiallista tapahtumaa ei ole vielä kirjoitettu. Eräänä päivänä Pyhä Henki poistuu maailmasta seurakunnan lähtiessä tuuliin ja pilviin Karitsan häihin. Mutta se ei ole vielä tapahtunut. Siksi ystävät ...

Riku liikuttuu jälleen ja hänen on vaikea jatkaa. Hän huokaisee syvään ja painaa päänsä hetkeksi hiljaiseen rukoukseen.

Samassa hetkessä Rikun oman enkelin, Radlionin, miekka siirtyy salaman nopeasti tiukkaan otteeseen tämän käteen. Enkelin siivet myös avautuvat sädehtien, mikä on erittäin harvinaista. Siipien avautuminen on merkki auktoriteetista, jonka enkeli saa korkeimmalta. Tulevat sanat ovat siis hyvin merkittäviä.

Riku nostaa päänsä rukouksesta jatkaen rauhallisesti ja painaa huulensa lähelle mikrofonia.

- Koen, että tässä salissa on läsnä nuoria, joille Jumala on puhunut jotain hyvin erityistä. En tiedä, mitä, mutta haluan sanoa teille, että ottakaa rohkeasti askeleita eteenpäin. Jumalan johdatus on läsnä kaikessa ... tämä on jotain samaa, mitä tapahtuu kaikkialla maailmassa tällä hetkellä ... ja muistakaa vihollinen valehtelee ja pelottelee aina.

Radlionin miekka siirtyy enkelin vyölle nopeasti ja siivet sulautuvat takaisin enkelin olemukseen.

- No, ehkä on loppulaulun vuoro. Tein vuosia sitten laulun "Hän tekee nuorista ruoskan". Se taitaa sopia tähän.

*He tiesivät kyllä kuka hän on,
mutta miksi tänne hän saapuu.*

*Ei kyyhkysiä vielä myyty oo,
ja on rahaakin vaihtamatta.*

*Hän tekee nuorista ruoskan, voo-voo-voo-oo-oo.
Hän tekee nuorista ruoskan, voo-voo-voo-oo-oo.
Hän puhdistaa ryövärien luolan.*

*Meni silloinkin Jeesus pyhäkköön,
niin missä Hän nyt kulkee.
Ei enää voimaa meillä oo,
siksi ruoskan Hän jälleen tekee.*

*Näky piirtyy eteeni Hengessä,
ei kukaan voi sitä estää.
Nuoret tulee nousemaan,
heissä voimansa Herra näyttää.*

Sami ei kovin pitkään ehdi kuunnella, kun hän alkaa nähdä näkyä laulun aikana. Samista tuntuu kuin hän lentäisi halki vuosisatojen menneeseen aikaan. Sami ymmärtää näyn kautta, miten Jumalan Pyhä Henki kautta vuosisatojen on aina etsinyt sydämiä, joiden kautta Jumalan suunnitelmat voisivat onnistua. Sami näkee väläyksiä kylistä ja kaupunkien keskustoista. Jumalan Henki etsii ja etsii ja etsii ... mistä vain löytyy avoimia sydämiä. Laulun loppuessa näky palautuu kirkon saliin ja Sami ymmärtää, että sama kutsu on voimassa tänäänkin. Missä vain on avoimia sydämiä?

Sami havahtuu näystään Jennin puristaessa häntä kädestä?
- Sami, Sami ... mihin katosit? Tuijotit vain salin seinää.
- Jenni, näin näyn. Uskomattoman näyn vuosisatojen ajalta.
Kerron myöhemmin.
- Mennään nyt Rikun luokse, hän just sanoi, että voi tulla jutteleen, jos joku haluaa.

Koska monella näyttää olevan kiire jo kotiin eikä kukaan ole menossa Rikun luokse, niin Sami tarttuu Jenniä kädestä.
- Joo, mennään nyt heti vaan.

LUKU 12

AIKA ON LÄHELLÄ

Riku on juuri polvistuneena lattialle ja sulkee kitaralaukun lukkoja, kun hän huomaa Samin ja Jennin tulevan.

- Moikka. Mitäs teillä?

- Moi. Mä oon Sami ja täs on Jenni. Meillä olis paljonkin asioita, mutta jos nyt ...

- Ei kiirettä. Tästä ei oo Nokialle pitkä matka. Noin 15 minuuttia kotiin. Toinen juttu on ajaa 500 km toiselta puolelta Suomea takas kotiin. Eli take your time. Istutaan tuohon eturivin penkeille. Suntiokin on mun tuttuja. Se just sano tilaisuuden alussa, että juttele vaan rauhassa, jos joku haluaa jäädä. Eli tässä olen.

Näiden sanojen jälkeen Sami rentoutuu ja tuntuu kuin olisi

tuntenut Rikun entuudestaan.

- Meitä on täällä isompi ystäväporukka. Nuo, jotka juttelee tuolla toisella puolella salia. Voiskohan ne tulla tähän kans.

- Tietysti. Pyytäkää vaan.

Jenni viittoilee Irenelle, että tuo koko ystäväporukan mukanaan. Kaikki moikkaavat Rikua ja istuvat mahdollisimman lähelle toisiaan. Sami kertoo lyhyesti itsestään ja esittelee Jennin, Irenen, Sonden, Redin ja Masan.

- Jumala johdatti meidät yhteen ihmeellisesti vuosi sitten.

Käsittämättömiä ihmeitä tapahtui. Pyhä Henki vei minut etsimään kadonneita sankareita, joiden pitäisi olla Jumalan suunnitelmissa, mutta kulkivat omia teitään. Tällä matkalla "löysin" nämä ystävät – nämä "kadonneet sankarit".

Törmäsimme samalla yhden rikollisjengin hämäriin puuhiin ja siitä syntyi aikamoinen soppa, mutta ei siitä sen enempää.

Onneksi selvittiin ehjin nahoin, vaikka Masan meinas käydä kalpaten.

Riku keskeyttää Samin.

- Hei, ootteko te se nuorten joukko, joka avulla se rikollisjengi pidätettiin viime vuonna.

- Kyllä me ollaan just ne.

- Ei ole mahdollista. Olen kantanut teitä sydämessäni siitä lähtien, kun luin lehdestä uutisia näistä poliisioperaatioista, mitä silloin oli. Hurja juttu! Ja nyt te olette siinä. Pyhä Henki on joskus muistuttanut teistä ja olen rukoillut teidän puolestanne, vaikka en tiennyt edes teidän nimiänne. Kyllä Jumalan suunnitelmat on käsittämättömiä.

Sami kuvailee vielä näitä kummallisia johdatuksia, miten he tulivat tänään kaikki yhteen ja päättivät tulla Soraharjun seurakunnan iltaan. Riku vakavoituu hetki hetkeltä. Kun Sami vielä viimeisenä kertoo näystään äskeisen laulun aikana, niin Riku painaa päänsä alas ja näyttää rukoilevan hiljaa itsekseen. Hän ei sano hetkeen mitään. Sitten ääni väristen hän jatkaa.

- Olen odottanut teitä. Olen nähnyt vuosikymmeniä teistä näkyjä. Jumala puhui minulle vuosia sitten vanhan käännöksen mukaan Ps. 110:3" Altis on sinun kansasi. Sinun sotaanlähtösi päivänä. Pyhässä asussa sinun nuori väkesi nousee kuin kaste aamuruskon helmasta".

Taas Riku katsoo jonnekin kaukaisuuteen eikä sano enempää. Nuoret katselevat toisiaan hieman hämillään.

- Ollaan hetki rukouksessa. Sopiiko? Tämä on mulle niin iso juttu, kun te nyt ilmestytte eteeni, että menee konseptit sekaisin. Mutta ... rukoillaan.

Kaikki painavat päänsä ja jokainen rukoilee mielessään tai supisee hiljaa itsekseen. Kukaan ei löydä sopivia sanoja rukoukseen, joten Riku sanoo ensimmäiset sanat ääneen.

- Jeesus, sinä näet meidät tässä. Olemme sinun lapsiasi. Sinä johdatat meitä. Puhu meille tänään. Herra, avaa meidän sydämenne.

Kukaan ystävyksistä ei rukoile ääneen, niin Riku jatkaa vielä.

- Koen, että saan jaettavaksi teille sanoman, joka menee näin. Seuratkaa tuulta. Kuunnelkaa, mitä tuuli puhuu. Tuuli puhalttaa, missä tahtoo. Koen, että johdatus on hyvin tarkka teidän elämässä. Matka ei ole helppo, mutta kaikki on Kaikkivaltiaan kädessä. Teistä pidetään huolta. Teidät on valittu.

Kukaan muu ei rohkene vielääkään rukoilla ääneen, joten Riku päättää rukouksen Herran siunaukseen.

- Herra siunatkoon teitä ja varjelkoon teitä. Herra kirkastakoon kasvonsa teille ja olkoon teille armollinen. Herra kääntäköön kasvonsa teidän puoleenne ja antakoon teille rauhana. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Aamen.

Kukaan ei huomannut, että suntio Seija on tullut istumaan heidän taakseen toiselle penkkiriville. Nyt Riku anteeksiipyydellen kertoo

suntiolle, että pian lopetellaan.

- Voit, Seija, pian laittaa ovet lukkoon, mekin lähdemme kohta puoliin.

- Ei. En tähän sen vuoksi tullut, että hätyyttelisin teitä lähtemään.

Oikeastaan päinvastoin. Laiton sitä paitsi ovet jo lukkoon, kun

kaikki muut jo lähtivät. Minä jäisin mielelläni tähän vielä

kuuntelemaan, jos jatkatte. Minulla on huomenna vapaapäivä ja

asun tuossa seurakuntatalon toisessa päädyssä seurakunnan asunnossa, joten ollaan vaikka aamuun asti, jos tarve vaatii.

- No tuo muuttaa tilanteen. Mitäs tehdään? Mun puolesta voidaan kyllä hetki jatkaa. Minusta tuntuu, että jotakin olisi vielä tarkoitettu tähän iltaan. Kellokin on vasta 21.30. Mitäs mieltä ootte?

- Ei oo meilläkään kiire.

Suntio Seijallakin on oma idea.

- Tästä illasta jäi valmiita voileipiä muutama kymmenen tuonne

keittiön jääkaappiin. Kelpaisko iltapala? Te nuoret tulitte kesken

illan, niin ette ehtineet mukaan alkuillan tarjoiluun ennen Rikun

osuutta. Voitte jatkaa juttelua tuolla ruokasalin puolella.

Ehdotus on kaikkien mielestä loistava.

- Menkää te jo edeltä, mä pakkaan kassin loppuun ja vien kitarat eteiseen valmiiksi. Tuun sitten sinne perässä.

Leivät menevät vauhdilla nälkäisiin suihin. Iltapalan jälkeen Riku nousee pöydästä ja ottaa Raamatun laukustaan.

- Odottakaas hetki. Luen teille pari kohtaa. Tässä eka. Tää on Hes. 12:23 ja siis vanhan 38 käännöksen mukaan.

*Sano heille päinvastoin:
Lähellä on aika ja kaikkien
näkyjen täyttymys.
(Hes. 12:23)*

- Ja toinen kohta heti saman tien perään - Hes. 12:28.

*Sen tähden sano heille:
Näin sanoo Herra, Herra:
Ei viivy enää yksikään minun sanani:
Minkä sanan minä puhun, se tapahtuu,
sanoo Herra, Herra.
(Hes 12:28)*

- Raamatun äärellä olemme tottuneet siihen, että monet profetiat ja ennustukset kertovat kaukaisista ajoista. Jumala ilmoittaa asioista jopa vuosituhansia ennen niiden toteen käymistä.

Monissa kohdin puhutaan, että "odota Herraa".

- Nämä kohdat ilmoittavat jotain ihan muuta. Aika on lähellä. Ei viivy enää - se tapahtuu. Kun Hän, jolla on kaikki valta, sanoo näin, on syytä pysähtyä ja kuunnella. Eräs aamu juuri nämä Hesekielin kirjan jakeet pysäyttivät minut. En osannut arvata, milloin nämä tapahtumat olisivat tulossa ja mitä se olisi, mitä Jumala aikoo tehdä. Koska "tuuli puhaltaa, missä tahtoo ..."
Sami katsoi Jenniä nyökäten. Jenni hymyili takaisin Rikun jatkaessa tarinaansa.

- Olen odottanut kauan Jumalan todellista läsnäoloa ja voimaa keskellä tätä maailmaa. Tuskaisella sydämellä halunnut nähdä uskovien ja seurakuntien heräävän tajuamaan, mitä aikaa me elämme. Kaivannut vangittujen todellista vapautusta.

- Olen kantanut jo pitkään näkyä nuorisoherätyksestä. Miettinyt, miten Herra aikoo sen tehdä. Joka syksy ja kevät olen odottanut sen alkavan. Kysellyt, milloin Herra antaa nuoren sotaväen nousta, milloin nuorukaiset näkyjä näkevät. Herra ... milloin ...

- Nyt, kun katson teitä nuoret siinä, uskon, että joku askel on nyt otettu. Jumala on valinnut teidät jotakin varten. Vuosikymmenien rukoukset ovat monilla harmaahapsisilla takana - koska Jumala on aikonut vastata niihin. Uskon, että NYT! Jumala on avannut eteemme oven, älkäämme jättäkö mahdollisuutta käyttämättä. Aika on lähellä.

- Minun tehtäväni on saada teidät entistä innokkaammin

janoamaan totuutta ja etsimään sitä, mitä Jumala on nyt tekemässä. Haluan sinun sanovan: "Jumalalle on kaikki mahdollista!" Tämän tehtävän Jumala on minulle antanut: rohkaista ja varustaa nuoria. Tämä koskee juuri teitä.

LUKU 13

ONKO TÄMÄ SE HETKI

Riku katsoo nuoria ja antaa katseensa kiertää jokaisen kohdalla. Hänellä ei tunnu olevan kiire mihinkään. Tätä hetkeä on selvästi odotettu. Seurakunnan suntio rikkoo hiljaisuuden.

- Haluan tähän väliin sanoa, että olen samoilla linjoilla Rikun kanssa. Olen nähnyt monen kulkevan ohi Jumalan kutsun, mutta jossakin on ne nuoret, jotka ottavat vastaan Pyhän Hengen kutsun eräänä päivänä. Jossakin joskus on se hetki, kun sydämet oikeasti avautuvat sille, mitä Kaikkivaltias haluaa antaa. Oletteko te ne nuoret ja onko tämä se hetki?

Jenni katso toisia.

- Me haluttais olla ne nuoret.

Koko ystäväjoukko näyttää myöntäviä eleitä. Riku jatkaa mietteliään näköisenä.

- Jos näin on, mitä kerrotte, niin haluan kertoa teille erään erikoisen tilanteen, joka tapahtui vuosia sitten. Opim jotain siitä, mitä se tarkoittaa, kun "tuuli puhaltaa, missä tahtoo". Kuvitelkaa tämä tilanne mielessänne, mitä käyn kanssanne läpi.

- Saavun eräänä kesäisenä päivänä telttakokoukseen Heinolassa. Minulla on raamattutunti kello kaksi iltapäivällä. Muun ohjelman takia aloitukseni viivästyy noin puoli tuntia. Sisälle telttaan ei näkynyt, että mustat synkät pilvet ovat koko ajan kerääntyneet taivaalle.

- Juuri silloin, kun minä alan puhumaan. Tietysti juuri silloin se tapahtuu.

- Taivaalta alkaa sataa, kun rukoilen oman osuuteni alkurukousta. Sade yltyy vaan koko rukouksen ajan. Aivan mielettömän rankka sadekuuro paiskaa teltan kattoon. Koska telttä on pystytetty sellaisen kesäteatterin alatasanteelle, niin kaikki vesi valuu rinteitä pitkin alas telttaan ihmisten jalkoihin.

- Vettä sataa ja sataa ja sataa. Tuntuu kuin taivaan ikkunat olisivat avautuneet. Jo pelkkä sateen kohina telttakankaaseen aiheuttaa niin kovan metelin, että minun on korotettava ääntäni koko ajan. Veden tulolle ei näy mitään loppua. Ukkonen jyrisee taivaalla. Vesi tulvii telttaan. Ihmiset alkavat nostella jalkojaan edessä olevalle penkille. Yleinen levottomuus valtaa teltan ilmapiirin. Puheestani on tulossa täysi fiasko. Ihmiset eivät pysty enää kuuntelemaan ja keskittymään sanoihini.

- Sade hakkaa jatkuvasti telttakankaaseen ja vesi jalkojen alla nousee nousemistaan. Äänentoistolaitteita yritetään varjella, sillä vesi on noussut paikoittain jo kymmensenttiä teltan nurmikolle. Äänitarkkailijat käyvät puheeni aikana nostelemassa johtoja. Vettä valuvia sähkörasioita löytyy sieltä täältä lavan edestä.

- Minä yritän puhua kuulijoille tämän rankkasateen keskellä. Ajaudun valovuosien päähän kuulijoista. Ihmiset katselevat, miten vesi valtaa telttaa joka suunnasta. Jatkan puhumista, vaikka tunnen itseni pelleksi. Otan kitaran ja kokeilen lauluja, jos ne auttaisivat tilannetta. Kaikki on kuitenkin jo menetetty.

- Sadetta on jatkunut jo puolisen tuntia. Vettä on teltassa kaikkialla monta senttiä ja paikoin jopa yli kymmenen senttiä. Kaikki ovat joutuneet nostamaan jalkansa. Tilanne on aivan toivoton.

- Sitten sade lakkaa. Yhtä nopeasti kuin se oli alkanutkin. Telta lainehtii edelleen vettä, mutta vihdoin ihmiset alkavat kuunnella puhettani. Aurinkokin pilkistää hiljakseen esiin. Koen, että saan sanottua vielä jotakin tärkeää kaikesta huolimatta.

- Raamattutunti vihdoin päättyy. Muutamia ihmisiä tulee kiittämään, koska he olivat kuitenkin tunteneet jotakin voimakasta puheeni aikana.

- Pysyttekö mukana tarinassa? Jaksatteko vielä?

Nuoret katselevat toisiaan ja nyökkäävät hyväksyvästi.

- Todellakin, kaikki sanovat yhdestä suusta.

- Kiitos. Eli tarina jatkuu. Olen siis ihmeissäni koko illan. Miksi juuri minun puheeni aikana piti tulla niin tautisesti vettä? Mitä tämä kaikki tarkoittaa?

- Iltatilaisuudessa muutaman tunnin päästä teltoa on tupaten täynnä ihmisiä. Mietin itsekseni edelleen sitä rankkasateista iltapäivää. Kuuntelen muiden esiintyjien puheita ja lauluja uppoutuneena ajatuksiini ennen omaa puhettani.

- Sitten alkaa tapahtua. Jumala antaa minun nähdä näkyä. Näen sisimmässäni, mitä tapahtui kaksi tuhatta vuotta sitten helluntaina, kun Pyhä Henki vuodatettiin.

- Olen täysin tämän näkyäni valtaama, kun tulee minun vuoroni nousta esiintymislavalle puhumaan. Tiedän, että minun on puhuttava siitä, mitä äsken olin nähnyt.

- Aloitan puheeni kertomalla Jumalan antamasta näystä tilaisuuden alussa. Jotain aivan uskomatonta on tehty Jumalan puolelta, mutta me tullaamme sen jalkojemme alle. Me olemme tulleet sokeiksi. Me olemme kuin kymmenen neitsyen unessa, joten meiltä jää jotain suurta ja ihmeellistä huomaamatta.
- Kuinka moni teistä oli täällä tänään päivällä kuuntelemassa minua ja sitä mieletöntä sadetta. Käsiä nousee muutamia kymmeniä.
- Te tiedätte, mitä täällä tapahtui, että teidän jalkojenne alla on suunnattomat määrät vettä, koska rankkasade tulvi teltaan iltapäivällä. Maa kastui aivan täysin, vaikka vesi on jo imeytynyt maahan eikä enää ole näkyvissä.
- Jumala puhui minulle äsken. Hän vei minut tajuamaan jotakin suurta. Miettikää, mitä Jumala teki helluntaipäivänä. Hän vuodatti Henkensä. Millä tavalla? Ylen määrin tänne maailman keskelle. Koko Jumalan kolmas persoona, Pyhä Henki, tuli maailmaan.
- Katso jalkojesi alle! Mitä näet? Näet märkää nurmikkoa nyt. Mutta tänään päivällä valtavat vesimassat peittivät sen alleen, joten vesi on siellä pinnan alla. Se on siellä!
- Samalla tavalla Jumala vuodatti Pyhän Hengen maailmaan, tähän vajavaiseen maailmaan. Valtava siunauksen sade satoi Taivaasta helluntaina. Jumalan valtavat mahdollisuudet ovat tässä. Yhtä runsaana kuin äsken satanut sade.
- **PYHÄ HENKI ON TÄÄLLÄ! VALMIINA TÄYTTÄMÄÄN SYDÄMESI JA JOHDATTAMAAN.**
- Jumala haluaa toimia. Tuuli tahtoo puhaltaa. Missä tuuli puhaltaa? Jumala tekee sen meidän kauttamme. Milloin? Silloin, kun Pyhä Henki saa vallata meidät. Jumalalle on kaikki mahdollista. Me olemme unohtaneet sen. Me kyllä puhumme siitä, mutta emme käytännössä toimi niin.
- Hengen vuodatus oli silloin aikoinaan valtava. Paljon

valtavampi kuin me olemme vielä osanneet käsittää tai opettaa siitä. Koko maailman historian loppuhuipennus valmistettiin silloin. Jumalan Henki on vuodatettu keskellemme. Kaikki on valmiina. Aika on lähellä.

- Niin. Näiden suurten näkyjen keskellä maailma jatkaa pyörimistään. Mutta tiedätkö? Tulee aika, kun ei ole enää aikaa, vaan kaikki tapahtuu.

- Oletteko vielä hereillä? Oliko vähän liian pitkä kertomus Heinolasta?

- Ei ... ei todellakaan. Aivan huippu mielenkiintoista.

- Tää pistää kyllä miettiin asioita. Jos Jumalan aika toimia onkin oikeesti just nyt...

Ystävykset sanovat ajatuksiaan ääneen toisilleen. Riku katselee nuoria ja muistaa samalla vuosia sitten näkemänsä näyn.

- Nuoret, kuunnelkaas vielä. Teitä katsellessa tulee mieleen eräs näkyni vuosien takaa, kun Jumala antoi minulle näyn räjähdysmäisestä koko maan syttymisestä.

- Näin Suomen kartan. Pieniä nuotioita oli syttynyt ympäri koko maan. Aluksi niitä oli harvassa, mutta niitä tuli koko ajan lisää. Nuoria istui lämmittelemässä nuotioiden lähellä. He ojensivat kädessään olevat soihdut nuotioon ja ne syttyivät.

Jos nuotiot olivat riittävän lähellä toisiaan, ne sulautuivat yhdeksi.

Nuoria tuli koko ajan lisää nuotioiden ääreen.

Pian koko maa oli täynnä pieniä tulipesäkkeitä, mutta kukaan ei siinä vaiheessa huomannut niitä. Nuotiot olivat vielä erillään toisistaan.

Niitä tuli kuitenkin koko ajan lisää.

Mutta sitten. Yhtäkkiä. Pienet nuotiot sulautuivat yhdeksi, ja koko maa syttyi hetkessä tuleen. Aivan räjähdysmäisesti. Koko maa paloi valtavissa liekeissä. Koko maa oli yksi suuri nuotio.

Nyt sen huomasivat kaikki. Tiedotusvälineet, seurakunnat, kodit – koko

maa.

- Te olette yksi tärkeä nuotio. Uskon, että te tulette sytyttämään monia uusia nuotioita.

Jenni kuiskaa Samille.

- Pitäiskö sun kertoa lyhyesti nyt sun unesta.

- Riku, meillä olis yks isompi juttu. Mä oon nähnyt unia. Se vois liittyä jotenkin tohon maan syttymiseen.

- Joo. Kerro vaan. Kellohan on vasta 22.07. Anna palaa.

Riku istuu pöydän ääreen muiden joukkoon kuuntelemaan. Sami nousee ja siirtyy pöydän pätyyn, mistä Rikukin oli puhunut.

- Tässä on vähän niinku stage, niin puhun tästä.

Sami avaa kännykästään muistiinpanonsa ja kertoo aavikosta, tuulesta, kalliosta ja kuolleista luista sekä kalliosta avautuvista luukuista. Kun Sami pääsee siihen kohtaan, missä aavikko kukkii sateen jälkeen, niin Riku ja Seija katsovat toisiaan kyyneleet silmissä. Riku nousee pyyhkien poskiaa nenäliinalla ja menee halaamaan Samia.

- Aivan mieletön juttu. Palapelin palaset asettuvat kohdalleen.

Seija on kuunnellut mun puheita monta vuotta. Seija tietää, miten olen puhunut nuorisoherätyksestä, kuolleiden luiden nousemisesta ja Jumalan tuulen puhaltamisesta. Tähän liittyy myös vanha evankelista Hilja Aaltonen, jonka luona kävin monta kertaa. Hilja kuoli vuonna 2013 ollessaan 105-vuotias.

- Mun on nyt ihan pakko hakea kitara eteisestä. Tähän väliin kuuluu soittaa yks mun biisi, jonka nimi on "Kuolleet luut".

Riku palaa kitaralaukun kanssa ja ottaessaan kitaraa, hän vielä kertoo laulun ideasta.

- Tämä laulu on syntynyt juuri tuohon Hesekielin kirjan näkyyn, mistä Sami mainitsi äsken. Vaikka olen ollut tänä vuonna 2017 jo 34 vuotta uskossa, niin koskaan tuo kuolleiden luiden kertomus

ei ole kolahtanut niin rajusti kuin äsken. Nämä laulun sanat kuuluvat nyt tähän hetkeen.

*Kuolleita luita, laakso täynnä
Haaveita, kaatuneita.
Ei toivoa elämästä,
kadonneesta unelmasta.*

*Kuivat luut, te kuulkaa Sana,
Mitä Herra teille puhuu.
Hengen annan puhaltaa
Ja te tulette nousemaan*

ANNA ELÄMÄN SYNTYÄ UUDESTAAN
TÄNNE KUOLEMAN VARJON LAAKSOON

TULE HENKI NELJÄSTÄ TUULESTA
PUHALLA SURMATTUIHIN

ANNA LIEKKIEN SYTTYÄ LOISTAMAAN
PIMEYTEEN VALOA TUOMAAN

ANNA KUIVIEN LUIDEN KÄSKY KUULLA
KORKEINTA SEURAAMAAN

*Elämme aikaa vaikeaa
Laakso täynnä luita kuivia
Eksyksissä vaeltaa,
tämä kansa valoa kaipaa*

*Kuivat luut, te kuulkaa Sana,
Mitä Herra teille puhuu.
Henki alkaa puhaltaa
Ja te tulette nousemaan.*

... Kävi humahdus Taivaasta, kuivat luut nousivat

Sami nousee ennen laulun loppua ylös paikaltaan. Heti, kun Riku lopettaa soittamisen, Samilla on sanottavaa.

- Ei oo todellista. Noi sanat kuvastaa niin täydellisesti sitä mun uneni fiilistä.

- Tämä laulu tuli mulle just sun unen takia mieleen. Palaset alkavat liittymään toisiinsa. Jumalan suuri palapeli rakentuu tarkasti ja oikeaan aikaan.

Jenni on hyvin mielteliään näköinen.

- Hei, mikä se "Hilja Aaltonen" -juttu oli, minkä Riku mainitsit? Me muistetiin yhdessä rukoushetkessä Samin kanssa, että Hilja puhui usein Jeesuksen veren voimasta. Samin mummu aikoinaan tiesi Hiljan hyvin.

- No, jos siihen mennään, niin tämä menee sitten todella syvälliseksi. Silloin sukeltaan ns. syvään päätyyn. Oletteko valmiita siihen? Kaikki eivät aina ole. Olen yrittänyt jakaa näitä aikaisemminkin, mutta se vaatii tahtotilaa ja sydämen päätöstä.

Kaikki ovat hiljaa. Redi rikkoo hiljaisuuden.

- Jos me hiffataan Samin näkemät driimit ja otetaan ne tosissaan, niin mun spiritti ainakin sanoo, että ei oo muuta vaihtoehtoo. Se on diippiä ny ja diippinä jatkuu. Anna palaa. Mä oon sitä mieltä. Sonde komppaa samaan tahtiin, eikö?

- Kyllä komppaa. Voi olla, että tämä mahdollisuus ei enää toistu. Nyt on kuljettu jo näin pitkälle. Mennään loppuun asti.

- Okei. Otan läppärini kassista ja kaivan vähän muistiinpanoja esiin. Pidetään vaikka pieni vessatauko ja jatketaan kohta, kun ootte takas. Mä ehdin valmistautuun hetken. Ollaanko täällä ruokasalin puolella edelleen, niin saan koneeni tähän pöydälle kätevästi.

LUKU 14

SADE ON ALKAMASSA

Muutaman minuutin päästä kaikki ovat takaisin. Ketään ei tunnu väsyttävän. Riku aloittaa.

- Hilja Aaltonen on siis Vapaakirkon piirissä vaikuttanut evankelista ja puhuja. Hän on myös tehnyt monia runoja, joista on sävelletty monia tunnettuja lauluja. Hilja pääsi Koukkuniemen vanhainkotiin hoitoon ja minä kävin Hiljaa katsomassa ensimmäistä kertaa, kun hän oli täyttämässä 100 vuotta. Minulla on paljon video- ja äänitallenteita noista vierailuista. Kuunnelkaapa, kun luen muistiinpanoistani, mitä Hilja sanoi minulle 27.3.2007. Tämä on suora kopio videolta:

"Jumalan tuuli alkaa puhaltaa. Meidän lapsemme kuulevat sen Jumalan

tuulen ja nousee uusi sukupolvi, joka tuntee Jeesuksen omana Vapahtajanaan eikä niin koneellisesti kuin tämä sukupolvi on tuntenut. Tätä minä odotan. Ei pilvi ole poistunut. Pilvi odottaa. Sade on alkamassa."

(Hilja Aaltonen Koukkuniemen vanhainkodissa 27.3.2007)

- Huomaatteko? Tuuli alkaa puhaltaa. Aivan sama, mitä Sami kertoi. Mitä vielä tässä oli? Meidän lapsemme kuulevat sen Jumalan tuulen ja nousee uusi sukupolvi.

- Tämä tarkoittaa juuri teitä, nuoret ystävieni.

- Otetaan toinen kohta muistiinpanoistani. Luen teille suoraan täältä, mitä olen kirjoittanut.

- Minulla oli jälleen mahdollisuus, 7.10.2009, käydä tapaamassa Hiljaa, kun hän oli 102-vuotias. Olin kuullut, että Hilja on väsynyt eikä ota aina enää vierailuja vastaan. Siksi hyvin arkana menin tälle vierailulle ja varauduin peruuntumiseen. Suuri yllätys odotti minua. Hilja Aaltonen oli todella vireässä kunnossa. Olin hänen kanssaan noin 30 minuuttia. Koko sinä aikana Hilja ei sanonut yhtään turhaa sanaa. Hänen ajatuksensa ei kertaakaan haparoinut. Hän keskusteli suurella ymmärryksellä ja huumoriakin riitti.

- Jokainen hänen sanansa olisi kirjoittamisen arvoinen, mutta poimin nyt kuitenkin sen, minkä nyt koen tärkeäksi jakaa teille. Toistan tähän nyt sanatarkasti sen, mitä Hilja Aaltonen sanoi iltapäivällä 7.10.2009.

"Onko missäänpäin nyt oikein semmoista elävää herätystä, niin kuin entisinä aikoina oli. Että ihan paikkakunnittain paloi Jumalan tuli – minä en nyt löydä semmoista."

"Evankeliumin työ on menettänyt nuoret."

"Evankeliumin työn on tultava sellaiseksi, että jokainen tuntee, että minä saisin voittaa edes yhden. Se on olemista Herran käden jatkona. Siitä alkaa herätys."

"Ei tämä yhteiskunta kestä, jos ei jotakin tapahdu. Ja minä en usko, että Taivas antaa ihmisten romahtaa ja nääntyä. Kyllä sillä on semmoiset antimet, että se pysäyttää tämän päivän jumalattoman menon ja etsimään todellista elämän virtaa. Ja se muuttaa kaiken."

"Viekää terveisiä Jumalan kansalle, että voitetaan tässä sodassa. Kun yksi ihminen täytetään Pyhällä Hengellä, Taivaallisella veren voimalla, siitä syntyy herätys."

"Tämä maailma muuttuu nopeasti. Ja Jumalan kansa kirkastuu niiden koettelemusten alla. Ja kun se on vaikeimmillaan, niin silloin se temmataan kotiin. Ei tarvitse sitä paloa kärsiä, mikä maanpiiriä kohtaa – Jumala korjaa kultansa talteen. Taivaalliset aarteet viedään tuholta pois, kunniaan ja kirkkauteen."

"Kutsukortti on jo lähetetty ja pian minä pääsen jälleen kotiin."

- Näissä kaikissa sanoissa on todella paljon ajattelemisen aihetta. Niistä huokuu myös usko ja toivo. Uuden sukupolven tie on valmistettu. Tämä maailma muuttuu nopeasti, kuten Hilja toteaa. Olen sen itsekkin havainnut. Se tarkoittaa myös sitä, että Jumalan kello tikittää ja Hänen suunnitelmansa toteutuvat. Otan vielä seuraavan kohdan, jos jaksatte. Näin Hilja minulle sanoi:

- Minä ajattelin, että Jumalani edessä tässä, minä niin kuin enkelieni kanssa tässä puhuin, mutta se ei ollut mitään hurmosta. Se oli ihan tavallista olemista. Minä ajattelin, että enkeli on minun kanssani. Minä sanoin, että kuuntele nyt minua ja minä sanoin että, mitähän kirkkoa Jumala käyttää silloin kun tämä väkevä uusi helluntai puhalttaa yli maan? Niin aivan kuin joku olisi sanonut..en nähnyt mitään, mutta aivan kirkkaalla miesäänellä - "Jospa Jumala ei sinun kirkkoas tarttekaan".

Silloin minä sen jälkeen en ole kysynyt sitä kysymystä. Se voi olla ihan joku yksinäinen korven Jaakoppi, jonka Jumala pukee, ilmestyy erikoisella tavalla. Ja se korven Jaakopin täytyy puhua se Jumalan

ilmestys jonka on nähnyt ja kokenut. Se alkaa levitä. Minun näkemys on että se tapahtuu tätä tietä, mutta se on minun näkemykseni. Odotan sellaista yleistä helluntaituulta, että se virallisuus menee pois.

Riku sulkee läppäriin kannen ja katsoo jälleen jokaista silmiin.

- Minä uskon, että te nuoret olette niitä, joista Hilja puhuu. Sinä, Sami, olet tuo korven Jaakoppi. Jumala on ilmestynyt sinulle erikoisella tavalla. Nyt sinun on puhuttava se, mitä olet kokenut. Ja niinhän sinä olet tehnyt. Olet kertonut kavereillesi kokemuksistasi. Mutta uskon, että olette oikeassa. Näitä kokemuksia ei ole tarkoitus puhua siellä sun täällä. Tämä sanoma on otettava itse vastaan omassa sydämessä. Sen on annettava juurtua syvään. Sen on tultava todeksi omassa elämässä ensin. Ja näin on käynyt. Te olette koko ystäväjoukko tosissanne. Sen näkee teistä. Mutta muistakaa – tämä ei ole aina helppoa.

- Miettikää. Oliko siellä suuret kannustusjoukot auttamassa, kun Nooa ryhtyi rakentamaan arkkia? Ei ollut. Pilkkaajia kyllä varmasti riitti. Kukaan ei ymmärtänyt, mitä oli tapahtumassa. Maailman historian suuria käännteitä oli aivan oven edessä, mutta kukaan ei kuunnellut eikä käsittänyt. Nooa jäi yksin.

- Kun palava pensas pysäytti Mooseksen erämaassa ja hän sai kutsun lähteä vapauttamaan kansaa, pidettiinkö suuri neuvottelu ystävien tai johtajien kanssa. Ei. Mooses oli yksin. Mooses saapui Egyptiin vain Aaron tukenaan. Olivatko kaikki innoissaan, että vapauttaja vihdoinkin saapui? Ei, koska vaikeudet sen kun lisääntyivät. Kukaan ei ymmärtänyt, vaikka historian suuria ihmetekoa oli alkamassa tapahtua.

- Vihdoinkin Egypti jäi taakse ja luvattu maa oli edessä. Enää piti vain kulkea erämaan halki. Kukaan ei ymmärtänyt Moosesta erämaassakaan. Kansa napisi ja napisi milloin mistäkin asiasta. Mooses yksin keskusteli Jumalan kanssa. Ajattele - kasvoista kasvoihin, ei kukaan ole puhunut Herran kanssa niin kuin Mooses. Kukaan ei tajunnut, kun Mooses viipyi vuorella pitkään

ja sai kymmenen käskyä laintauluissa. He rakensivat kultaisen vasikan. Valtavia ihmeitä ja historian käännteitä tapahtui kansan silmien edessä. Mitä he tekivät, käänsivät taas selkänsä Jumalalle.

- Entä Joosef? Tämä uniennäkijä pantiin kaivoon ja sieltä tie vei vankiselliin. Ymmärsikö joku, mitä oli tapahtumassa. Ei. Kukaan ei tiennyt yhtään mitään siitä, mitä Jumala oli tekemässä.

- Ajattele nyt! Joosef unohdettiin vankilaan kahdeksi vuodeksi. Jos joku olisi tullut silloin sanomaan, että tuolla vankilassa viruu mies, joka huomenna on faaraon vertainen ja tämä mies pelastaa koko maailman nälänhädältä. Hänelle olisi naurettu. Mutta puolessa päivässä Joosef nostettiin Faaraon viereen. Jälleen kirjoitettiin maailmanhistoriaa, jota kukaan ei osannut odottaa. Se kuitenkin tapahtui!

- Daavid oli nuorukainen, kun suuri Goljat oli vastassa. Ymmärsikö joku? Ei taatusti. Kukaan ei uskonut, että Goljat kaatuu. Kukaan ei ollut nähnyt, miten Daavid oli Jumalan voimalla tappanut leijonan ja karhun. Kukaan ei hurrannut ja kannustanut siellä lampaiden keskellä. Jumala oli valinnut Daavidin. Ja niin Goljat kaatui.

- Monet profeetat Raamatun sivuilla olivat yksin. He vaelsivat erämaissa. Pakenivat vainoojiaan, koska heidän sanomaansa ei ymmärretty.

- Ja mikä ihmeellisintä, Jeesuskin jäi aivan yksin. Vaikka Jeesus kertoi etukäteen kaiken, mitä tulee tapahtumaan. Kun hetki tuli - kukaan ei käsittänyt. Jopa ristin kuolema jäi ensin ymmärtämättä. Tyhjä hauta ei mennyt opetuslasten tajuntaan. Vasta, kun Jeesus ilmestyi heille, he vähitellen uskoivat. Hän elää.

- Jos näin on läpi koko Raamatun - onko nytkin sama juttu. Jumala on tekemässä jotakin suurta maailmankaikkeuden historiassa, mutta kukaan ei ymmärrä. Vaikka hän on kertonut kaiken Sanassa etukäteen: vaikeat ajat, Hengen vuodatus, sodat,

maanjäritykset ja nälänhädät. Raamattu muistuttaa myös, että suurempia tekoja kuin nämä ovat, te tulette tekemään.

- Raamatusta on monta profetiaa täyttymättä. Paljon on meillä vielä edessä. Kaikki on meidän ympärillämme valmiina, mutta emme näe sitä. Etsiikö Herra niitä, jotka uskovat näkemättä ja ottavat vastaan?

- Äsken luetteloin ihmisiä, jotka olivat suurien asioiden äärellä. Heidät tehtiin pieniksi. Heidät vietiin mahdottomuuksiin, jotta Jumala mahdollisuudet voisivat tulla todeksi.

- Juuri ennen kuin profetiat täyttyvät ja lupaukset tulevat todeksi, meidät viedään tilanteisiin, että kaikki tuntuu inhimillisesti täysin mahdottomalta. Miksi? Jotta Jumala tulisi kirkastetuksi ja voisimme olla varmoja - tämä on pakko olla Jumalasta eikä ole ihmisestä. Jumala tyhjentää, jotta voisi jälleen täyttää.

- Älä odota, että Jumala ensin liikuttaa ihmismassoja, jossa sinä voit olla mukana. Jumala aloittaa sinun sydämestäsi. Huomaat tämän saman Raamatusta, Jumala liikutti miehen tai naisen sydäntä, jonka jälkeen hän heidän kauttaan liikutti massoja. Hänen kutsunsa on sinulle elämä ja kuolema. Se on ainoa, jolla todella on merkitystä, tässä elämässä. Sen mukana tulee kaikki muukin meille. Odota Herraa, sanotaan Raamatusta monesti.

- Haluan nyt tähän lopuksi rukoilla teidän kaikkien puolesta. Sopiiko tämä?

- Jeesus johdata ja siunaa jokaista nuorta tässä minun edessäni. Kuljeta ja varjele kaikessa. Avaa nämä totuudet ja viritä armolahjat palaviksi heissä. Tule Pyhä Henki, Jumalan tuuli, puhalla näiden ystäväni sydämeen. Aamen.

Kukaan ei liikahda. Rikun sanat ovat uponneet jokaisen sydämeen. Hetken päästä Sami rohkenee vielä kysyä yhden kysymyksen.

- Miten sä itse, Riku, tulit uskoon ja sait tämän tehtäväsi

Jumalalta. Kerro edes vaikka ihan lyhyesti. Kun mä oon saanut kans kutsun Jumalalta tähän, mutta en oikein tiedä, miten pitäisi jatkaa eteenpäin.

- Tämä nyt pitkittää iltaa vähän, mutta voin kertoa. Ihme, että ootte jaksaneet.

- Sen tähden me ollaan tänne tultu.

LUKU 15

MONTA TUHATTA TARINAA

Näin Riku kertoo oman elämänsä tarinaa:

Aina, kun kertoo oman elämänsä kuvioista, niin tulee olo, että on monta tuhatta tarinaa, mistä yrittää valita tähän hetkeen tarkoitetut sanat. Voi olla, että minunkin tarinalla on suuri merkitys teidän jokaisen elämässä niille valinnoille, mitä joudutte tekemään. Okei, yritän taas kertoa lyhyesti.

Meillä oli tavallinen luterilainen perhe. Emme käyneet kirkossa muuten kuin rippijuhlissa, häissä ja hautajaisissa ja muissa tavanomaisissa perhejuhlissa. Missään muissa hengellisissä tilaisuuksissa en ainakaan muista perheemme koskaan käyneen.

Ensimmäisen kosketuksen uskonasioihin sain koulua aloitellessani.

Opettaja opetti meille rukouksen, joka on vieläkin mielessäni.

*Kanssain ole Jeesus, päivä tämäkin.
Auta askeleissas, että kulkisin.
Päivä kuluessaan monet puuhat tuo.
Rinnallani seiso, apuasi suo.
Aamen.*

En tiedä mitä sisimmässäni tapahtui, mutta tämä rukous syöpyi silloin 7–8 -vuotiaan pojannappulan sydämeen. Aloin rukoilla sitä lähes joka ilta ja jostakin käsittämättömästä syystä. Seuraavan kerran olin tekemisissä hengellisten asioiden kanssa rippikoulussa. Se oli tosi kiva ripari. Tykkäsin älyttömästi kaikesta, mitä siellä tapahtui. Voi siinä sanoa olleen jonkinlaisesta etsinnästäkin kysymys, mutta kenenkään en muista koskaan kysyneen, halusinko tulla uskoon.

Raamatun lukemisen sijasta jatkoin parapsykologisia harrastuksiani. Erilaiset kummat tuntemukset ja pelkotilat täyttivät elämäni. Välillä tuntui kuin jokin olisi huoneessani, vaikka en ketään nähnytäkään. Kummallinen okkulttinen maailma vaikutti ympärilläni. Tunsin sen, mutta en ollenkaan tajunnut mistä oli kysymys.

Meediokirjoista sain päähäni monenlaisia ajatuksia ja odotuksia. Halusin olla yhteydessä hyviin henkiin. Arvelin, että ehkä joku ufo laskeutuu kotipihalleni ja minulle avautuu sen kautta laajempi tietoisuus. Näin ajatellessani jotenkin tajusin, että on olemassa jotakin enemmän kuin se, mitä silmillämme näemme. Halusin löytää sen. Silloisen käsitykseni mukaan Jeesus oli yksi niistä "valaistuneista" oppi-isistä, jotka voivat johdattaa minut

tähän todellisuuteen.

Armeijassa minulla oli mukana kitara, jolla vapaa-aikana silloin tällöin soittelin yhdessä kasarmin luokkahuoneista. Erään kerran nuori varuskuntapastori kuuli minun soittavan ja tuli kysymään, voisinko joskus auttaa kerran viikossa pidettävässä komppanian iltahartaudessa. Pyysi säestämään jonkin laulun. Minä vastasin, että mikäs siinä.

Olin tehnyt laulun nimeltä "Somebody needs you". Sen sanoista löytyi ajatus lähimmäisenrakkaudesta. Pappi antoi minun laulaa sen hartaudessa mukana olleille. Kun pääsin keväällä 1983 armeijasta, alkoi tapahtua yhä merkittävämpiä asioita.

Ihmeellisellä tavalla törmäsin tyttöön, joka oli uskossa. Hän puhui uskonasioista selkeästi, että minäkin ymmärsin. Olin kuitenkin tiukasti kiinni pimeyden puuhissa – tietämättäni. En ihan oikeasti uskonut mihinkään persoonalliseen pahaan tai sen läsnäoloon elämässäni.

Tämä tyttö kuunteli minun ufo- ja meedio-juttuja ja totesi minulle: "Sinä olet pimeydessä, minä valkeudessa. Sinun täytyy valita, kummalla puolella haluat olla".

Jumala alkoi johdattamaan tilanteita ja niin tulimme hetkeen, missä tämä tyttö, nyt siis tänä päivänä vaimoni, rukoili puolestani. Kun häneltä loppuivat suomenkieliset sanat, hän rupesi rukoilemaan kielillä – vaikka onkin tavallinen luterilainen tyttö. Pelkoni oli todellista kauhua, hukkumisen pelkoa. Olin omasta mielestäni sellaisessa pimeydessä, että sieltä ei kukaan voi minua auttaa ulos, mutta yhdyin kuitenkin rukoukseen.

– Jeesus, auta minua! Ota minut omaksesi! Tee mitä vain, mutta päästä minut vapaaksi tästä minua vainoavasta pahasta.

Kun rukousta oli jatkunut puolisen tuntia, koin yhtäkkiä ikään kuin toisen todellisuuden avautuvan. Aivan kuin sen huoneen ovi olisi lentänyt auki ja ihmeellinen tuulispää työntynyt huoneeseen. Samalla huoneen täytti sanomaton kirkkaus. Ovi oli koko ajan kiinni, mutta ihan fyysisesti tunsin hiuksissani huoneen läpi virranneen tuulahduksen – ja samalla sekunnilla minut valtasi sellainen tunne, että kaikki pelot ja tuskat häipyivät. Aivan kuin kahleet olisivat kolisten kirvonneet käsistäni. Samalla sisimmästäni lähti jokin inhottava musta möykky. Se vain otettiin konkreettisesti pois. Kaiken tämän jälkeen huoneeseen laskeutui ihmeellinen hiljaisuus, rauha ja vapauden tunne. Aivan kuin siihen asti olisi valtava sotajoukko ollut ympärilläni taistelemassa, aseet paukkuneet ja sapelit heiluneet, ja sitten yhtäkkiä mieletön rauha. Ihan kuin lämmintä hunajaa olisi valunut sisimpääni.

Aivan kuin joku olisi sanonut minulle lempeästi, että ”sinä olet tärkeä, sinä olet rakas. Minä pidän sinusta kiinni.” Uskon Pyhän Hengen olleen siinä huoneessa ja ottaneen minut syliinsä. Sitä tapahtumaa on vaikea sanoin kuvata. Se oli valtava konkreettinen kokemus syyskuussa vuonna 1983. Jumala alkoi ihmeellisesti johdattaa. Avautui aivan uusi maailma ja uusi todellisuus.

Redlion katsoo muita enkeleitä ja hymyilee.

- Otniel ja Adel voitte arvata, että nuo olivat minulle armottomia taistelun hetkiä. Zakai, Ahisama, Jekon ja Rehab muistatte hyvin myös omat hetkenne Irenen, Sonden, Masan ja Redin elämässä. Enkelien joukon vartiot tehtävä on tänä iltana rauhallinen, mutta valmiudesta ei voi herpaantua. Varjo-olentojen hyökkäys voi tulla milloin vain.

- Kunnelkaas. Nämä hetket Rikun elämässä olivat merkittäviä, Redlion muistaa ne hyvin.

Sinä samana syksynä menin tämän tytön ja tulevan vaimoni kanssa Tampereen vanhassa kirkossa eräässä tilaisuudessa

rukoiltavaksi. Meille sanottiin rukouksessa, että valtava kirkkaus lepäsi päällämme. Meille profetoitiin, että Jumala tulee käyttämään meitä, ja elämässämme tulee olemaan valtava Jumalan kosketus ja siunaus.

Tämä oli ensimmäinen selkeä profetia minulle, joka lähti toteutumaan joskus 1980-luvun lopulla, kun katselin kerrostalomme ikkunasta kadulle ja jäin siihen miettimään, mitä kaikkea kaupungin kaduilla mahtoi tapahtua. Uskoontulostani oli siis kulunut noin viisi kuusi vuotta, kun Jumala alkoi selkeästi puhua minulle Suomen nuorista ja heidän hädästään. Olin valmistunut tietotekniikkainsinööriksi ja päässyt töihin Tampereelle. Tein salaisia projekteja armeijan hävittäjiin. Pidin työstäni todella paljon, mutta Jumalan suunnitelmat eivät jättäneet rauhaan.

Olin jo jonkin verran tehnyt katutyötä ja kiertänyt pienen ryhmän kanssa erilaisissa pienimuotoisissa tilaisuuksissa soittamassa, laulamassa ja puhumassa. Mutta nyt siinä ikkunan ääressä seistessäni ja kadulle katsellessani Jumala otti tosissaan kiinni ja alkoi puhua vakavasti.

Putosin itkien polvilleni ja Jumala antoi näyn nuorista, jotka olivat menossa kohti pimeyttä, eikä pysäyttäjiä näkynyt missään. Tämän jälkeen Pyhä Henki kysyi, mitä olisin valmis tekemään sen puolesta, etteivät lapset ja nuoret eksyisi ja ajautuisi täydelliseen pimeyteen.

Tämän näyn nähtyäni tajusin olevani kuin Mooses palavan pensaan ääressä. Oli pyhä hetki, Jumala puhui ja minulta odotettiin vastausta. Sisimmässäni panin vastaan, että ei minusta ole heidän auttajakseen. "Minulla on vain kitara ja Raamattu. En osaa mitään enkä tiedä mistään mitään." Mutta Jumala ei inttämisestäni välittänyt. Hän jatkoi käskynjakoaan. Hän sanoi, että kitara ja Raamattu riittävät. "Ota ne ja mene kadulle."

LUKU 16

KUTSU VAHVISTUU

Eräänä iltana en voinut enää vastustaa vaan vedin nahkatakkin niskaani, laitoin tennarit jalkaan ja lähdin Nokian yöhön. Otin kitaralaukun käteeni ja painoin oven kiinni. Askeleeni kaikuivat hiljaisessa porraskäytävässä vähemmän mukavasti. Epäusko hiipi ajatuksiini.

– On tämäkin aika lähteä ulos, kellohan on jo puoli yksitoista. Mitähän tästäkin tulee?

Parkkipaikalle kävellessäni katselin kerrostalomme ikkunoita,

joitten takana vietettiin mukavaa perheiltaa. Katseeni osui kolmannen kerroksen ikkunaan, josta vaimoni tuttu hahmo katsoi perääni. Silloin en tiennyt, että tämä tilanne tulisi toistumaan tuhansia kertoja. En tiennyt sitäkään, että kipu tulee kasvamaan vuosi vuodelta, ja kotoa lähteminen tulee aina vain vaikeammaksi. Enkä sitä, että muutamien vuosien kuluttua ikkunasta näkyisi kolme silmäparia lisää: "Isi, koska sä tuut kotiin?"

Siinä hetkessä eräs tuttu Raamatun sana tuntui vahvasti todelta.

*"Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä hän kadottaa sen,
mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen."*

(Matt. 16:25)

Nämä ovat Jeesuksen sanoja, mutta silti se "elämän kadottaminen" tekee aina kipeää.

Käynnistin auton – ja aloin taas harata vastaan.

– Onko tässä mitään järkeä? Mitä minä tuolla kadulla teen? Ei kukaan ole kuitenkaan kiinnostunut.

Jumala oli kuitenkin toista mieltä. Hän käski lähtemään, ja minä jatkoin matkaani. Kadulla oli elämä vauhdissa täydellä teholla. Pysäköin auton kadun varteen ja aloin katsella ympärilläni. Rukoilin.

Kuin Jumalan vastauksena kuulin läheisestä puistosta meteliä ja suuntasin askeleeni sinne. Löysäsin nahkatakkiini vetoketjua ja yritin olla rennon näköinen, vaikka sydämen jyskytys varmasti kuului muutaman metrin päähän. Puisto oli melko pimeä, vain muutama lyhty valaisi kävelytietä.

Kolme- neljäkymmentä nuorta pyöri pienissä ryhmissä. Pullo kiersi. Lähestyin yhtä porukkaa.

– Moi! Miten menee?

– Tä? Kuka sä oot? Mitä sää täällä teet?

- Riku vaan. Voisin vaikka laulaa jotain. Mulla on kitara tossa lähellä autossa.
- Osaaks sää muka soittaa? Käy hakeen.
- Ne voi kyllä olla esimerkiksi riparilauluja, haittaako se?
- Ei haittaa, hae se kitaras.

Porukka todellakin odotti, vaikka luulin heidän häipyvän.

Muistakin ryhmistä valui uteliaita ympärillemme. Huokailin ylöspäin ja asettelin kitaran hihnaa käsi vapisten.

- Onko tää tuttu: "Tunnen suurta Jumalaa vain vähän, hän on juuri minut löytänyt".
- Hei, toi oli meidän konfirmaatiolaulu. Aloita alusta.

Kymmenkunta nuorta lauloi täyttä kurkkua mukana. Toiset olivat kännissä ja vetivät vähän nuotin vierestä, mutta ääntä riitti. Olin aivan ihmeissäni. Eikö minulle naureta? Eikö kukaan pilkkaa? Joukko ympärillämme kasvoi. Monet olivat todella innoissaan. Näin kasvoilla herkkiä ilmeitä, monella muistuiivat riparin koskettavat lauluhetket mieleen.

Äkkiä jostain porukan keskeltä työntyi käsi, joka tarttui kitarani kieliin. Isokokoinen känninen kaveri virnisti edessäni.

- Kuka sä oot? Joku jeesuslainen vai?
- Ala vetää Jari, me halutaan laulaa, huusi joku.
- Jätä se rauhaan, jatkoi toinen.

Uhoaminen loppui siihen, ja kaveri lähti päätään puistellen menemään.

Olimme päässeet laulun kolmanteen säkeistöön, kun sinivalkoinen auto ajoi paikalle. Auton ikkunasta puistoon suunnattu taskulampun valokiila osui kasvoihimme. Kävelin auton luokse. Poliisi veivasi ikkunan auki. Mietin, että viedäänkö nuorison villitsijä nyt takapenkille kuulusteluun. Nieveskelin vaikeana, kun minulla ei ollut minkäänlaista lupaakaan tällaiseen toimintaan.

- Me vähän lauleskellaan. Kuulun ihan tuohon seurakuntaan

vaan.

– Jaha. Siltähän se kuulostaa. Tultiin vain katsomaan, mitä meteliä täältä kuuluu.

– Pitäisikö meidän olla hiljaa ja lopettaa?

– No ei. Teillä näyttää olevan ihan reipas meininki. Kyllä maailmaan ääntä mahtuu. Pidä vain nuoret täällä, niin eivät ehdi tekemään pahojaan.

Auto lähti ja me jatkoimme laulamista.

Sydän kun auki on, sinne Jeesus tekee asunnon, tänään Häneen uskon, näen aamuruskon, päivä sarastaa...

Jossakin vaiheessa sain käsiini kuuluisan David Wilkersonin englanninkielisiä puheasetteja. Jumalan tuli ja rakkaus paloivat sen miehen puheissa. Laitoin usein korvalappustereot korvilleni ja kuuntelin Wilkersonin puheita tiskatessani, siivotessani, kävellessäni, työmatkoilla... aina kun suinkin pystyin. Sydän kaipasi yhä enemmän Jumalan rakkauteen ja voimaan. Minua valmistettiin Jumalan suunnitelmiin. Jumalan tuli poltti sisälläni. Eräänä talvena Nokian seurakuntakeskuksessa puhui messiaaninen juutalainen. Kesken puheensa hän kohotti kätensä ja alkoi puhua minulle tulkin välityksellä.

Näin sanoo Herra: Sinä ja sinun perheesi tulette palvelemaan Herraa. Herra on johdattava sinua kaikessa. Sinä tulet auttamaan minun kansaani. Olet evankelista täällä ja muualla. Ole rohkea.

Muutamia kuukausia tämän jälkeen olin eräässä tilaisuudessa laulattamassa ylistyslauluja, kun alkurukouksen aikana tuli illan puhujan kautta minulle osoitettu profetia.

Sinun laulusi kaikuivat maan äärissä, ja Herra tulee käyttämään sinua. Nämä tapahtuvat pian, sillä aikaa on vähän.

Tuskani kasvoi päivä päivältä. Sydäntäni puristi hätä nuorista. Ovet kouluihin olivat auki. Jumala johdatti minut ensimmäiselle

kouluvierailulle Nokialla, jonka jälkeen pyyntöjä tuli kaikkialle Tampereen seudulle. Oli pakko ottaa palkattomia vapaita insinööriystä yrittäessäni vastata kouluista tulleisiin pyyntöihin. Kerran oli mentävä hiihtolomaksikin töihin, kun miinustunteja oli liikaa ylitöinä takaisin tehtäväksi.

Koko ajan odotin Jumalan seuraavaa siirtoa. Mitään näkyvää ei kuitenkaan tapahtunut. Jatkoin insinööriystä, jossa vaatimukset vain lisääntyivät. Ristiriita sisimmässäni kasvoi. Missä on minun paikkani?

Sain koko ajan nähdä koulujen oppilaitten ja kadulla kulkevien nuorten ottavan ihmetellen vastaan Jumalan rakkauden kosketusta. Lähes viiden vuoden ajan olin katsellut, mitä Herra teki koulumaailmassa. Miksi kukaan muu ei näe, miksi kukaan ei halua lähettää?

LUKU 17

DAMASKON TIELLÄ

Aamurukouspiirissä keväällä 1994 tuli sana erään ystävän kautta minulle ja vaimolleni.

- Minä kohtaan teitä, niin kuin Paavalia Damaskon tiellä!

Pian tämän jälkeen törmäsimme eri yhteyksissä kolme kertaa johonkin, mikä liittyi ajatukseen Damaskon tiestä. Yksi "Damaskon tie" oli järkyttävä hirvikolari 23.5.1994, jossa Jumala näytti meille, miten helposti elämä voi päättyä. Olimme sekunnin päässä kuolemasta, kun automme kylkeen törmäsi hirvi, jonka pää osui törmäyksessä tuulilasin yläreunaan.

Tämän jälkeen ymmärsimme, ettei hiuskaan katoa päästämme Taivaallisen Isämme tietämättä. Pyhä Jumala puhui selvää kieltä

ja vahvasti kutsunsa.
- Palvelkaa minua!

Siitä lähtien otin pienen askeleen kerrallaan ja etenin siihen, missä nyt olen ja toimin. Ensin kiertelin Tampereen ja Nokian kouluissa. Patmoksen Tampereella pitämässä kokouksissa hoidin musiikkipuolta, samoin rupesin tekemään radio-ohjelmia Patmokselle.

Kaikki tämä tapahtui vaativan insinööriyön ohessa. Välillä tuntui siltä, että sydämeni pakahtuu tuskasta. Koko ajan näin silmiäni edessä särkyneet sydämet ja nuorten tuskan. Jumala näytti, kuinka paljon enemmän voisin tehdä, jos luopuisin työstäni tietotekniikan parissa ja jättäytyisin kokonaan Hänen palvelukseensa. Aikaa oli liian vähän.

Pian tämän jälkeen Nokian kirkossa todisti vanha mies, kokenut evankelista.

- Viisikymmentä vuotta sitten menin firmani pomon puheille ja irtisanoin itseni. Jumala kutsui minut työhönsä. Ei minulla ollut muuta kuin lupaus siitä, että Herra pitäisi minusta huolta. Hän on pitänyt lupauksensa. Sanon tämän hyvin nöyrästi, mutta Hän on pitänyt huolta niin runsaskätisesti, että minulla on ollut sijoitusvaikeuksia.

Tunsin vajoavani kirkon kokolattiamaton alle epäuskoni kanssa. Tämä oli Jumalan puhetta suoraan minulle. Vanha mies kysyi minulta, joka olin juontamassa iltaa, että voisiko hän rukoilla ihmisten puolesta tilaisuuden jälkeen.

- Totta kai, minä vastasin. Me vaikka siunaamme sinut tähän rukoustehtävään.

Noin kahdeksankymppinen vanha evankelista heittäytyi kasvoilleen lattialle. Olin aivan mykistynyt. Hänen päänsä oli kengänkärkieni tasalla rukoillessani hänen puolestaan.

- Herra siunaa tätä uskollista palvelijaasi, voitele hänet tehtävään.
Aamen.

Papparainen nousi ylös, tarttui minua olkapäistä ja rukoili.
– Herra Jeesus, ota tämä nuori veli käyttöösi. Anna hänelle kaikki se, mitä minulle antaisit. Herra anna se kaksinkertaisesti. Herra sinua siunatkoon. Aamen.

Sydämeni hakkasi.

Heti seuraavana maanantaina marssin osastonjohtajan puheille ja irtisanoin itseni. Viiden vuoden odotus päättyi. Tämä tuttu Raamatunkohta tuli jälleen todeksi.

*Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan,
mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee;
niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt.
(Joh. 3:8)*

Viimeinen virallinen työpäiväni insinööriyössä oli heinäkuun 31. päivä 1994. Heti seuraavana päivänä aloitin uuden tehtäväni kannatusrenkaan varassa.

Jälkeenpäin tajusin, että kuuluisa evankelista Frank Mangs kuoli samana päivänä 31.7.1994, kun jätin insinööriyön. En mitenkään rohkene verrata itseäni Mangsiin, mutta kieltämättä tuli asian tajuttuani mieleen Jumalan kauaskantoinen ja tarkka suunnitelma. Kun Hän katsoo hyväksi ottaa yhden palvelijansa luoksensa taivaaseen, niin toinen on jo valmiina astumaan kokoaikaiseen Jumalan valtakunnan työhön.

Mangs vieraili viimeisen kerran Suomessa vuonna 1983, jolloin minä tulín uskoon samana vuonna.

Kun vielä sain tietää Frank Mangsin saaneen aikanaan profetian, jonka mukaan Pohjolan herätys alkaa Suomesta, kaupungista nimeltä Tampere, niin sisälläni liikahti voimakkaasti.

Näitten havaintojen jälkeen olen kokenut jonkinlaista yhteyttä Frank Mangsin tehtävään ja elämään. Saan olla omalta pieneltä osaltani jälleen yksi Jumalan työn jatkajia.

Nuoret katsovat Rikua herkeämättä. Moni asia Rikun elämäntarinassa puhuttelee. Jumalan uskollisuus ja huolenpito rohkaisee jokaista.

- Sori, että vein aikaanne, mutta luotetaan, että tämä oli johdatusta meille kaikille.

LUKU 18

HÄLYTYS

Äkkiä alkavat palohälyttimet soida ruokasalin vieressä olevassa käytävässä. Seija nousee nopeasti katsomaan käytävälle.
- Täällä on savua. Se näyttäisi tulevan tuolta sähkökaapin oven takaa. Palokunta on jo tulossa, koska täältä lähtee automaattinen hälytys. Kerätään tavaramme ja lähdetään ulos, jos siellä on vaikka muodostunut myrkyllisiä kaasuja. Emme voi tehdä täällä mitään ilman erikoisvarusteita.

Kun kaikki ovat siirtyneet ulos, paloautojen sireenien äänet kuuluvatkin kadulta. Riku on pakannut tavarat ja kitarat autoon ja siirtää juuri autoa kauemmas parkkipaikan reunalle, jotta paloautot pääsevät esteettä pihaan. Seija neuvoo palomiehiä

oikealle käytävälle. Riku pyytää nuoret vielä luokseen autolle.

- Teillä olikin autot jo valmiiksi täällä kaukana parkissa. Olipas tämä aikamoinen ajoitus, että tuo palohälytys tuli juuri nyt. Ehkä se ei ollut aivan sattumaa. Ehdin juuri kertomaan teille Frank Mangsin profetiasta. Mehän olemme Tampereella juuri nyt. Sami on nähnyt unensa ja näkynsä täällä Tampereella. Oletteko tulleet ajatelleeksi, että tämä kaikki, mitä olette kokeneet, olisikin osa jotakin isompaa Jumalan suunnitelmaa.

Sami ei ehtinyt vastaamaan Rikun kysymykseen, kun Seija tulee myös vielä moikkaamaan kaikkia.

- Kaikki hyvin. Sähkökaapissa oli tullut oikosulku ja sulakkeet pettäneet, joka kuumensi johtoja. Palokunta sai virrat kytkettyä pois. Huomenna saadaan sähkömiehet paikalle korjaamaan vika. Tämä ilta nyt päättyi vähän dramaattisesti, mutta ehkä kaikella on tarkoituksensa. Minä menen nyt vielä juttelemaan palomiesten kanssa. Siunatut ja hyvät yöt kaikesta huolimatta kaikille.

Sami palaan vielä Rikun kysymykseen.

- Kyllä me ollaan ihmetelty, mitä tämä kaikki voi tarkoittaa. Siksi me alun perin tultiin tänne iltaan. Tässä on niin paljon kummallisia johdatuksia, että alkaa menee pää pyörälle. Uskon silti, että Jumala osaa viedä asiat oikeaan suuntaan.

- Niin ja oikeassa aikataulussa, lisää Jenni vielä perään.

- Tehdään vielä rukousrinki yhdessä ja kiitetään tästä illasta.

Kaikki ystävykset ojentavat kätensä toinen toisensa hartioille ja yhtyvät Herran siunaukseen Riku kanssa.

Rukouksen jälkeen Riku vielä muistuttaa ystävyksiä tärkeästä asiasta.

- Muistakaa, että Jumala on Jumala. Mitä tahansa tänään olette kuulleet minun puhuvan, niin kaikki on Jumalan käden alla.

Ottakaa se vastaan, mitä Pyhä Henki sydämässänne vahvistaa.

Mun yhteystiedot on netissä. Olen käytettävissä koska vain tulee tarvetta. Käykää kotisivuillani ja mun Youtube-kanavalla, sieltä

löytyy kaikenlaista mielenkiintoista. Palaillaan.

- Kiitti tästä kaikesta. Tää ilta oli ihan mielettömän tärkeä meille "korven Jaakobeille ja Jaanoille", kiittelee Jenni.

*Niinpä minä sanon teille: Anokaa, niin teille annetaan.
Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.
Sillä jokainen anova saa, etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan.
Kuka teistä on sellainen isä, joka pojan pyytäessä kalaa
antaa hänelle kalan sijasta käärmeen
tai hänen pyytäessään munaa antaa hänelle skorpionin?
Jos siis te, jotka olette pahoja, osatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja,
kuinka paljon enemmän taivaallinen Isä
antaa Pyhän Hengen niille,
jotka sitä häneltä anovat.
(Luuk. 11:9-13)*

Paluumatkalla Samin kotiin on molemmissa autoissa hyvin hiljaista. Jokainen miettii mielessään illan tapahtumia. Edellä ajavassa autossa Jenni vihdoinkin avaa ajatuksiaan Samille.

- Tämä ilta piti sisällään melko paljon erilaisia asioita. Mikä sulle jäi eniten mieleen?

- Hmmm. Vahva usko siihen, että Jumala oikeasti johdattaa asioita. Toisaalta myös se, että me ollaan osa jotain suurempaa suunnitelmaa.

- Mua puhutteli se esimerkki, mitä Seija ja Riku antoivat. He ovat olleet uskossa ties kuinka kauan ja edelleen heidän sydämensä palaa Jumalan jutuille. Toivottavasti mekin ollaan yhtä uskollisia Jumalan äänen kuuntelemisessa.

- Niin. Siitähän tässä on kyse, että kuunnellaan oikeaa ääntä oikeaan aikaan. Miten ihmeessä muuten se palohälytys sattui just tähän hetkeen?

- Sama kävi mulla mielessä. Kaikkihan tässä on monella tavalla outoa. Voihan se olla, ettei jossain haluta, että me etsitään

Jumalan juttuja.

Perässä tulevassa autossa kummastellaan vähän samoja asioita. Irene tuntuu johtavan puhetta.

- Olihan tämä aikas valaiseva ilta. Kaikkein hienointa mulle oli se, että me saatiin kokea tää kaikki yhdessä.

- Joo. Nyt meillä on kaikilla sama tieto asioista, mitä illan aikana käytiin läpi.

Nämä keskustelut ovat nuorille vain tavallista ajatustenvaihtoa ajomatalla, mutta heidän yläpuolellaan tilanne on aivan toinen. Enkelijoukko kiittää heidän yllään toisessa ulottuvuudessa.

Jokaisella enkelillä on vasemmassa käsivarressaan viitta, jota he kantavat hyvin arvokkaasti. Viitat hohtavat kukin niille ominaista perusväriä, mutta hetkittäin ne välähtelevät muissakin väreissä palatakseen taas takaisin omaan väriinsä. Enkelit ovat hyvin määrätietoisien näköisiä, josta voi päätellä, että jotain merkittävää on pian tapahtumassa.

LUKU 19

IHMEIDEN YÖ

Kaikki nuoret ovat jo hyvin väsyneitä ja kellokin on paljon. Pojat ovat yötä Samilla ja tytöt naapurissa Jennillä. Sami laittaa lakanat pojille vierasvuoteisiin valmiiksi, kun Redi ja Masa käyvät suihkussa. Redi menee alakertaan saunan pesuhuoneeseen ja Masa käy yläkerran kylpyhuoneessa. Samaan aikaan tytöt pesevät meikkejä kasvoiltaan Jennin luona ja valmistautuvat myös nukkumaan.

Kuusi enkeliä on valmiustilassa talojen yläpuolella. Niiden käsivarsille taitetut viitat säteilevät ympäristöön valoa, joka saa talojen seinät värjäytymään vuorollaan eri väreihin. Näkymä on samankaltainen kuin revontulet öisellä taivaalla. Nyt nämä

revontulet ovat kuin pienoiskoossa talojen ympärillä. Enkelit eivät puhu keskenään, koska jokaisella heistä on tarkka tietoisuus siitä, mitä pian tulee tapahtumaan. Enkelit tietävät, että heidän on odotettava, kunnes kaikki nuoret ovat nukahtaneet. Siihen ei tällä kertaa mene kauaa uupuneiden kaverusten painaessa päätään tyynyyn.

Enkelit katsovat toisiaan ja nyökkäävät todetakseen, että pian on oikea hetki. Enkelin näkökyky on ainutlaatuinen, joten talon seinien läpi näkeminen ei tuota minkäänlaista ongelmaa. Enkeli pystyy luontevasti säätämään sitä syvyyttä, miten katse porautuu materiaan läpi. Näkymä on selvä. Kaikki ovat unten mailla. Tarkan suunnitelman mukaan, jonka Korkein on laatinut, enkelit laskeutuvat nukkuvien nuorten viereen. Materia ei estä enkeleitä liikkumasta talon seinien läpi vaivattomasti.

Jokaisen oma enkeli seisoo nyt nukkuvan nuoren vieressä. Otniel, Adel, Zakai, Ahisama, Jekon ja Rehab ovat valmiina. Enkelien käsivarsilla olevat viitat hohtavat vielä kirkkaammin, kun kaikki enkelit alkavat samanaikaisesti laskea niitä nukkuvien nuorten ylle. Viitat kiinnittyvät näkymättömillä lukoilla nuorten hartioille. Kun kaikki viitat ovat kiinnittyneet, enkelit nousevat takaisin talojen yläpuolelle. Enkelien ohitse jostakin korkealta tuleva tuuli puhalttaa sisälle talon huoneisiin, jonka voimasta jokainen viitta kietoutuu nuoren ympärille ja sulautuu näkymättömänä tämän kehoon.

Samanaikaisesti Sami näkee unta, missä hän seisoo taas kallion luona aavikolla. Musta usva kiertää kalliota ja sen edessä olevia kuivia luita. Sami käsittää nyt selvästi, miten musta usva tarkoittaa ihmisten pahoja tekoja, jotka ovat erottaneet heidät Jumalan voimasta. Nyt hän näkee myös mustan usvan sisällä liikkuvia olentoja, jotka näyttävät kuin varjoilta. Pahojen tekojen antamasta voimasta nämä olennot lukitsevat luukkuja kalliossa. Sitten tapahtuu jotain odottamatonta. Tuuli alkaa puhalttaa

kaikkialla kallion ympärillä, mikä pakottaa mustan usvan pois. Tuuli kiertää kalliota ja puhaltaa luiden päältä hiekkaa pois.

Kalliossa olevat luukut lennähtävät auki yksi toisensa jälkeen. Valovirrat luukuista kulkevat Samia kohti ja jatkavat hänen ohitse. Luukuista loistaa niin kirkas valo, että Sami joutuu unessa kääntämään katseensa pois tästä kirkkaudesta. Samalla hän näkee, miten valojuovat eri väreissä iskeytyvät sekä hänen kotitaloonsa että Jennin kotiin. Kun Sami kääntää katseensa takaisin, hän näkee kallion paikalla aavikon hiekassa seisovan säteilevän hahmon. Samille tulee varma tunne, että tämä on se sama hahmo, joka ilmestyi silloin, kun he olivat Jennin kanssa rukouksessa ja tuuli alkoi puhaltaa. Tämä on se sama, joka oli katon yläpuolella. Sami on tästä aivan varma. Kirkas hahmo ojentaa kätensä ja Sami tajuaa alkavansa nousta aavikon hiekasta ilmaan. Täydellinen rauha valtaa Samin, vaikka hän näkee nousevansa hahmon käden voimasta aina vain korkeammalle. Sami katsoo alaspäin ja näkee aavikon jäävän kauan taakse ja edessä oleva maisema muuttuu metsäksi ja kahdeksi järveksi.

- Mitä ihmettä? Minähän lennän Tampereen yläpuolella.

Sami on täysin varma näkemästään. Pyhäjärvi ja Näsijärvi ovat hänen alapuolellaan. Sami katsoo tarkemmin alapuolella näkyvää kaupunkia ja huomaa, että moni tuttu rakennus puuttuu kokonaan. Näsinneulaa ei ole. Kalevan kirkko puuttuu. Monet isot tiet eivät ole olemassa. Missä kaikki autot ovat? Hevosia? Tampereen teillä kulkee hevosia, jotka vetävät perässään kärriä. Sitten Sami ymmärtää, että hän näkee alapuolellaan Tampereen kaupungin vuosikymmeniä aikaisemmin.

Enkeli Otniel laskee Samia hieman alemmas, mutta on varovainen, ettei järkytä Samia liikaa. Nyt Sami alkaa nähdä tarkemmin. Savuavien rakennusten keskellä hevoset vetävät vankkureita, joissa kuljetetaan ruumiita. Samassa Samille välähtää muistikuva lukion historian tunnilta sisällissodan ajoilta

vuodelta 1918. Tampereen taistelut. Hän tajuaa näkevänsä historiaa juuri niiltä ajoilta. Taistelut näyttävät nyt loppuneen.

Otniel laskee Samia vielä alemmas Näsijärven rantaviivan lähelle. Sami huomaa pysähtyvänsä yläilmoihin Särkänniemen huvipuiston kohdalle, missä ei tietenkään vielä ole tietoaakaan mistään tulevasta huvipuistosta.

Enkeli heilauttaa kädellään Samin kasvojen edestä, jolloin Samin henkien erottamisen armolahja aktivoituu. Sami hieman pelästyy näkemäänsä. Iso varjo-olentojen armeija on asettunut kalliolla olevan valkoisen kartanon ympäristöön. Sami huomaa näiden olevan samanlaisia olentoja kuin aavikolla mustan usvan sisällä. Sitten Sami näkee isojen mustien kahleiden lähtevän kartanon pihamaalta kohti Tampereen keskustaa ja sieltä Kalevankankaalle. Sami muistaa historiantunnilta, että siellä pidettiin isoa vankileiriä, jossa monia menehtyi nälkää. Otniel vie Samin seuraavaksi Tampereen keskustan tuntumassa olevalle rautatieasemalle ja erään asemarakennuksen läheisyyteen. Sen alla on varjo-olentojen johtokeskus. Noustessaan takaisin ylös Sami huomaa hartioillaan hohtavan viitan, joka hulmuu häntä kuljettavan tuulen voimasta. Sami ei pelästy, sillä sisäinen rauha on koko ajan vahva. Hän tietää, että kaikki on hyvin. Hän on oikeaan aikaan oikeassa paikassa.

Otniel heilauttaa jälleen kättään. Samille avautuu uusi näkymä, jossa hän näkee suurien mustien kahleitten sitovan Tampereen aluetta. Nämä mustat kahleet kiinnittyvät Näsilinnan kalliolta alas rautatieasemalle ja sieltä Kalevankankaan kautta takaisin.

Enkeli heilautti kättään uudestaan Samin kasvoja kohti. Sami näkee silmissään sähköisen välähdyksen, jonka jälkeen hänen räpytellessään silmiään näkymä hänen alapuolellaan muuttuu. Nyt rantaan ilmestyy Särkänniemen huvipuisto, Kalevan kirkko vaaleana monumenttina näkyy myös hyvin. Sami tajuaa olevansa

nykypäivässä. Mutta ... samat mustat kahleet näkyvät edelleen. Varjo-olennot pitävät kahleita edelleen Tampereen alueella. Sami järkyttyy ja hätääntyy. Jotain on tehtävä. Näin ei saa olla. Mistä löytyy keino murtaa nuo kahleet. Samin huutaessa apua, jonkin tarttuu häntä kädestä.

- Sami, Sami! Herää!

Sami avaa silmänsä. Masa ja Redi katsovat häntä hätääntyneen näköisinä.

- Me kuultiin ensin sun puhuvan unissas kovalla äänellä. Mä heräsin ensin tuossa viereisessä huoneessa. Menin herättämään Redin toisesta huoneesta, kun ajattelin, että jos sulla onkin jokin hätänä, niin ollaan sitten molemmat sua auttamassa. Nyt päätettiin herättää sut, kun sä aloit huutamaan apua unissasi. Mitä tapahtui?

- Jotain aivan uskomatonta. Mun täytyy koota ajatuksia hetki. Paljonko kello on?

- Näköjään 8:30. Me just Redin kans puhuttiin, että jotain kummallista oli kyllä meilläkin viime yönä. Ei me kumpikaan unta nähty, mutta jotain syvää rauhaa tuntui sisällä herätessä. Siksi olikin hämmentävää kuulla sun puhuvan huoneessas.

- Yeah, kun me kuultiin sun friikkaavan tääl jotain ihan överhed, niin peace is gone. Sä heitit ihan outoo legenda. Lentämisestä, Tampereesta, kahleista – me ei hiffattu mitään siitä.

- Mua ei taida kyllä yhtään enää nukuttaa tämän unen jälkeen tai mikä se nyt sit oli. Mä oon aivan hiestä märkä taas. Se oli sen verran vakava uni, että on ehkä paras puhua siitä, kun tytöt on kans mukana. Mun täytyy todellakin koosta ajatuksiani vähän järkevämpään muotoon, koska tässä ei muuten ole mitääm järkeä.

- Tehdään näin. Mä voisin duunaa meille aamusafkat. Onks teillä puurovärkit tuolla köökis.

Redi lähtee keittiöön, kun Sami päättää mennä suihkuun. Masa menee vielä hetkeksi makailemaan.

- Huudelkaa, kun puuro on valmis.

Suihkun jälkeen Sami laittaa Jennille viestin, että tulevat

aamupalansa jälkeen heille.

LUKU 20

OLE LUJA JA ROHKEA

Kaikki ovat hetken päästä koolla Samin olohuoneessa. Tyttöillä oli ollut rauhallinen yö, mutta he kertoivat myös erikoisesta syvästä rauhasta, mitä kukin oli aamulla kokenut. Samilla on sen sijaan erilaista kerrottavaa.

- Me voitais rukoilla ensin. Mä kerron sitten mun yöstä. Sopiiko, jos Sonde ja Irene rukoilis?

Kaikki painavat päänsä rukoukseen. Sonde pyytää johdatusta ja varjelusta tähän päivään, kun huomaa sanovansa sanoja jollakin vieraalla kielellä. Ennen kuin Sonde ehtii toipumaan hämmennyksestään, niin Irene jatkaa.

- Minun Henkeni lepää teidän yllänne, sanoo Herra. Olen

valinnut teidän tehtävään. On tullut vapautuksen aika.

Sonde kokee pakottavaa tarvetta jatkaa rukousta, vaikka ei ymmärrä yhtään, mitä sanoo. Muutaman Sonden lauseen jälkeen Irene jatkaa.

- Minä johdatan teidät rukoilemaan sinne, missä varjojen maa pitää majaa. Puen teidän voimaan. Tuuli puhaltaa kuolleiden luiden laaksoon. Älkää pelätkö, minä olen teidän kanssanne. Aamen.

Kaikki tuijottavat Sondea ja Ireneä.

- Mitä?

- Ei oo todellista!

- Mistä toi nyt tuli?

- Jumala puhui teidän kauttanne. Siinähan oli selvä sanoma. Eikö ollut? Ootteko samaa mieltä, Jenni kyselee.

Nuorten ihmettelevät kommentit suuntaan ja toiseen sinkoilevat kiivaasti. Jenni heittää lopuksi arvauksen ilmoille.

- Onkohan viime yönä tapahtunut jotain, minkä tähden te olette saaneet kielillä puhumisen ja selittämisen lahjat. Siltä se ainakin minusta vaikuttaa.

- Tuo sanoma käy ainakin täysin yksiin sen unen kanssa, minkä näin viime yönä. Ihan kohta kerron sen teillekin. Mutta mun täytyy sitä ennen kysyä, että mikä teidän aikataulu olikaan? Miten lähдете eteenpäin täältä? Meillä on siis Jennin kans töitä tiistaista alkaen. Huomenna on vielä vapaapäivä. Mun pikkusiskon leiri loppuu huomenna maanantaina puolenpäivän aikaan. Äiti tulee huomenna illalla matkoilta.

Selviää, että Masa ja Irene jatkavat matkaa keskiviikkona ja Redi sekä Sonde tiistai-iltana.

- Tämä on hyvä kuulla. Uskon, että meillä on tänä iltana yhteinen tehtävä. Siinä tarvitaan meitä kaikkia. Mutta päätelkää itse, mitä tämä kaikki tarkoittaa, kun kuulette mun uneni. Tai ehkä pitäisi sanoa sitä yölliseksi ilmestykseksi.

Sami kuvailee niin tarkasti kuin osaa unen tapahtumat: kallion, mustan usvan, luukkujen avautumisen, lentämisen, vanhan Tampereen ja pelottavan varjo-olentojen armeijan. Kaikki kuuntelevat hämmästyneinä. Ystävät ei löydä sanoja, miten kommentoida Samin kokemusta. Muutaman ihmettelevän toteamuksen jälkeen, Irene jatkaa pohdintaa.

- Mä muistan aikas hyvin nuo vuoden 1918 tosiasiat historian tunnilta. Mä tein kouluun perusteellisen esitelmän just Tampereen taisteluista. Se kartano, minkä näit, on ns. Näsinlinna. Se avattiin remontin jälkeen yleisölle pari vuotta sitten. Sen historiassa on paljon ikäviä tapahtumia. Kävin esitelmän takia siellä tutkimusvisiitillä. Toinen ikävä paikka oli vankileiri, johon sullottiin noin 10 000 vankia. Olot olivat siellä todella surkeat. Se oli Sorsapuiston alueelta Kalevaan päin. Moni kuoli siellä. Se nykyinen vanha rakennus rautatieaseman lähellä oli yks teloituspaikka kans. Keskenään taistelivat valkoiset ja punaiset. Molemmat syyllistyivät julmuuksiin ja teloituksiin. Karmeaa ja surullista aikaa Suomen ja Tampereen historiassa.

Jennin ajatuksissa palaset yhdistyvät.

- Musta tuntuu, että nyt alkaa palaset asettua kohdalleen. Kun rukoilimme Samin kanssa eilen, niin tuli rukouksessa viesti "viisauden sanat". Tämä armolahja ilmeisesti nyt toimii mulla. Uskon, että viime yönä Samin uni luukkujen avautumisesta tarkoittaa, että jotenkin jollakin tavalla meille annettiin armolahjoja tulevia tehtäviä varten. Mitä ne sitten ovatkin? Lisäksi uskon, että unen kautta meitä johdatetaan rukoilemaan noille paikoille, mistä Irene kertoi äsken. Ne mustat kahleet on murrettava rukouksella. Ne olennot, jotka Sami näki, ovat pimeydestä eivät Jumalasta. Sä oot Sonde aina ollut herkkä tajuaan näitä juttuja. Mitä sä koet nyt?

- Mä koen valtavaa vastustusta ja ahdistusta. Meitä ei todellakaan päästetä helpolla. Ne olennot siinä unessa eivät varmasti lähde

helpolla. Redi tietää. Vai mitä?

- Jes Hani. Just on näin. Kun pimeys saa jotakin valtaansa, se aikoo myös pitää sen. Keep it-ya know. Ja vielä kaikella valheen voimalla. Masa tietää tästä.

- No todellakin. Mun on nyt ihan pakko kertoa. Tuon viime yön jälkeen kaikki tuntuu jotenkin selkeältä ja varmalta. Mulle tulee yksi Raamatun kohta mieleen. Se tais olla Joosuan kirjassa. Luen sen kännystä. Hetki. Juu, tässä se on. Joosua 1:9:

*"Enkö minä olekin käsenyt sinua:
Ole luja ja rohkea! Älä säiky äläkä kauhistu,
sillä Herra, sinun Jumalasi,
on sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin."
(Joos. 1:9)*

- Huomasin nyt toisenkin kohdan tässä samassa luvussa.

*"Kukaan ei kestä sinun edessäsi koko sinun elinaikanasi.
Niin kuin minä olin Mooseksen kanssa,
niin Minä olen sinunkin kanssasi.
Minä en jätä enkä hylkää sinua."
(Joos. 1:5)*

- Tää on Joosuan kirjan 1:5.

- Uskotaan, että tämä on nyt Jumalan puhetta meille näiden jakeiden kautta, vahvistaa Irene.

- Ainakin mua noi rohkas, säestää Sonde.

- Pitäiskö meidän toimia nyt heti. Mikä meidän rooli tässä Jumalan palapelissä lieneekin, niin hoidetaan se meidän osuus, pohdiskelee Sami.

- Ens vuonna 2018 tulee 100 vuotta noista hirveistä tapahtumista. Ei varmaan kukaan odota, että nyt joku porukka tavallisia nuoria saa jonkun tehtävän vuonna 2017, latelee Jenni.

- Meillä on yllätysetu. Käytetään se. Rukoillaan.

Sonden ehdotuksesta kaikki ottavat toisiaan kädestä ja

muodostavat rukousringin. He eivät ehdi vielä edes aloittamaan rukousta, kun kaikki tuntevat sen samaan aikaan. Tunne on sama kuin sähkövirta kulkisi jokaisen kädestä käteen. Masa sanoo ensimmäisenä tunteensa ulos.

- Ei oo ikinä ollu näin vahva tunne rukouksen aikana.

- Never. Tää on special fiilis. Täs on powerii.

- Tuuleeko täällä?

- Kyllä, jokin ilmavirtaus kiertää tässä meidän ympärillä.

Nuoret sulkevat silmänsä ja antavan tuulen puhaltaa. Tuuli on odottanut tätä hetkeä ja nyt se on tullut.

- Herra, johdata meitä, huokaisee Sami.

LUKU 21

YKSI PÄIVÄ TUHAT VUOTTA

Samin kotitalon yläpuolella kuusi enkeliä seisovat vartiossa säteilevät miekat käsissään. Kun enkelien ulottuvuudesta katsoo alaspäin, niin Samin olohuoneessa moniväriset säteen kiertävät huonetta jälleen kuin pienikokoiset revontulet. Värikkäät viitat hohtavat jokaisen hartioilla kirkkaina kertoen siitä voimasta, mihin Korkein on palvelijansa voidellut.

Ennen rukoushetkeä viitat olivat näkymättömänä sulautuneet jokaisen kehoon, mutta nyt ne hohtivat kirkkaina jokaisen hartioilla. Uskomattoman kaunis näky. Jumalan hyvyys ja siunaus lepäsi vahvana nuorten yllä koko rukoushetken ajan. Jennillä on ehdotus heti rukouksen jälkeen.

- Mennään ensimmäisenä sinne Näsinlinnan kartanolle.
- Mä luulen kans, että se unessa nähty järjestys on oikea. Ekana kartano, sitten vankileirin alue ja lopuks rautatieasema.
- Mennään.

Sami ehtii ensimmäisenä käynnistämään autoa, mutta laturi vain pyörittää tyhjää eikä moottori lähde käymään, vaikka kuinka avaimesta kääntää.

- Mikäs nyt on vikana?

Irenen auto lähtee käyntiin, mutta samalla kuuluu moottorilasta outo kitinä ja lämäys. Akkulatauksen punainen merkkivalo syttyy. Masa nousee autosta.

- Mä oon paljon korjannut autoja. Molemmista autoista konepellit auki. Tohtori tutkii.

Masa kuristaa ensin Irenen auton moottoria.

- No niin. Selvä peli. Laturin hihna paukahti poikki. Tällä autolla ei nyt lähdetä mihinkään. Mitäs Samin autosta löytyy?

Nyt Masa tutkailee konepellin alle pidempään. Hän käy läpi jokaisen johdon, mitä löytää.

- Nyt selvis. Virranjakajan yksi johto on kulunut poikki. Ihme ettei mennyt jo eilen. Ei tämäkään auto nyt lähden mihinkään. Voin kyllä korjata molemmat autot itse, mutta nyt on sunnuntai ja auton varaosaliikkeet on auki vasta maanantaiaamuna.

- Mitäs nyt tehdään?

- Voihan sinne kävelläkin. Tästä kävelis sinne noin tunnin verran.

- Sami montako polkupyörää teiltä löytys. Meillä on kaks. Mun ja äidin.

- Ootas mä lasken. Meillä on ismän pyörä, äidin kauppapyörä, mun pyörä ja äidillä vielä kans retkipyörä. Eli 4 plus 2. Siinä olis meille kaikille pyörä. Sirun lasten pyörä olis vielä, mutta se on liian pieni.

- Mennään pyörillä. Aurinko paistaa ja asteitakin on +23. Huippu

pyöräkeli.

Pyöristä tarkistetaan renkaat ja niihin pumpataan lisää ilmaa, mihin tarvitsee. Satuloita säädetään nopeasti sopivaksi itse kullekin. Vihdoin joukko on valmis lähtemään, kun pyörät on saatu kaikille kuntoon. Matka Pispalanharjulta Tampereen keskustaan onkin miltei pelkkää alamäkeä, joten 10 minuutissa ollaan jo ohittamassa Pyynikin toria, mutta Aleksanterin kirkon kohdalla on hidastettava vauhtia valtavien autojonojen vuoksi. Sami huutaa kaikille ohjeita.

- Oikaistaan tuosta puiston läpi ja käännytään sieltä vasemmalle.

Puiston toisella puolella selviää autojonojen syy. Useampi katu keskustassa on suljettu kerrostalon katon palaessa ilmiliekeissä Hämeenpuiston varrella. Paloautoja on kaikkialla kadulla.

- Oho. Me ei oltais autoilla edes päästy ajamaan tänne. Täällähän on aivan järkyttävä kaaos. Pyörillä päästään ajamaan Hämeenpuiston kautta Näsinlinnan alueella.

Kaikki joutuvat hiljentämään vauhtia poliisin ohjatessa liikennettä pois paloalueen läheisyydestä.

- Onneksi savu ajautuu itää kohti, niin se ei haittaa Näsinlinnan lähellä.

Ystävykset selviytyvät keskustan ohi ja saapuvat Näsinlinnan puistoon.

- Viedään pyörät tuohon Tallipihan parkkipaikan reunaan.

Sitten alkaa nouseminen mäen päälle.

- Mihin mennään rukoilemaan?

- Tuolla on kaks puiston penkkiä vapaana. Ne ovat vierekkäin. Mahdutaan siihen kaikki.

Penkit ovat hyvällä näköyhteydellä kaikkialle. Särkänniemen

huvipuisto näkyy alempana Näsijärven rantamalla. Laitteet pyörivät ja lasten kiljahdukset kuuluvat pienen Mustanlahden yli selvästi. Aurinko paistaa lämpimästi. Kuka voisi kuvitella, että tällä paikalla on joskus tehty hirvittäviä julmuuksia ja raakuuksia. Kuka voi ymmärtää ihmisen pahuutta toista ihmistä kohtaan. Ihmisen vapaan tahdon tie ilman Jumalan rakkauden ohjausta on yleensä turmion tie. Ahneus, valhe, itsekkyyys, oman edun tavoittelu, raha, pettäminen ja väkivalta ovat olleet ihmisten elämässä vallalla vuosituhansia.

Nämä kaikki ihmisyyden ikävät piirteet antavat varjo-olennoille sitä tärkeää energiaa, mitä niiden olemassaolo tämän maailman keskellä vaatii. Varjo-olennot ovat muistelleet ja nautiskelleet niistä hirmuteoista, mitä tapahtui monilla paikoilla Tampereella. Ne eivät voineet kuvitellakaan, että kukaan tietäisi heidän aikeistaan majailla näillä seuduilla odottaessaan uusia mahdollisuuksia tuhota ihmisten elämää. Tähän on nyt tulossa muutos, sillä tuuli on alkanut puhaltamaan.

Nuoret istuvat penkeille. Sami silmäilee ympärilleen.

- Tässä sitä nyt ollaan. Meidät on johdatettu tähän. Mikähän on seuraava askel?

- Täytyy rukoilla, mitä meidän pitäisi tässä tilanteessa rukoilla, ehdottelee Jenni.

Kaikki painavat päänsä rukoukseen. Näkymättömyydessä viitat jokaisen hartioilla tulevat näkyviin ja alkavat hohtaa eri väreissä. Enkelit nuorten yläpuolella valmistautuvat taisteluun. Miekat siirtyvät enkelien käsiin. Korkeimman antamat lahjat tulevat käyttöön jokaisen nuoren kohdalla, joka tempaa heidät yhdessä ilmestykseen. Tuuli voimistuu ja kiertää nuorten ympärillä ja saa viitat heilumaan hohtavina. Nuoret temmataa tuulen mukaan jonnekin toiseen ulottuvuuteen.

Tämä ilmestysnäky, minkä he näkevät, on sama jokaiselle

nuorelle. Se kestää vain kolme sekuntia näkyvässä maailmassa, mutta näkymättömyydessä se on 3 tuntia. Mitä tämän kolmen sekunnin aikana tapahtui? Nuoret katsovat tosiaan täysin ymmällään.

- Mitä just tapahtu?

- Uskomatonta!

- Tää on ihme.

- Miten me ollaan tässä, kun aikaa ei olis kulunu olenkaan.

- Mitä? Rukoilimmeko me jo?

- Katsoin kelloa, kun aloimme rukouksen. Se oli 13.15. Kellon aika on sama edelleen. Kello on 13.15.

"Mutta tämä yksi älköön olko teiltä, rakkaani, salassa, että" yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niin kuin yksi päivä".

(2. Piet. kirje 3:8)

- Näittekö te saman kuin minä, utelee Masa. Minä näin teidät kuin unessa tai näyssä. Me olimme siellä jossakin mun mielestä aika pitkään. Mä muistan kaiken sieltä, vaikka me oltiin tässä puiston penkillä samaan aikaan tässä todellisuudessa.

- Kyllä. Mäkin näin, vakuuttaa Sonde.

- Yritetään nyt muistella, mitä siellä jossakin tapahtu, mihin meidät temmattiin, mieltii Irene.

- Mä muistan sen niin, että me oltiin just aloittamassa rukoileen, kun voimakas tuulen puuska siirsi meidät toiseen todellisuuteen tai siis meidän ajatukset tai tajunnan tai jotenkin.

- Mä luulisin, että Hesekiel koki jotain samaa kuolleiden luiden laaksossa, Sami jatkaa.

- Mun pointti ja mitä mä kelaan ja striimaan mun pääs. Miten voi happend, että me kaikki kiidetään samaan visöniin.

- Ehkä viime yönä oikeesti tapahtu jotain, miks näin kävi. Jumala anto meille kaikille jotain, mikä sai tän aikaan, päättelee Jenni.

- Miettikää nyt oikeesti, mitä me koettiin. Uskomatonta!

Niin. Mitä heille tapahtui? Kun tuuli puhalsi, niin Jumalan Pyhä Henki otti ajan hallintaan. Näkyvän maailman aika miltei pysähtyi nuorten kohdalla, kun heidät temmattiin toiseen ulottuvuuteen ja näkymättömään todellisuuteen.

Ohikulkijoille puistossa nämä kolme sekuntia jäivät täysin huomaamatta. Ne kolme sekuntia, jotka nuoret istuivat puiston penkillä liikahtamatta, oli vain muutama silmänräpäys.

Näiden silmänräpäysten aikana toisessa todellisuudessa kolmessa tunnissa tapahtui jotain sellaista, että jos se kerrottaisiin jossakin, niin kukaan ei uskoisi.

Tässä toisessa ulottuvuudessa painovoima menettää merkityksensä. Liikkuminen ei tapahdu lihasvoimalla vaan toisenlaisten energioiden avulla, joita ihminen ei voi käsittää. Aivojen sähköisen värähtelyn taajuuksilla on suora yhteys näihin energiamuotoihin. Me voimme yksinkertaisuuden vuoksi kutsua tässä sitä vaikka ajatusten voimaksi. Se on paljon monimutkaisempaa ja meidän käsityskyvyn ulottumattomissa.

Jumalan tuuli kuljetti nuoret Tamperetta ympäröivään toiseen ulottuvuuteen, jossa rakennukset ja ihmiset näkyivät läpikuultavina ääriivoina. Materia on täällä eri muodossa, joka mahdollisti kaikenlaisen aineen läpi kulkemisen.

Sen sijaan enkelien ja varjo-olentojen maailma näkyi nuorille selvästi. Enkelien maailman ja Varjojen maan raja oli helposti havaittavissa. Enkelit asuivat kirkkaudessa ja varjo-olennot täydellisessä pimeydessä.

Kaikki ne paikat, joissa varjo-olennot viihtyvät, muuttuvat pimeydeksi. Aivan kuin mustat aukot avaruudessa imevät valon itseensä eivätkä heijasta mitään. Samoin nämä alueet hävittävät valon pois ympäriltään. Siksi pimeydessä majailevien varjo-olentojen määrää on vaikea arvioida niiden alueen sisällä, koska

ne sulautuvat itse pimeyteen ja osaksi sitä.

Enkelit ohjasivat nuoret lähelle yhtä pimeää aluetta heidän ajatuksiensa kautta. Nuoret eivät nähneet enkelien olemusta tarkasti, mutta ymmärsivät ja tunsivat niiden läsnäolon.

Nuoret saivat samanaikaisesti ajatuksiinsa selvät ohjeet tietystä rukouksesta, kun he näkivät edessään Näsinlinnan kartanon. Tämä oli yksi vuoden 1918 julmuuksien ja taistelujen näyttämö. Rakennuksen seinissä on edelleen tänä päivänä nähtävissä taistelun jäljet.

Rukouksen voima oli kuin lasersäde, jonka tunkeutui pimeään alueen keskelle Näsinkallion ympäristöön. Viitat nuorten hartioilla hehkuivat kirkkaina. Nuoret ottivat toisiaan kädestä kiinni lipuessaan pimeyden yläpuolella Tuulen voiman kantamina. Rukous jatkui vahvana koko ajan. Sanat eivät olleet suomea vaan jotain taivaallista kieltä. Pyhä Henki tiesi, mitä rukoilla ja otti johdon tilanteesta. Jokainen nuori sai vuorollaan sanoja rukoukseen.

Kuusi nuorta kiersivät pimeyden yläpuolella, jolloin viitat loivat voimakentän heidän ympärilleen. Vain enkelit näkivät, mitä oikeasti tapahtui. Nuorten takana liikkui seitsemäs hahmo – Ihmisen Pojan näköinen.

Samanlainen tilanne oli aikoinaan Danielin ystäväillä tulisessa pätsissä kuningas Nebukadnessarin aikana. Tämän Otniel ja Adel muistivat oikein hyvin, koska olivat itse silloin paikalla katsomassa. Näin Danielin kirja Raamatussa kertoo tuon ihmeen.

"Silloin Nebukadnessar vihan vimmassa käski tuoda eteensä Sadrakin, Meesakin ja Abed-Negon. Kun nämä miehet oli tuotu kuninkaan eteen, Nebukadnessar sanoi heille: "Tieten tahtoenko te, Sadrak, Meesak ja Abed-Nego, ette tahdo palvella minun jumalaani ettekä kumartaa

kultaista kuvapatsasta, jonka minä olen pystyttänyt? Mutta jos te nyt siinä silmänräpäyksessä, kun kuulette torven, huilun, sitran, harpun, luutun, säkkipillin ja kaikkien muiden soittimien äänen, olette valmiit heittäytymään maahan ja kumartamaan patsasta, jonka minä olen teettänyt, niin hyvä! Mutta ellette kumarra, teidät heitetään heti paikalla tuliseen pätsiin. Ja kuka on se jumala, joka pelastaa teidät minun käsistäni?"

Sadrak, Meesak ja Abed-Nego vastasivat kuninkaalle: "Nebukadnessar! Tähän meidän ei tarvitse vastata sinulle sanaakaan. Jos käy niin kuin olet sanonut, voi meidän Jumalamme, jota me palvelemme, kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja hän pelastaa myös sinun käsistäsi, kuningas. Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin tiedä se, kuningas, että me emme palvele sinun jumaliasi emmekä kumarra kultaista kuvapatsasta, jonka olet pystyttänyt." Silloin Nebukadnessar tuli täyteen kiukkua Sadrakia, Meesakia ja Abed-Negoa kohtaan, ja hänen hahmonsa muuttui. Hän antoi käskyn, että pätsi oli kuumennettava seitsemän kertaa kuumemmaksi kuin tavallisesti.

Sitten hän käski sotajoukkonsa vahvimpien miesten sitoa Sadrakin, Meesakin ja Abed-Negon ja heittää heidät tuliseen pätsiin. Niin heidät sidottiin takkeineen, housuineen, päähineineen ja muine vaatteineen ja heitettiin tuliseen pätsiin. Kun nyt kuninkaan käsky oli näin ankara ja pätsi oli kuumennettu kovin kuumaksi, tulen liekki tappoi miehet, jotka veivät ylös Sadrakin, Meesakin ja Abed-Negon. Mutta nämä kolme miestä suistuivat sidottuina tuliseen pätsiin.

Yhtäkkiä kuningas Nebukadnessar hämmästyi. Hän nousi kiireesti seisomaan ja sanoi neuvonantajilleen: "Emmekö me heittäneet kolme miestä sidottuina tuleen?" He vastasivat kuninkaalle: "Niin on, kuningas!" Hän vastasi: "Nyt minä kuitenkin näen neljä miestä, jotka kävelevät vapaina tulessa eivätkä ole vahingoittuneet. Se neljäs on näöltään kuin jumalan poika."

Sitten Nebukadnessar meni tulisen pätsin suulle ja huusi: "Sadrak,

Meesak ja Abed-Nego, korkeimman jumalan palvelijat! Astukaa ulos ja tulkaa tänne!" Niin Sadrak, Meesak ja Abed-Nego astuivat ulos tulesta. Satraapit, käskynhaltijat, maaherrat ja kuninkaan neuvonantajat kokoontuivat paikalle ja näkivät, ettei tuli ollut voinut tehdä mitään näiden miesten ruumiille. Heidän partansa ja hiuksensa eivät olleet kärventyneet eivätkä heidän vaatteensa vahingoittuneet, eikä heistä lähtenyt edes tulen käryä."
(Dan. 3:13-27)

Nuorten rukous oli kuin tulen lieskat, jotka syöksyivät syvälle pimeyteen. Kaikki varjo-olentojen yritykset torjua valon valtaa alueellaan eivät onnistuneet. Ne joutuivat perääntymään. Rukous jatkui kunnes viimeinenkin varjo-olento oli paennut vallatulta alueelta. Nuoret ymmärsivät, että Pyhä Henki toimi heidän kauttaan ja he saivat seurata tapahtumia kuin vierestä. He olivat edelleen täysin vailla vastausta, miksi juuri heidät oli valittu tähän tehtävään.

LUKU 22

PUNAINEN RATSASTAJA

Seuraavaksi enkelit kuljettivat nuoret Kalevan alueelle, jossa oli vuonna 1918 suuri vankileiri. Tuhannet vangit kärsivät tällä leirillä. Näлкä, taudit ja väkivalta aiheuttivat monen ihmisen menehtymisen. Tämä kaikki kauheus oli varjo-olennoille suuri ilo ja riemu. Tämä alue oli ollut niiden juhlapaikka vuosikymmenten ajan.

Vankileirin alue oli hyvin laaja, joten enkelit johdattivat nuoret kolmeen eri ryhmään. Pareittain nuoret muodostivat ikään kuin kolmion rukousta varten. Jenni ja Sami olivat yksi pari, Masa ja Irene toinen sekä Redi ja Sonde kolmas. Kaikki tapahtui tarkan suunnitelman mukaan. Nuoret eivät tunteneet lainkaan

väsymystä, koska he eivät toimineet omassa voimassaan eivätkä fyysisillä kyvyillään. Kaikki tapahtui Jumalan voimalla Pyhän Hengen kautta.

Jälleen pimeys on täysin voimaton. Enkelien ja ihmisten yhteistyö on niin suuri voimavara, että se yllättää varjo-olennot täysin. Kalevan alue puhdistettiin ja vapautettiin kaikesta pimeydestä.

Tämän jälkeen oli jäljellä vielä yksi alue. Rautatieaseman teloituspaiikka. Tästä varjo-olennot eivät aikoneet luopua. Ne olivat ehtineet hälyttämään apuvoimia. Kun enkelit nuorten kanssa saapuivat paikalle, he törmäsivät sinisten salamien muodostamaan muuriin, joka ympäröi koko rautatieasemaa. Sininen säkenöivä muuri peitti näkyvyyden täysin. Edes enkeleiden miekan iskut eivät saaneet muuria poistumaan, sillä sadat varjo-olennot syöksivät samanaikaisesti sähköisiä salamaniskuja taukoamatta. Nuorten rukous ei pystynyt kuin hetkeksi murtamaan aukkoja sähköiseen muuriin, kun uudet salamat täyttivät aukot välittömästi. Varjo-olennot olivat päättäneet jäädä.

Syvältä Näsinkallion luolista punainen savuverho nousi keskelle sinisten salamoiden täyttämää ympäristöä. Savuverhon keskeltä ratsasti liekehtivä hahmo punamustalla ratsulla. Musta viikate aseenaan se syöksyi hyökkäykseen kohti rautatieasemaa. Tämä ratsastaja oli varjo-olentojen alueiden päällikkö, Matzar-Dor, joka sai voimansa kaikesta väkivallasta ja vääryydestä, mitä näillä alueilla oli tehty vuosisatojen aikana. Nyt se lähti piilopaikastaan syvältä pimeydestä, jossa se oli ollut suojassa valolta kallioiden uumenissa.

Otniel ja Adel katsoivat toisiaan. Nopeasti he tekivät erikoisen liikkeen käsillään, jonka seurauksena lähti viestisäde korkeuksiin. Tämä viesti oli avunpyyntö Samgarille. Samgar on yksi niistä Jumalan taistelunkeleistä, joita tarvittiin, kun Kaikkivaltiaan

suunnitelmissa oli tulossa merkittävät hetket. Samgar ilmestyi johtavan kirkkaana toisesta ulottuvuudesta paikalle nopeammin kuin valo. Tämä nopeus oli mahdollinen valkoisen ratsun, La-Feitin selässä. Samgarin kirkkautta salamoiva miekka iski punaiseen synkkään pimeyteen valkoiset säteensä. Punainen liekehtivä ratsastaja, Matzar-Dor joutui pysähtymään. Tämän hetken jälkeen käytiin sellainen taistelu, jonka kuvaaminen ihmisjärjen ymmärtämällä tavalla on mahdotonta. Samgar ei hyökännyt punaista ratsastajaa kohti. Hän pysyi paikallaan estämässä pimeyden etenemisen.

Epätoivon tunne valtasi nuoret. Tappio tuntui väistämättömältä. Vastustus oli liian kova. Onneksi heidän silmänsä eivät nähneet sitä ulottuvuutta, missä Samgar piti Matzar-Dorin loitolla säkenöivällä miekallaan. Se olisi ollut heille liian pelottava näky. Nuoret näkivät vain punaisen hohteen, jonka jokin kirkas alue esti etenemästä.

Otniel, Adel, Zakai, Ahisama, Jekon ja Rehab ojensivat miekkansa kärjet yhteen, koska Samgarin apu toi heille mahdollisuuden iskeä uudella voimalla. Nyt jokainen miekka iskettiin uudestaan kohti varjo-olentoja. Samassa nuoret ottivat toisiaan käsistä kiinni kuin yhteisestä sopimuksesta. Sillä seurauksella, että valtava pyörremyrskyn tai tornadon kaltainen pyörre iski salamoivaan muuriin ja poisti säkenöivää muuria pala palalta. Valtava varjo-olentojen kirkuminen ja vikinä täytti ilman, kun pyörteen valo osui niihin. Nuoret joutuivat päästämään otteensa toistensa käsistä ja painamaan kädet korviensa suojaksi. Meteli oli korvia huumaava, kun varjo-olennot katosivat paikalta. Valon säteet valaisivat pian koko alueen ja kaikki pimeys väistyi pois.

Samgar pyöritti edelleen kirkasta valomiekkaansa voimakkaasti ympärillään. Matzar-Dor joutui luopumaan valta-asemastaan ja syöksyi takaisin syvälle maan uumeniin vetäen punaisen savuverhon mukanaan. Tämän jälkeen Samgar löi miekallaan

näkymättömän ”pyhyiden sinetin” Näsinkallion kiveen. Tämä merkki tulee pitämään varjo-olennot poissa tältä alueelta. Vain silloin, jos ihmisten pahat teot uudestaan tuhoavat pyhän sinetin, niin varjo-olennot pystyvät palaamaan.

Nuoret luulivat, että heidän rukouksensa sai aikaan tämän pyörremyrskyn. He olivat tästä ihmeestä tietysti hyvin nöyrästi iloisia ja kiitollisia. Totuus oli kuitenkin hieman toinen. Koko aikana nuoret eivät olleet nähneet sitä seitsemättä hahmoa, joka oli Ihmisen Pojan muotoinen. Hänestä sanotaan myöskin näin.

*Laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa,
kunhan vain poistuu tieltä se, joka sitä on vielä
Silloin ilmestyy tuo laiton, jonka Herra Jeesus
on surmaava suunsa henkäyksellä
ja tuhoava tulemuksensa kirkkaudella.
(2. Tess. 2:7-8)*

Tämä sama henkäys ja kirkkaus sai aikaan äskeisen pyörremyrskyn, kun Samgar pyöritti miekkaansa Ihmisen Pojan käskystä. Korkein oli viisauudessaan päättänyt olla näyttämättä nuorille tämän totuuden ja muutamia muitakin tapahtumia, ettei heidän huomionsa kiinnittyisi sellaiseen, mitä he eivät voisi ymmärtää. Se voisi aiheuttaa heille jälkeen päin pelottavia muistoja. Myöskään Korkein ei paljastanut nuorille kaikkia niitä kauheuksia ja iljettävyksiä, mistä varjo-olennot saivat voimansa. Näiden hirvittävyksien johdosta varjo-olennot pystyivät rakentamaan myös äskeisen salamamuurinsa tällä alueella. Korkein itse toimi salatulla tavalla ja auttoi nuoria päättämään tehtävänsä.

Kolme tuntia kestäneiden taistelujen jälkeen enkelit kuljettivat nuoret ilmestyksen maailmasta takaisin puiston penkille. Tämän järjestyvän kokemuksen jälkeen ei nuorten ihmettelylle tule loppua kovin pian.

- Siis tämä äskeinen kokemus oli jotain niin ihmeellistä, että en ikinä elämässäni olisi voinut kuvitella kokevani jotain tuollaista, Sonde aprikoi.
- Kompiaan täysin. Olen sanaton. Nou woords, toteaa Redi.
- Oli vähän samaa menoo kuin opetuslapsilla kirkastusvuorella. Muistatteko?
- Joo. Jeesus otti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen mukaan vuorelle. Onko jollain Raamattua mukana. Vois lukee tuon kohdan.

Sami kaivaa Raamatun repustaan ja lukee.

Ja kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin sekä Jaakobin ja hänen veljensä Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle, yksinäisyyteen.

Ja hänen muotonsa muuttui heidän edessään, ja hänen kasvonsa loistivat niin kuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi niin kuin valo. Ja katso, heille ilmestyivät Mooses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa. Niin Pietari rupesi puhumaan ja sanoi Jeesukselle: "Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Eliaalle yhden".

Hänen vielä puhuessaan, katso, heidät varjosi valoisa pilvi; ja katso, pilvestä kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä". Kun opetuslapset sen kuulivat, lankesivat he kasvoilleen ja peljästyivät kovin. Niin Jeesus tuli heidän tykönsä, koski heihin ja sanoi: "Nouskaa, älkääkä peljätkö". Ja kun he nostivat silmänsä, eivät he nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään.

(Matt. 17:1-8)

- Ehkä Jumala haluaa tällä kaikella näyttää meille, että on aika elää Raamattua todeksi. On aika elää apostolisessa ajassa. Samassa Samin silmät osuvat jakeisiin Matteuksen

evankeliumissa, jotka ovat hieman näiden jälkeen.

- Hei, kuunnelkaa, mitä tapahtui tuon ihmeen jälkeen, mitä opetuslapset olivat kokeneet tuolla vuorella.

Ja kun he saapuivat kansan luo, tuli hänen tykönsä muuan mies, polvistui hänen eteensä ja sanoi: "Herra, armahda minun poikaani, sillä hän on kuunvaihetautinen ja kärsii kovin; usein hän kaatuu, milloin tulee, milloin veteen. Ja minä toin hänet sinun opetuslastesi tykö, mutta he eivät voineet häntä parantaa."

Niin Jeesus vastasi ja sanoi: "Voi sinä epäuskoinen ja nurja sukupolvi, kuinka kauan minun täytyy olla teidän kanssanne? Kuinka kauan kärsiä teitä? Tuokaa hänet tänne minun tyköni." Ja Jeesus nuhteli riivaajaa, ja se lähti pojasta, ja poika oli siitä hetkestä terve.

Sitten opetuslapset menivät Jeesuksen tykö erikseen ja sanoivat: "Miksi emme me voineet ajaa sitä ulos

Niin hän sanoi heille: "Teidän epäuskonne tähden; sillä totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdotonta".

(Matt.17:14-21)

- Mitähän tämä kohta opettaa meille?

- Minusta siinä on muistutus siitä, että vaikka mitä ihmeellistä me koemme, niin olemme aina täysin riippuvaisia Jumalan tahdosta ja että mitään ei tapahdu ilman Hänen voimaansa.

- Onneksi Jumala on meidän turvamme ja suojamme tässä kaikessa, huokaisee Masa.

Joka Korkeimman suojassa istuu ja Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy, se sanoo Herralle:

"Sinä olet minun turvani ja linnani, minun Jumalani, johon minä luotan."

Hän päästää sinut linnustajan ansasta ja surmaavasta rutosta.

Sulillaan hän suojaa sinua, hänen siipiensä alla sinä saat turvan.

Hänen totuutensa on kilpi ja suojus.

*Sinä et pelkää yön kauhuja, et päivällä lentävää nuolta,
et ruttoa, joka kulkee pimeässä, et tautia, joka tekee tuhojaan keskellä
päivää.*

*Kaatukoon tuhat sivultasi, kymmenentuhatta oikealta puoleltasi, mutta
sinuun ei satu.*

*Sinä saat omin silmin katsella ja nähdä, kuinka jumalattomille
kostetaan,*

*sillä sinä ajattelet: "Sinä, Herra, olet minun turvani." Korkeimman sinä
olet ottanut turvapaikaksesi.*

Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus lähesty sinun majaan.

*Sillä hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla
teilläsi.*

He kantavat sinua käsillään, ettet loukkaisi jalkaasi kiveen.

*Sinä kuljet leijonan ja kyykäärmeen yli,
sinä tallaat jalkoihisi nuoren leijonan ja lohikäärmeen.*

(Ps. 91:1-13)

LUKU 23

PALAVAT NUOLET

Nuoret nousevat puistonpenkeiltä.

- Kenellä on nälkä?

- Varmaan meillä kaikilla.

- Kolmen sekunnin tapahtumien muisteluun meillä meni melkein kaksi tuntia. Jumalan matematiikka on kyllä ihan jotain toista kuin meidän ihmisten.

- Mihin mentäis syömään? Ei jaksakaan kyllä alkaa itse nyt kokkaan mitään.

- Miten ois kiinalainen ravintola? Siellä on seisova pöytä vielä yli tunnin auki. Se on tuossa ihan lähellä.

- Sopii.

Ruokailun jälkeen onkin taas aika pyöräillä kotiin.

- Mennäänkö meille nyt vielä kaikki jutteleen, kyselee Sami.
- Joo. Voidaanko me olla vielä yötä teillä molemmilla?
- Totta kai.

Illan tunnit kuluvat nopeasti juttellessa. Yllättävä väsymys alkaa painaa silmiä. Isä meidän -rukouksen jälkeen kaikki ovat valmiita siirtymään iltapesuille ja nukkumaan. Pojat nukkuvat jälleen Samilla ja tytöt Jennillä. Kukaan ei osannut odottaa, että yö ei ole tule olemaan aivan tavallinen. Suuttumus Varjojen maassa on niin valtaisa, että ns. "Pahan palavat nuolet" pääsevät tuottamaan vahinkoa.

*Ottakaa kaikessa uskon kilpi,
jolla voitte sammuttaa kaikki
Pahan palavat nuolet.
(Ef. 6:16)*

Varjo-olennot ampuvat palavia nuolia niin paljon, että enkelien rakentamista suojauksista huolimatta muutamia valheita pääsee läpi ja nuolet iskeytyvät talojen seiniin. Palavista nuolista leviää näkymätöntä savua, joka tunkeutuu sisälle nukkuvien nuorten ympärille. Pienikin määrä hengitysilmassa riittää tuottamaan valheellisia ajatuksia, jotka tuntuvat nyt hyvin todellisilta.

Savun vaikutuksesta levottomuus hiipii jokaisen nuoren uneen, joka muuttaa sen vähitellen painajaismaiseksi kauhuksi.

- Sami! Sami! Sinä et ole mitään ihmeellistä. Olet suurien kuvitelmien mestari. Olet saanut ystäväsikin sekoamaan. Ootte hoidossa kaikki kohta. Olet aivan lapsellinen, kuvittelet kaiken. Tästä seuraa sinulle vakavia sairauksia. Menetät mielenterveytesi.
- Jenni, Sami on kyllästynyt sinuun. Hän inhoaa sinua. Menetit isäsi. Menetät äitisikin. Menetät Samin. Samilla on jo toinen. Olet

heikko. Olet pelokas luuseri.

- Sonde sun menneisyys on iljettävä. Olet halpa roska. Sinulla ei ole mitään arvoa. Vanha jengisi etsii sinut ja kostaa, että jätit heidät. Tulet kuolemaan pian. Kukaan ei pelasta sinua.

- Masa et ole koskaan vapaa. Vanha huumeriippuvuus on sinussa vahva. Palaat aineisiin. Jäät koukkuun ja kuolet. Sinulla ei ole tulevaisuutta. Elät valheessa.

- Redi, muista, mitä olet tehnyt. Et koskaan saa rikoksiasi anteeksi. Luulet olevasi muka uskossa. Olet naurettava pelle ja pelleksi jäät. Kaikki nauraa sulle.

- Irene et koskaan pääse eteenpäin elämässä. Sun omat vanhemmat vihaa sua. Sinua ei ole koskaan rakastettu. Olet syyllinen heidän eroonsa. Päättä päiväsi. Olet turha.

Aamu valkenee maanantaina linnunlaulun säestyksellä. Pojat heräilevät Samilla ja tytöt Jennillä. Jokainen valittelee toinen toisilleen väsymystään.

- Nukuinko ollenkaan?

- Mä näin jotain ihmeen painajaisia koko yön. Edelleen huono olo.

- Tää ei ollu kyllä ihan normaalia.

Pojat ihmettelevät kokemaansa, kun samaan aikaan tytöt jakavat fiiliksiään toisilleen.

- Aivan älytön yö. Olin todella levoton. Heräilin jatkuvasti. Näin kummallisia unen pätkiä, missä mua kiusattiin koko ajan.

- Mulla aivan sama. Ihan sekavaa ja paha olo koko ajan. Sitä oli mun yö.

- Tää on pakko olla seurausta niistä rukoustaisteluista eilen. Vastapuoli on suuttunut.

- Noin sen on pakko olla. Onkohan pojilla ollu samanlaista?

- Pyydetään ne tänne aamupuurolle. Teen sitä isomman satsin, että riittää kaikille.

Vaihdettuaan kokemuksiaan yöstä toisilleen puurolautasten äärellä nuoret ovat entistä vakuuttuneempia siitä, että tämä oli

suunniteltu hyökkäys.

- Olis varmaan viisainta rukoilla nyt.

Kaikki olivat samaa mieltä. Jenni aloittaa rukouksen. Toisesta ulottuvuudesta katsellessa Irenen viitta hehkuu. Hän saa vahvan tunteen ja ymmärryksen, että Jumalan henki haluaa avata jotakin.

- Hei mulla on tunne, että haluan sanoa jonkin sanoman, joka nousee mun sydämeen. Rukoilisko joku kielillä. Se auttaa mua löytään oikeat sanat.

Masa saa tunteen, että hänen tulee rukoilla kielillä. Masan rukouksen aikana Irenen kokemus vahvistuu. Profetian ja tiedon sanojen lahja alkaa toimimaan.

- Näen Sirun. Hän on palaamassa kotiin. Näen myös jotain mustaa hänen takanaan. Niitä samoja olentoja Varjojen maasta seuraa Sirun takana. Jokin uhkaava tilanne on tulossa. Tämä on ilmeisesti kosto. Nyt näen vain Sirun repun ja saappaat kadun vieressä. Siru on kadonnut. Vain saappaat ja reppu jäi kadulle. Jenni jatkaa heti Irenen perään rukousta.

- Johdata meitä, Jeesus näytä, mitä nyt pitää tehdä. Anna meille viisautta ja ymmärrystä.

Sami jatkaa Psalmin 23 sanoin.

- Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani. Aamen.

Sami katsoo ystäviään huolissaan.

- Miten koette? Onko tämä sanoma Sirusta meidän omasta päästä vai totta? Siru on nyt siis lasten leirillä ja palaa tänään kotiin. Raamatun mukaan kaikki on arvioitava yhdessä. Paavalin korinttilaiskirjeessä oli tästä jotakin. Odottakaa, etsin sen. Juu tässä se on. Tää on 1. kor. 14:26-33.

Kun kokoonnutte yhteen, jokaisella on jotakin annettavaa:

laulu, opetus tai ilmestys, puhe kielillä tai sen selitys.

Kaikki tapahtukoon rakentumiseksi.

Jos puhutaan kielillä, vain kaksi tai enintään kolme puhukoon,

*kukin vuorollaan, ja yksi selittääkään.
Mutta jos ei ole selittäjää, niin kielilläpuhuja olkoon vaiti
seurakunnassa
ja puhukoon itselleen ja Jumalalle.*

*Profeetoista saa puhua kaksi tai kolme, ja muut arvostelkoot.
Jos joku toinen kokouksessa istuvista saa ilmestyksen, vaietkoon
edellinen.*

*Te voitte näet kaikki profetoida vuorollanne,
jotta kaikki oppisivat ja saisivat kehotusta.
Profeettojen henget ovat profeetoille alamaiset,
sillä Jumala ei ole epäjärjestyksen vaan rauhan Jumala. (1. Kor. 14:26-
33.*

- Sitten on vielä yks tärkeä kohta, Jenni muistelee. Se oli muistaakseni Pietarin kirjeissä. Etsin sen. Tässä se on 2. Pietarin kirje 1:20-21.

*Ennen kaikkea teidän tulee tietää,
ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin
selitettävissä,
sillä mitään profetiaa ei ole koskaan tuotu esiin ihmisen tahdosta,
vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat
Jumalalta.
(2. Piet. 1:20-21)*

- Meidän on siis lupa uskoa, että tämä sanoma on Pyhän Hengen ilmoitusta meille. Mutta arvostelkaa, miten koette, Jenni jatkaa.

Ystävykset katselevat toisiaan. Kukaan ei rohkene tyrmätä Irenen jakamaa sanaa.

- Okei. Jos me nyt siis uskotaan tää sana, niin mitäs tehdään.
- Mietitään faktat eka, koska ja miten Siru tulee, ehdottaa Masa.
- Kello on nyt 11.30. Siru tuodaan kotiin leiriltä. Sirun kaverin tati tuo autolla. Leiri päättyy just kohta noin 12 aikaan. Sieltä ajaa meille noin tunnin. Eli Sirun pitäis olla tässä kello 13 aikaan.

- Mitäs muita faktoja meillä on, mitä vaaroja tässä olisi, ajattelee Irene ääneen. Tunnin ajomatalla voi olla liikenteessä vaaroja. Sitten Siru onkin jo tässä. On tää hiukan outoa. Ei tästä voi mihinkään kertoa, kun ei oo mitään tarkkaa tietoa.
- Ei kannata soittaa Sirulle ja varoittaa jostain, mitä ei edes tiedetä.
- Meillä ei ole edes autoa, jolla vois ajaa heitä vastaan. Redi on ollut pitkään hiljaa. Nyt hän jakaa mietteitään.
- Mä oon täs kelannu. Mitä happened siä visönissä. Me otettiin toisiamme handuist kii ja sit tuli powerii. Onks täs sama? Meidän pitää connect jotenkin together.
- Tehdään niin. Korjataan puurolautaset pois ja mennään olohuoneen puolelle rukoilemaan.

Nuoret siirtävät olohuoneen pöytää hieman sivummalle, jotta he pääsevät helpommin ottamaan toisiaan kädestä. Tilanne on jännittynyt, mutta jokainen kokee kuitenkin syvän rauhan sisällään. Hetken hiljentymisen jälkeen Masa rukoilee.

- Jeesus, olemme sun nimessä koolla. Emme osaa, emmekä tiedä mitään ilman sinun apuasi. Anna meille viisautta toimia oikein ja ymmärtää oikein, mitä puhut meille.

Nyt on Jennin vuoro nähdä kuvan piirtyvän ajatuksiin.

- Hei, mä näen rukouksessa nyt jotakin. Ajomatka Sirulla on turvallinen, mutta tässä kodin lähellä on jotakin. Tämä liittyy viime yöhön myös. Viime yönä meitä kohti ammuttiin palavia nuolia. Niitä oli niin paljon, että osa niistä osui lähelle meitä. Jokainen nuoli sai aikaan savua, joka tunkeutui taloon. Näen tämän kaiken nyt.

Sonde tulee mukaan rukoukseen.

- Jenni, mä näen nyt saman kuin sinä. Mutta näen myös tuonne kadulle. Tuonne vähän matkan päähän saapuu kohta pakettiauto. Autossa istuu kaksi epäilyttävän näköistä miestä. Pyhä Henki näyttää heidän kasvojaan. Mä tunnistan heidät. Nää tyyppit kuuluu siihen samaan rikollisporukkaan, joka viime vuonna jäi kiinni. Nää on niitä tyypppejä, joita ei saatu kiinni.

Irene jatkaa ääni vapisten näkyä.

- Nyt Jumalan Henki antaa minun nähdä myös samaa näkyä. Nämä miehet eivät ole tulleet yksin. Heidän autonsa ympärillä on kymmeniä varjo-olentoja. Näen niitä paljon. Jeesus, johdata seuraava askel. Mitä nyt? Näky häipyi.
- Niin multakin loppu näky.
Sami jatkaa rukousta.
- Herra, me olemme neuvottomia. Auta ja varjele meitä. Aamen.

LUKU 24

VIIMEINEN VARJO

Nuoret päästävät toistensa kädet ja katsovat toisiaan jälleen. Näkymättömyydessä tumma varjo levittäytyy Samin kotitaloa kohti. Tämä hämäryyden suojissa varjo-olentojen joukko seuraa pakettiautoa, joka ajaa tiellä kohti Pispalanharjua.

- Mitäs nyt? Onkohan tää nyt ihan todellista? Onko tuolla kadulla joku pakettiauto oikeesti?
- Pitääkö mennä katsomaan?
- Sonde, onko nuo tyypit vaarallisia, mitä sä näit näyssä?
- On todellakin. Ne on ihan törkeitä tyyppejä. Niillä on aina aseet mukana. Vai mitä Masa.
- Voi olla, että mä taidan tietää sen toisen tyyppin. Mä jäin sille

huumevelkaa, jota en tietenkään aikonut koskaan enää maksaa, kun niistä kuvioista pääsin eroon vuosi sitten. Luulin, että se on kuollut. Ilkeä tyyppi, jos se on elossa.

- Ei tästä voi mihinkään ilmoittaa, jos tää onkin jotain meidän kuvitelmaa. Nyt asia on varmistettava ensin.

- Mistään talon ikkunasta ei näe tuonne kadun päähän. Tuossa on puita niin paljon edessä. On mentävä pihan nurkasta katsomaan kadulle.

Masa ja Redi sanovat heti menevänsä katsomaan.

- Odottakaa te täällä ja rukoilkaa, me käydään tarkistamassa.

Masa ja Redi poistuvat talon takapihalle ja kiertävät tontin reunaan, mistä on näkymä kadun päähän. Masa kurkistaa tielle aidan takaa ja katsoo joka suuntaan.

- Ei täällä näy mitään. Kaksi henkilöautoa on pysäköity tien reunaan, mutta ei yhtään pakettiautoa.

Pojat tulevat aidan takaa tielle vielä katsomaan ja kävelevät hetken kadulla.

- Ei mitään eikä ketään. Laitan viestin Samille, että ei näy pakettiautoa. Tää kaikki taitaa olla meidän omasta päästä tällä kertaa.

Masa ottaa kännykän taskustaan ja on juuri näppäilemässä viestiä Samille, kun Redi ottaa Masaa käsivarresta.

- Kuuntele. Auton moottorin ääni.

Pojat eivät ehdi tieltä pois piiloon, kun tumman sininen pakettiauto kääntyy kadulle, minkä reunassa pojat seisovat. Masa tunnistaa etupenkillä istuvan miehen.

- Toi on se vaarallinen tyyppi. Se on siis elossa. Mitä se tekee täällä?

Auto jarruttaa välittömästi, kun se havaitsee pojat kadulla.

Autosta nousee nopeasti mies uhkaavan näköisenä. Auton kuljettaja jättää auton käymään ja avaa myös oven. Redi näkee miehen ottavan käsiaseen auton penkiltä vierestään.

- Sinä, ei oo todellista. Tää luuserijätkä on täällä. Nyt maksetaan velat korkojen kanssa.
- Varo, Masa, sillä on ase!

Miehet pysähtyvät kuin salamaniskusta. He jäävät tuijottamaan eteensä. Masa katsoo Rediä ihmeissään.

- Mitä ne jäi tuijottamaan? Miksi noi ei katso meitä? Mitä ne näkee?

Miehet katsovat kauhun ilme kasvoillaan poikien yläpuolelle. He juoksevat takaisin autoon ja alkavat kääntää autoa paetakseen sinne mistä tulivatkin. Koska Masalla on edelleen kännykkä kädessään, hän painaa äkkiä kameravalintaa ja laittaa videon tallentamaan. Samalla, kun miehet kaasuttavat jo pois paikalta, Masan kännykkä tallentaa tapahtumaa. Redi ja Masa jäävät seisomaan kadulle täysin äimänä.

- Mitä tää nyt oli?

Masa pysäyttää videon ja tarkistaa, mitä kännykään tallentui.

- Katso, tuossa ne kääntää autoa ja videolla näkyy auton rekisterinumero. Katso sillä on ase edelleen kädessä, kun se kääntää autoa. Ase näkyy tässä videossa. Katso tuossa!
- Redi on redi. Toi setti on toimitettava sinisille. Samilla ja Jennillä oli niitä tuttuja kyttiä viime vuodelta, jos ei muuta keksitä.

Kaverukset kiiruhtavat sisälle, jossa muu joukko on juuri päättänyt rukouksen.

- Mitä siellä tapahtui? Me kuultiin tänne sisälle auton renkaiden ulvontaa ja voimakasta kaasuttelua.
- En ihan tiedä. Ne tyypit näki jotain ja pakeni tuhatta ja sataa paikalta.
- Oliko ne just ne tyypit?
- Oli ja niillä oli ase. Ne tunnisti Masan ja meidän meinas käydä huonosti. Mut sitten tapahtu jotain.
- Näittekö te visönissä mitään erikoista, kun rukoilitte?
- Emme nähneet, mutta tunsimme niiden samojen enkeleiden

läsnäolon kuin eilenkin.

- Sen mä näin rukouksessa, että ne palavat ja savuavat nuolet katosivat. Ne jotenkin suli pois kuin lumi keväällä auringossa. Hävis vaan.

Sonden selittäessä omaa kokemustaan kuuluu talon edestä auton tööttäys.

- Tuliko ne takas?

- No, ei ne varmaan tööttäilis.

- Tulikohan Siru?

Sami juoksee ovelle ja ulos portaille. Kadun reunaan pysähtyneen auton ovi aukeaa ja kuuluu iloinen huudahdus.

- Sami, tulin kotiin leiriltä.

Kaikki ystävykset ryntäävät ulos Samin perässä. Kukaan ulkopuolinen ei voi tietää, kuinka helpottuneita kaikki ovat, kun reipas pikku tyttö nousee autosta ja laittaa repun selkäänsä sekä ottaa keltaiset kumisaappaat auton perästä käteensä. Anu ja Laura-täti nousevat myös autosta.

- Sinulla onkin aikamoinen vastaanottokomitea täällä odottamassa.

- Joo. Nää on mun isoveljen kavereita. Tos on Jenni. Sen sä tunnetkin. Se on Samin semmonen, kais tiät. Sit tos on Masa ja Redi. Ja sit Irene ja Sonde. Eiks oo hauskoja nimiä. Ne on sanonu, et ne on mun kavereita kans.

- No moi kaikille. Sovittiin Sami äitis kans, että jos oot kotosalla, niin voin jättää Sirun sun kans kotiin. Muuten Siru olis tullu meille. Mitä Anu?

Anu kuiskaa tätinsä Lauran korvaan jotain tärkeää.

- No Anu, sitä pitää kysyä Sirulta ja Samilta. Voit kysyä itsekin.

- Niin, mä vaan aattelin, että voisko Siru tulla viä meille yhdeks yöks.

Sami hymyilee Anun ujolle kysymykselle.

- No totta kai, jos Siru itse haluaa.

- Sami, saanko? Oikeesti.

- Kyllä mun puolesta sopii. Käy hakemassa puhtaita vaatteita mukaan ja jätä reppu kotiin. Ota sit se pienempi kassi mukaan.
- Joo. Mä käyn äkkiä. Oottakaa mua hetki.
- Käy vaan rauhassa Siru. Ei meillä oo kiire. Juttelen Samin kanssa sen aikaa. Voit mennä, Anu, Sirun kanssa hakeen tavaroita. Siru hyppelee innoissaan pihan poikki sisälle ja yhtä innokas Anu kintereillään.
- Mä muistankin viime vuodelta niitä juttuja, mitä sä ja sun kaverit koitte. Äitis kerto. Niin mä oon kans uskossa, ihan tiedoksi teille muillekin. Kyllä se on niin upea ja suuri asia, että saa jo nuorena kulkea uskon tiellä ja Jumalan johdatuksessa. Tekin jouduitte aika rankkoja juttuja kokeen niissä ympyröissä.

Kaikki nuoret nyökkäilevät osoittaen olevansa samaa mieltä.

- Meitä vastaan muuten kaahasi joku pakettiauto järkyttävää ylinopeutta. Mun mieheni on poliisilaitoksella töissä. Se on päivystyksessä tänään. Soitin heti sille asiasta. En tietenkään ehtinyt nähdä rekisterinumeroa, mutta annoin tuntomerkit autosta.
 - Se sama auto pyörähti tässä kadulla kans.
 - Joo. Mä olin just tota känny kädessä. Sain pienen videon autosta talteen. Se lähti kaahaten tästä kadulta. Voisko tän videon lähettää sun miehen kännyyn.
 - Juu. Totta kai. Se on tietysti hänen oma puhelin, mutta hän voi laittaa sen videon virallisesti eteenpäin. Näkyykö siinä rekkari.
 - Joo. Ja vähän muutakin.
 - Muuta?
 - No, tota, sillä oli ase kädessä.
 - Näkyykö se todella siinä videossa.
 - Kyllä. Aivan selvästi.
 - Se on lähetettävä heti. Siirrä se video mulle airdropilla, niin lähetän sen heti mun miehelle.
 - Joo. Lähtee nyt.
- Siru ja Anu tulevat kassin kanssa portaita pihalle.
- Ei puhuta tästä nyt enempää, ettei tytöt kuule. Mulla on, Sami,

sun numero. Äiti on antanut sen mulle jo aikaisemmin. Pyydän miestäni soittamaan sulle. Voitte kertoa ystävienne kanssa yhdessä, mitä on tapahtunut. Mun mies on kans uskossa. Voitte puhua ihan suoraan. Luottamuksella tietysti.

Laura päästää tytöt autoon ja ottaa itse puhelimen käteensä.
- Soitan mun miehelleni nyt heti ennen kuin lähdän ajamaan.

Laura kävelee vähän kauemmaksi ja kertoo asian puhelimesta miehelleen.

- Sami, mun mies soittaa sulle kohta. Se näkyy sun kännyssä, että "tuntematon numero" soittaa. Vastaa sit siihen vaan. Ilmoittelen äidilles, että Siru ja Anu on molemmat meillä yötä. Moikka vaan kaikille.

Sami ehtii juuri sisälle, kun puhelin soi. Hän kertoo tapahtumaketjun oleelliset asiat ystävälliselle poliisille, joka kertoo partioiden lähteneen jo selvittämään pakettiauton kulkureittiä.

- Huh. Onpas ollut aikamoinen päivä meillä taas?

- Miks aina tapahtuu vaikka mitä, kun on sun ja Jennin matkassa, huokaisee Masa.

- Se varmaan sitä, kun on sydämessä halu seurata Jumalan suunnitelmaa, tuumailee Irene.

- Redi is hangri nau. Alkaa oleen muuten nälkä. Mites te muut?

- Sama täällä. Mitäs syödään.

- Nyt voitais mennä meille. Äiti varaa aina kaikenlaista pakkaseen. Siellä on itsetehtyjä lihapullia ainakin ja lohkopurunoita muutama pussi. Riittää kyllä meille kaikille. Laitetaan uuni kierrolle, niin saadaan kaikki mahtumaan kerralla uuniin.

Suunnitelma sopii loistavasti kaikille. Koko porukka siirtyy vaihteeksi Jennille.

- Koska sun äiti tulee reissusta, Jenni.

- Sen piti tulla tänään, mutta se oli lähtenytkin vielä tapaamaan

serkkujaan Pohjanmaalle. Tulee vasta huomenna, kun sillä on kuulemma vasta iltavuoro töissä. Se viestitteli aamulla.

- Irene, teetkö porkkaraastetta ja Sonde, voisit leikata vähän vesimelonia. Ei varmaa muuta salaattia tarvi.

Ruoka maistuu taas koko porukalle eikä tähteeksi jää mitään.

- Kun otin perunoita pakasteesta, niin huomasin siellä kolme litraa jäätelöä. Meniskö viä?

- Kysytkin tommosta. Suomen kesä ja jäätelö. Ne kuuluu aina yhteen.

Jäätelöä syödessä Samin puhelin soi taas. Jenni ojentaa pöydältä Samin kännykän.

- Tuntematon numero soittaa.

Sami ottaa puhelimensa Jenniltä.

- Sami. Moi. Ok. Voin puhua. Just. MITÄ? Ei oo todellista. Wau.

Tää on kova juttu. Tosi kova. Joo. Todellakin. Ei en puhu

mihinkään. En. Tää pysy tässä meidän omassa porukassa.

Varmasti. Joo. Hei, kiitos oikeesti, että kerroit. Ymmärrän. OK.

Moikka.

Muut kuuntelevat jännittyneinä Samin kommentteja pitkän puhelun aikana. Ihmetys kasvaa puhelun edetessä. Kun puhelu vihdoinkin päättyy, kaikkien odottavat katseet ovat Samissa.

- Ette ikinä usko. Ette ikinä!

- No kerro nyt jo, me ollaan koko puhelun ajan oltu ihmeissämme.

- Se oli se poliisi, Lauran mies. Tämä kaikki on sitten luottamuksellista. Pidetään se tässä.

- Sä tunnet meidät. Kerro jo!

- Hän kertoi, että se pakettiauto oli saatu kiinni. Poliisi sanoi, että hän ei olisi muuten soittanut, mutta uskovaisena veljenä hänen on pakko kertoa, kun hän kuulee kiistattomasta Jumalan ihmeestä. Hän kokee velvollisuudekseen Jumalansa edessä rohkaista meitä. Kun miehet oli saatu kiinni, niin heitä ei ehditty edes kuulustella, kun he olivat itse kertoneet kaiken. Alun perin

heillä oli ollut tarkoitus kostaa koko meidän porukalle viime vuoden juttuja vankilassa olevien kavereidensa puolesta. He olivat päättäneet tulla tarkkailemaan Samin kotitaloa, jos löytäisivät keinon kidnapata joku perheenjäsen ja pyytää sen jälkeen lunnaita sekä kostaa näin. Heille tuli yllätyksenä, että heidän entinen tuttunsa, Masa, oli kadulla. Tämä sai heidät raivon valtaan, koska porukan petturimasa oli siinä kuin tarjottimella. Viime kerralla tappo jäi yritykseksi, mutta nyt oli tarkoitus paikata tilanne, kun Masa oli sattumalta siinä. Syy, miksi he olivatkin paenneet niin lujaa pakoon, olikin sen verran hurja juttu, että huh huh.

- Kun he olivat nähneet Masan ja Redin kadun reunassa, niin samassa heidän silmänsä avautuivat ja he näkivät kaksi isoa enkeliä miekat kädessään Masan ja Redin yläpuolella. Näiden enkelien silmät paloivat liekeissä ja miekat iskivät salamoita. Näkymä oli niin pelottava, että miehet tajusivat viimeisen hetkensä koittaneen, joten ainoa keino oli paeta henkensä edestä. Tämä kaikki oli kuulemma järkyttänyt näitä miehiä niin, että he eivät taida toipua tästä pitkään aikaan ja höpöttävät kokemustaan koko ajan. Lopuksi poliisi vielä toivotti siunausta meille ja sanoi, että tästä tapahtumasta onkin vaikea kirjoittaa virallinen poliisiraportti.

- Wow. Redi is redi.

Redi hypähtää tanssimaan ympäri olohuonetta ja kaappaa Sonden syliinsä.

- Kiitos Jeesus! Sä oot kuningas, Lord. Wonderful. Awesome. Ihmeellinen!

Redin pyöriessä lattialla Sonde sylissä, Masa liittyy ilosta hihkuen joukkoon ja taputtaa Irenen kanssa tahtia. Jenni katsoo Samia onnessaan.

- Tätä tekee totinen elävä Jumala!

- Tää on kova, tää on kova juttu!

Silloin Aramin kuningas lähetti sinne hevosia ja sotavaunuja ja suuren

sotajoukon. Joukot tulivat sinne yöllä ja saartoivat kaupungin. Kun Jumalan miehen palvelija nousi varhain aamulla ja meni ulos, hän näki, että sotajoukko hevosineen ja sotavaunuineen piiritti kaupunkia.

Palvelija sanoi Elisalle: "Voi, herrani, mitä me nyt teemme!" Elisa vastasi: "Älä pelkää, sillä niitä, jotka ovat meidän kanssamme, on enemmän kuin niitä, jotka ovat heidän kanssaan." Elisa rukoili ja sanoi: "Herra, avaa hänen silmänsä, että hän näkisi."

Silloin Herra avasi palvelijan silmät, ja tämä näki, että vuori oli täynnä tulsia hevosia ja vaunuja joka puolella Elisan ympärillä. Kun vihollisia sitten tuli Elisaa kohti, hän rukoili Herraa ja sanoi: "Sokaise tämä väkijoukko." Niin Herra sokaisi heidät Elisan sanan mukaan.

Elisa sanoi heille: "Ei tämä ole oikea tie, eikä tämä ole oikea kaupunki. Seuratkaa minua, niin minä vien teidät sen miehen luo, jota te etsitte." Ja hän vei heidät Samariaan. Heidän tultuaan Samariaan Elisa sanoi: "Herra, avaa heidän silmänsä, että he näkisivät." Silloin Herra avasi heidän silmänsä, ja he näkivät olevansa keskellä Samariaa.

(2. Kun. 6:14-20)

Seuraavana aamuna Masalla ja Redillä on lisää mielenkiintoista kerrottavaa kaikille.

- Me ollaan saatu viestejä meidän raamattukoulun kavereilta ja niiden kavereilta, jotka on nyt kesällä olleet omissa kotimaissaan käymässä. Unkarissa, Puolassa, Ranskassa, Ruotsissa, Norjassa, Virossa ja monissa muissa maissa. Tajuutteko, siellä on tapahtunut samanlaisia rukoustilanteita. Monia alueita on vapautettu Varjojen maan otteesta. Tämä on siis maailmanlaajuinen ilmiö. Hän tekee nyt meistä nuorista ruoskaa! Sami pyyhkii kyyneleitä silmistään.
- Me ei siis olla yksin näiden juttujen kanssa. Mielettömän upeeta. Tuuli puhaltaa siis todellakin missä tahtoo.
- Sami. Mä lainaan sun pyörääs. Lähden nyt hakemaan osia

teidän autoihin. Korjaan ne ennen kuin lähdetään eteenpäin.

Seuraavien viikkojen aikana Sami ja Jenni törmäävät ihmisiin, jotka kyselevät heiltä uskosta ja Jeesuksesta. Tuula haluaa ottaa Jeesuksen sydämeensä. Hän innostuu vierailemaan yksinäisten vanhusten luona auttamassa. Redi ja Masa saavat kuulla monista rikollisista, jotka tulevat uskoon. Sonde ja Irene auttavat entisiä ystäviään eroon huumeista ja muista riippuvuuksista.

Taistelu ei kuitenkaan ole ohi. Se jatkuu siihen päivään asti, kunnes tulee Hän, jonka edessä jokainen polvi notkistuu.

*Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli.
Hänellä oli Jumalan muoto,
mutta hän ei katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen
vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon.
Hän tuli ihmisten kaltaiseksi,
ja hänet havaittiin olemukseltaan sellaiseksi kuin ihminen.*

*Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti,
aina ristinkuolemaan asti.
Sen tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle
ja antanut hänelle nimen,
kaikkia muita nimiä korkeamman,
niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen,
niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla,
ja jokaisen kielen on tunnustettava
Isän Jumalan kunniaksi,
että Jeesus Kristus on Herra.
(Fil. 2: 5-11)*

LUKU 25

TEIDÄN LAPSENNE KUULEVAT SEN TUULEN (Rikun loppusanoja)

"Jumalan tuuli alkaa puhaltaa.

*Meidän lapsemme kuulevat sen Jumalan tuulen
ja nousee uusi sukupolvi, joka tuntee Jeesuksen omana
Vapahtajanaan
eikä niin koneellisesti kuin tämä sukupolvi on tuntenut.
Tätä minä odotan. Ei pilvi ole poistunut. Pilvi odottaa.
Sade on alkamassa."*

(Hilja Aaltonen Koukkuniemen vanhainkodissa 27.3.2007)

MISSÄ OVAT JUMALAN KOTKAT?

Hilja Aaltonen kirjoittaa kirjassaan Tien päässä Taivas: "Kirkon taivaan halki ei enää lentele kotkia. Siksi eivät pikkulinnut näe pienuuttaan."

Kun luin tämän tekstin, se lävisti minut kuin 1000 volttia. Näin välittömästi ajatuksissani mielikuvan, miten varpuset ja tilhet säntäilevät sinne tänne, kun uljaat kotkat eivät näytä tietä ja liidä korkealla Jumalan Taivaan yllä. Jotain uljasta ja jaloa puuttuu hengellisestä elämästämme. Pikkulinnut ovat saalistajan, sielunvihollisen, armoilla, kun Jumalan Pyhän Hengen auktoriteetti puuttuu joukostamme.

Uskon silti, että aika on muuttumassa. Kotkat ovat jälleen laskeutuneet jonnekin lähelle. On vain ajan kysymys, milloin kuulemme voimakkaat siiveniskut, kun kotkat nousevat hengellisen Taivaan ylle näyttämään tietä Jumalan suunnitelmiin.

Oletko sinä tai olenko minä Jumalan kotka, joka on kovien elämän vaiheiden keskellä saanut heikon saviastian sisälle aarteen, joka loistaa Jumalan kirkkautta. Levitä siipesi ja nouse Pyhän Hengen tuuleen. Nyt on Jumalan aika.

JUMALAN KOTKAT

(säv. ja san. Riku Rinne)

Mihin on kotkat taivaalta kadonneet?

Onko toivoa kuulla siipien kohinaa?

Minne ne menneet on pesää perustamaan?

Me pikkulinnut varjoihin piiloudutaan.

*Jos kotkia emme nää
pikkulinnut ei tiedä pienuuttaan.*

*Jos kotkat ei näytä suuntaa oikeaa
Emme Hengen tuulta pysty seuraamaan
Häkkiin ei kotkaa saa koskaan vangita
Se on Taivaalle luotu tietä näyttämään.*

*Jos kotkia emme nää
pikkulinnut ei tiedä pienuuttaan.*

*Jumalan kotkat siipenne levittäkää
Pyhän Hengen tuuleen lentäkää
Jumalan kotkat Taivaalle nouskaa
Tämä maa teitä kaipaa, liitäkää.*

*Aika on rukoilla ihmettä tänään
Pian saapuvat kotkat meitä puolustamaan
Ne Jumalan voimasta kerran nousivat,
Jumalan voimasta nousevat uudestaan.*

KAKSITOISTA VAKOOJAA

*Älkää vain kapinoiko Herraa vastaan älkääkä peljätkö sen maan
kansaa, sillä heitä ei ole meille kuin suupalaksi. Heidän
varjelijansa on väistynyt heistä, mutta meidän kanssamme on
Herra. Älkää te heitä peljätkö.”
(4 Moos. 14:9)*

Israelin kansa oli lähtenyt Egyptistä kohti luvattua maata. Oli vaellettu pitkä matka erämaan halki. Nyt oltiin luvatun maan

porteilla. Melkein perillä.

Mooses käski jokaisesta sukukunnasta ruhtinaat vakoilemaan sitä maata, minkä Jumala oli heille luvannut. He halusivat tietää, voivatko he mennä maahan, minkä Herra on heille antanut. Niin kaksitoista vakoojaa tutkivat, millaista luvatussa maassa oikein on, koska koko kansa oli pian menossa sinne. Vakoojat kulkivat pitkin luvattua maata ja ottivat sen maan hedelmiä mukaansa. Rypäleterttukin painoi niin paljon, että tarvittiin kaksi miestä kantamaan sitä. Se oli ihana maa.

Sitten vakoojat palasivat vakoiltuaan neljäkymmentä päivää. Mutta heidän tutkimusraportissaan oli jotain odottamatonta. Mitä Jumala on heille oikein luvannut?

Ja he kertoivat hänelle sanoen: "Me menimme siihen maahan, jonne meidät lähetit. Ja se tosiaankin vuotaa maitoa ja mettä, ja tällaisia ovat sen hedelmät.

Mutta kansa, joka siinä maassa asuu, on voimallista, ja kaupungit ovat lujasti varustettuja ja hyvin suuria; näimmepä siellä Anakin jälkeläisiäkin.

Amalekilaiset asuvat Etelämaassa ja heettiläiset, jebusilaiset ja amorilaiset asuvat vuoristossa, ja kanaanilaiset asuvat meren rannalla ja Jordanin varsilla."
(4. Moos.13:28-30)

Mitä ihmettä?

Luvattu maa on täynnä vihollisia!

Jumala on antanut meille maan, joka on täynnä vaikeuksia.

Amalekilaisia.

He olivat paimentolaisia, mutta hankkivat elantonsa myös muita ryöstämällä. He olivat varkaita. He eivät pelänneet Jumalaa.

Heettiläisiä.

He palvoivat monia epäjumalia. Auringonjumalatarta ja

babylonialaisia jumalolentoja.

Jebusilaisia.

Sitkeä kansa. Myöhemmin soluttautui Jumalan kansan sekaan.

Sotki asioita epäjumalillaan.

Amorilaisia.

Ylpeä ja kookas kansa. Heidän mooralinen rappionsa oli suuri.

Saan tehdä, mitä haluan. Ei ole mitään kiellettyä.

Kanaanilaisia.

Heille ominaista oli voimakas hedelmällisyyskultti ja

epäjumalanpalvonta.

*Mutta ne miehet, jotka olivat käyneet hänen kanssaan siellä,
sanoivat: "Emme me kykene käymään sen kansan kimppuun, sillä se
on meitä voimakkaampi".*

*Niin he saattoivat israelilaisten keskuudessa pahaan
huutoon sen maan, jota olivat olleet vakoilemassa, sanoessaan:
"Se maa, jota olemme kierrelleet ja vakoilleet, on maa, joka syö
omat asukkaansa; ja kaikki kansa, jota me siellä näimme, oli
kookasta väkeä.*

*Näimmepä siellä jättiläisiäkin, Anakin jättiläisheimon
jälkeläisiä, ja me olimme mielestämme kuin heinäsirkoja;
sellaisia me heistäkin olimme."*

(4. Moos.13:32-34)

- Emme kykene käymään sen kansan kimppuun, sillä se on meitä voimakkaampi.

Vakoojat valittivat ja urputtivat. Kymmenellä vakoojalla oli tämä viesti.

- Olemme hävinneet jo ilman taistelua.

- Ei tästä tule yhtään mitään!

Kaksi oli kuitenkin eri mieltä.

Joosua ja Kaaleb yrittivät saada kansaa rauhoittumaan ja olemaan napolisematta Moosesta vastaan.

Mutta kansa ei enää kuuntele.

*Silloin koko kansa alkoi huutaa ja parkua,
ja kansa itki sen yön.*

*Ja kaikki israelilaiset napisivat Moosesta ja Aaronia
vastaan, ja koko kansa sanoi heille: "Jospa olisimme kuolleet
Egyptin maahan tai tähän erämaahan! Jospa olisimme kuolleet!*

*Ja miksi viekään Herra meitä tuohon maahan, jossa me kaadumme
miekkaan ja vaimomme ja lapsemme joutuvat vihollisen saaliiksi!
Eikö meidän olisi parempi palata Egyptiin?"*

*Ja he puhuivat toinen toiselleen: "Valitkaamme johtaja ja
palatkaamme Egyptiin".
(4.Moos.14:1-4)*

Ja kansa itki koko yön. Kaikki israelilaiset napisivat Moosesta ja Aaronia vastaan. Millainen matka olikaan tultu ja taisteltu erämaan halki Luvatun maan rajalle asti. He olivat nähneet koko Faaraon joukon hukkuvan mereen. Nyt he kuvittelevat, että he menevät takasin Egyptiin.

*Mutta Joosua, Nuunin poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika, jotka
olivat olleet mukana maata vakoilemassa, repäisivät vaatteensa*

*ja puhuivat kaikelle israelilaisten seurakunnalle näin: "Maa,
jota kävimme vakoilemassa, on ylen ihana maa.*

*Jos Herra on meille suosiollinen, niin hän vie meidät siihen
maahan ja antaa sen meille, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä.*

*Älkää vain kapinoiko Herraa vastaan älkääkä peljätkö sen maan
kansaa, sillä heitä ei ole meille kuin suupalaksi. Heidän
varjelijansa on väistynyt heistä, mutta meidän kanssamme on*

*Herra. Älkää te heitä peljätkö.”
(4.Moos.14:6-9)*

Joosua ja Kaaleb luottavat suureen Jumalaan.

- Heistä ei ole kuin suupalaksi. Älkää peljätkö heitä.

Joosua ja Kaaleb tuntevat hänet, johon uskovat. He ovat pitäneet silmänsä auki erämaavaelluksen aikana. He ovat nähneet Jumalan voiman monien ihmeiden kautta. He tietävät, että sama Jumala on heidän kanssaan nytkin.

*Silloin koko seurakunta vaati heitä kivitettäväksi, mutta
Herran kirkkaus ilmestyi kaikille israelilaisille
ilmestysmajassa.
(4.Moos.14:10)*

Silloin koko seurakunta vaati heitä kivitettäväksi!

Käsittämätöntä!

Ne kaksi, jotka halusivat viedä kansaa Jumalan suunnitelmien mukaan ja kohti siunauksia, vaaditaan kivitettäväksi. Olisi ollut aika valloittaa Luvattu maa. Olisi ollut aika astua Jumalan lupauksiin.

Näiden kahden miehen, Joosuan ja Kaalebin, vastustaminen ei ollut mikään pikku juttu. Sen seuraukset olivat kohtalokkaat koko Jumalan kansalle. Jumalalta tuli vakava tuomio. He joutuivat kiertämään erämaassa ylimääräiset 40 vuotta.

- Tähän erämaahan kaatuvat teidän ruumiinne. Te ette pääse siihen maahan.

Minua vavisuttavat tällaiset Raamatun kertomukset. Siis Jumalan oma kansa, jotka hän oli valinnut, joutui pyörimään 40 vuotta erämaassa! Heillä olisi ollut enää muutamien päivien matka jäljellä. Harhailtiin 40 vuotta erämaassa, jotta kuolisi se sukupolvi, joka oli napissut ja pettänyt Herraa koko ajan.

Jumala tiesi, että jos Hän päästää tämän napisevan kansan luvattuun maahan, niin koko maa tuhoutuu. He kääntyvät palvelemaan epäjumalia ja eivätkä kuule Hänen ääntään tämän hyvyyden keskellä. He olisivat tuhonneet itsensä ja lapsensa.

Mutta teidän lapsenne, joiden sanoitte joutuvan vihollisen saaliiksi, heidät minä vien sinne, ja he saavat tulla tuntemaan sen maan, jota te halveksitte.
(4.Moos.14:31)

Itse en asetu esteeksi vaan jatkan taistelua lasten ja nuorten puolesta. Herätys kuuluu heille. Jos emme muuta ole heille pystyneet antamaan, annetaan heille edes se – Jumalan lupaukset. Tämä vaellus täällä maan päällä voi Raamatun mukaan olla meille ihanaa. Meitä on Jumalan lupaukset odottamassa, ihmeitä tapahtuu.

Maailma on täynnä kärsimystä ja ahdistusta, mutta ei anneta sen riistää meiltä toivoa Jeesuksessa. Jumala on voimallinen tekemään ihan mitä vaan ja koska vaan. Jeesuksen omien sanojenkin mukaan meillä on maailmassa ahdistus, joten sen kanssa on vain opittava elämään. Tämä on se asenne, millä menemme tuleviin päiviin.

Paavalilta hajosi laiva alta, häntä purivat käärmeet. Paavali heitettiin vankilaan, missä hän lojui itikoiden syötävänä ja skorpionien kanssa. Monta vuotta Paavali kärsi vankiloiden pimeydessä ja kirjoitti vain sieltä vankityrmästä ”ilon kirjeitä”. Minä olen omassa elämässäni huomannut, että joudun kiittämään Jumalaa vaikeuksista ja sanomaan.

- Kiitos, kun olet antanut minulle vaikeuksia, koska se on pitänyt oikealla tiellä. Kiitos, että olet antanut mun mokata ja epäonnistua, koska se on vienyt ylpeyden pois. Kiitos Herra, että olet antanut sairauksien kohdata, silloin olen tajunnut elämän katoavaisuuden. Kiitos, että olet antanut taloudellisia vaikeuksia, koska ne ovat laittaneet asiat tärkeysjärjestykseen.

Kärsimysten keskeltä on mahtava nousta ylös ja luottaa Jumalan lupaukseen: "Minä olen sinun kanssasi".

HÄN TEKEE NUORISTA RUOSKAN

Suomessa ja muualla maailmassa monet merkit viittaavat siihen, että jotakin on tapahtumassa nuoren sukupolven keskuudessa. Minun sydämeni on kysellyt jo kohta 40 vuotta, milloin nuorisoherätys alkaa? Miksi tämä kysymys on vaivannut minua kaikki nämä vuodet? Nyt on aika muistuttaa tästä vielä kerran tässä kirjassa. Raamatun käännöksessä vuodelta 1938 on Ps.110:3 näin:

*"Altis on sinun kansasi,
sinun sotaanlähtösi päivänä.
Pyhässä asussa sinun nuori väkesi nousee eteesi,
niin kuin kaste aamuruskon helmasta."
(Ps.110:3)*

Nämä sanat olivat ja ovat edelleen täyttä dynamiittia.

Jokaiselle nuorelle sukupolvelle tarjotaan mahdollisuus Jumalan ihmeisiin. Minun kokemukseni on, että vanhempi sukupolvi ei ole tarpeeksi mukana tässä nuorten innostamisessa eivätkä he luo niitä mahdollisuuksia nuorille, mitä he tarvitsevat. Nuorten itse olisi pidettävä myös lapset ja varhaisnuoret mukana, jotta heitä vielä nuorempi polvi kasvaisi heidän jalanjäljissään. Vuodet menevät niin nopeasti.

Jumala on avannut oven, meidän tehtävämme on kävellä kynnyksen yli ja antaa Hänen tuulensa puhaltaa. Kuten Hilja Aaltonen sanoi: "Ja meidän lapsemme kuulevat sen Jumalan tuulen ja nousee uusi sukupolvi, joka tuntee Jeesuksen omana Vapahtajanaan."

Tämä taakka uudesta nuoresta sukupolvesta painaa minut polvilleni.

Vaikka me emme antaisi nuorille mahdollisuuksia ja varoja tai emme huomioisi heitä mitenkään, niin Jumala itse varustaa aamuruskon helmasta nousevan nuoren sotaväkinsä. Haluan elää lähellä nuorta sukupolvea, koska kaipaen tuoretta Jumalan Pyhän Hengen helluntaita, kuten kirkkauteen siirtynyt Hilja Aaltonenkin kaipasi palavasti. Aina, kun kävin Hiljaa katsomassa, tuntui kuin hän olisi lukenut huomisen uutislehdet jo ennen kuin ne olivat edes ilmestyneet. Hilja tunsi myös oman enkelinsä. He tekivät yhteistyötä. Olin mukana todistamassa tätä yhteisissä rukoushetkissämme Koukkuniemen vanhainkodissa.

*"Näky piirtyy eteeni Hengessä,
ei kukaan voi sitä estää.
Nuoret tulee nousemaan,
heissä voimansa Herra näyttää.
Hän tekee nuorista ruoskan."
(Riku Rinne)*

Annetaan meidän lapsillemme herätys. Mahdollistetaan nuorillemme kaikki se, mistä me itse olemme jääneet paitsi. Avatkaa heille tietä. Annetaan heille myös sitä, mitä olemme itsekin saaneet Jumalalta lahjaksi.

Sami, Jenni, Irene, Masa, Redi ja Sonde odottavat tuolla jossakin, että joku tulee rohkaisemaan ja tukemaan heitä.

Tulin kirjan tarinaan itsekin mukaan, kuten huomasit. Silläkin riskillä, että joku lukija ei ole samaa mieltä ideastani. Halusin kuitenkin saada juoneen mukaan niitä oman elämän oikeita tapahtumia, joita olen kokenut. Halusin välittää sen sanoman, mikä on sydämeni vallannut ja sisälläni palaa. Toiveeni on, että edes yksi teistä lukijoista innostuisi kulkemaan Jumalan

suunnitelmissa omassa elämässään tämän kirjan rohkaisemana.

Miksi yksikin riittää?

On ollut yksi vain Billy Graham, Kalevi Lehtinen, Hilja Aaltonen, Reinhard Bonnke, Corrien ten Boom, Kathryn Kuhlman, Niilo Ylivainio, Paavali, Pietari, Johannes jne.

On vain yksi – SINÄ!

Nokiolla 22.2.2022 klo 22.22

Riku Rinne

(PS. Tämän kirjan julkaisu-LIVE-lähetyksessä julkaisin myös uuden lauluni "Läpi helvetin". Tämä laulu kuvastaa paljon niitä tunnelmia, mitä olen käynyt läpi tätä 12. kirjaani kirjoittaessa. Vaikka laulun nimi on "raju", niin sen sanoma on täynnä toivoa.

Jumalan tuuli kuljettaa meitä monesti pimeiden laaksojen kautta ja helvetin lieskojen äärelle, mutta niissä hetkissä timantistamme hiotaan särmiä pois. Vaikka tuntuu, että kadotamme omaa elämää ainaisissa vaikeuksissa, löydämme kuitenkin tilalle sitä todellista elämää Jeesuksessa. Hän on tie, totuus ja elämä. Annetaan Jumalan tuulen puhaltaa, koska kaikki yhdessä vaikuttaa meidän parhaaksi, jotka haluamme Jeesusta seurata.)

*Läpi helvetin olen kulkenut, hehkuvia hiiliä tallannut
valheita kuunnellut, joitakin jopa uskonut
miten voi tää olla näin*

*Kun pohjalla oot
pilvet peittää auringon
tää onko matkan pää
vai uusi alku mitä en nää*

*Tän elämän taas kadotan
kun läpi helvetin kuljetaan*

*suurempaa tilalle saan
ja tappiokin on voittoa vaan*

*tän elämän taas kadotan
kun läpi helvetin kuljetaan*

*mut uudestaan muovataan
timanttia, kun hiotaan*

*siksi tää täytyy mennä just näin
kun tuuli puhaltaa, missä tahtoo*

*Kaikki yhdessä vaikuttaa, niiden parhaaksi, jotka jumalaa
rakastaa hänen lapsinaan, heidät suunnitelmaan kutsutaan
kun tuuli puhaltaa, missä tahtoo.*

LÄPI HELVETIN
(säv ja san Riku Rinne, 22.2.2022)